

Τύκ-Ταίκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΔΕΚΤΗΣ ΕΝ ΑΥΤΟΝΙ ΔΑΝΕΒΙΣΤΗΡΙΩ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΜΑ
ΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ

ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Και οι πλέον δυσ-
κοιλίοι με ένα ή
δύο κάθε βράδυ έ-
νεργοούνται. Μια σή-
σατε επί δέκα λε-
πτά κάθε κουφέτο.
Είνε εύχρηστοι
καθαρτικόν.
Πωλείται εις όλα
τά φαρμακεία.

ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ:

ΦΑΛΑΚΡΑΝ
ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ
ΠΙΤΥΡΙΑΣΙΝ
ΤΡΙΧΟΦΑΓΟΝ

ΕΚΖΕΜΑΤΙΝΗ
ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ
ΟΛΑ ΤΑ
ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ
ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Α. ΚΑΡΟΥΣΑΤΟΣ
ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 9 ΑΘΗΝΑΙ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ & ΘΡΑΚΗΣ
Θ. ΣΙΒΒΟΠΟΥΛΟΣ ΦΡΑΓΚΩΝ 38 ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ

ΠΑΣΤΙΛΛΙΕΣ

Παρασκευαζόμενοι εκ καθαρού χυ-
μού φρούτων. Είνε αι μόναι διευ-
κολύνουσαι την χώνευσιν. Δροσί-
ζουν τον στόμαχον, μεσχελευόν
τὸ στέμα και κέθουν την δίψαν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΑΣ

Βανάνες, Λεμόνι, Πορτοκάλι,
Μανδάρι, Φράουλα, Πωλούνται
παντού.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
Έλεούσης 10.

Ή εξαίρετος λάμα «ΚΡΙΚΕΤ»
ενοίγει εύχρηστα. Πωλείται
παντού

Γενικός αντιπρόσωπος :

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΦΛΩΡΟΣ
Κολοκοτρώνη 62—Αθήναι

Τιμάται δεχ. 2.50

Ο ΔΙΑΒΗΤΗΣ

Θεραπεύεται τελείως, χωρίς δίαι-
ταν, με την ΔΙΑΒΗΤΙΑΝΗΝ,
την οποίαν συνιστούν οι διασημέ-
τεροι ιατροί εν Γερμανία.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E. J. B.

ARTI

ARTI
E. J. B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟ-
ΚΙΑΣ ΣΑΣ

SMALTODONI

ΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Πάντοτε πρώτη εις
την κατανάλωσιν
και ποιότητα. Διά
τούτο επιτρέπεται να
πωλήται μόνον με
δραχμής 12.

Παρακαταθήκη :
Σπύρου και Παπα-
δημητρίου, Κολοκο-
τρώνη 17, Πειραι-
α.

Πούδρα
MATINÉE
όπου ο έχει
δλων εις
ποιότητα.
Προφυλάσ-
σει τὸ δερ-

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ
ΚΙΡΣΟΙ
(ΧΤΑΠΟΔΙ)

Ήγγημένη ανώδυνος δι' ενέσεων θε-
ραπεία χωρίς εγχείρησιν. Οι πόνοι και
αι αιμορραγία καταπαύουν άμέσως.
Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ειδικός ια-
τρός των Παρισίων. Δέχεται 10—1 1/2
και 5—7. Φιλελλήνων 3. Πληροφορία
 δωρεάν.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΧΑΡΤΟΥ
ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΝΙΚ. ΚΟΝΤΟΥ
και Χ. Γ. ΓΚΟΤΣΙΝΑ
Στράς Θανουπόλεω (Ν. Άγορά)
Αθήναι

Μεγάλη παρακαταθήκη χάριτον περι-
τιμήματος εις όλες τας ποιότητας,
κροσολιών, αδιόβροχα κλπ. Σακκούλες
εις όλα τα μεγέθη, έφημερίδες της ό-
κας, τυπογραφικά έργασια κλπ.

Θά μείνετε εκπληκτες με
κατενθουσιασμένη με την

ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΟΝΑ

Ουδέποτε έχετε δοκιμα-
σεί τι τὸ όπειον να έσ-
καινή και να καθιστά τὸ όρ-
μα σας τέσσεσ απαλὸν κα-
δροσερόν.

Εις κάθε δοχείον υπάρχει
έπιστημονική του συμβουλή

ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΙΑΤΡΟΙ ΣΥΝΙΣΤΟΥΝ
ΤΟ ΝΟΥΚΛΕΟΜΟΝ
ΓΚΙΡΑΝΟΥΛΕ
ΝΑ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΙΣ ΕΝΔΟΧΕΙΜΝΙΟΝ ΕΝΕΡΓΕΙ-
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ
ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

πρέπει να έχη ως απαραίτητο όργανον
τὸ ΜΑΝΣΤΡΟΥΟΛ. Είνε τὸ καλλί-
εμπνευστόν. Θεραπεύει αμέσως
άτακτον περίοδον των γυναικων
νασίδων. Καταπαύει τὸς πόνο-
νερφών, της κοιλίας, την ήμικρανία
έξάντησιν και λοιπὰς κακουχίας
άτακτου περιόδου. Οι διασημέ-
τεροι εν Γερμανία συνιστούν τὸ
ΜΑΝΣΤΡΟΥΟΛ. Ζητήσατε οδηγίαν
Γεν. Άντιπρόσωπος
Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κάντηγος αριθ. 12.

ΑΛΤ!

Πωλούνται όλα αι άθηναι-
φημερίδες και περιοδικά παλ-
ημερομηνιών εις τὸ χαρτοπωλείον
Πέτρου Κρίαλη, Σοφοκλέους
(Στράς Πάππου).

ΤΙΚΤΑΚ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ :
Έσπεριωδ. Δραχμαί 450
Έσπεριωδ. Λίρα Άγγλ. 1
Άμεσως Δολάρια 5
Έξέμνηνοι και τρίμηνοι κατ'
άναλογίαν.

ΚΥΡΙΑΚΗ
3 Μαΐου 1931

Τίκ-Ταίκ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Όδός Σταδίου 28
(Μέγαρο. Εφεσιου)
αριθ. γρ. 35-36 45
αριθ. τηλ. 50 38
Αθήναι

Διευθυντής-Ίδιοκτήτης :
ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ

Ο ΕΛΛΗΝ ΜΑΣΙΣΤΑΣ

Τὰ καταπληκτικά κατεργώματα του Καρνανικέλα.—Κέσσε καρφιά με τὰ δόντια του σαν όδοντογλυφίδες.—Ή άλυσίδα
που σπάει σαν σπάγγες στα χέρια του.—Άλλα που προκαλούν τὸν θαυμασμόν και τὸ σταυροκόπημα των θεατῶν.—Τὸ
πάχημα ενός πρωταθλητῆ των βρεῶν βαρών.—Πῶς κατεργάσθαι και συγκρατεῖ δύο αὐτεκρινητα πλήρη επιβιτών κλπ.

Πλάι από τις τεράστιες εγκαταστάσεις
του γαλλικού ίπποδρομίου των αδελφών
Άμάρ στο πεδίο του Άρεως, ο υπερφυ-
νης δύναμεις Έλληνα άθλητῆς Ίωάν-
νης Καρνανικέλας έχει στήσει τὸ φτωχό
συνδυασμένο Σταδίακι του και επι-
δεικνύει εις τὸς φιλάθλους και τὸς πε-
ριέργους τὸς θαύλους του.

Στὴν είσοδο του ίδιουρόθμιου αὐτοῦ Στα-
δίου μία μεγάλη ταμπέλλα μᾶς πληροφο-
ρεῖ ότι πίσω από τὰ λεπτά εκείνα σανί-
δια κρύβεται ο Έλληνα Μασίστας που έ-
χει τέτοια δύναμη, ὥστε μπορεί με τὰ δόν-
τια του να κόψη τρία μαζί μεγάλα καρ-
φιά μήκους 10 εκατοστομέτρων σαν σπι-
τόζουλα, ότι μπορεί να άκινήτησιν δυὸ αὐ-
τοκίνητα που τρέχουν με πρώτη ταχύτη-
τα, ότι με τὴν παλάμη του μπορεί να καρ-
φώσῃ σὲ μία σανίδα 5 εκατοστών πάχους,

ένα καρφί, ότι μπορεί να δεχθῇ να πε-
ράσῃ από πάνω του ένα βαρὺ αυτοκίνητο
γεμιστο επιβάτες χωρίς να πάθῃ τίποτε,
ότι με τὴν ίδια εύκολία που κόβεται ένας
λεπτός σπάγγος μπορεί να κόψη μία ά-
λυσίδα «σερένικια» αρκετά χοντρή, ότι
μπορεί να μεταβάλῃ μία χοντρή ράβδο α-
πὸ σίδηρο σὲ ελατήριο περιστρέφοντάς την
με τὰ δόντια και τὰ χέρια του, και ένα
συνό ακόμη άπίστευτα «μπορεῖ» που μᾶς

κάνουν να δυσπιστώμεν γιὰ τὴν εὐκρί-
νειά του και πρὸ παντός γιὰ τὴν διαφη-
μιζόμενη δύναμή του.

Μᾶς αναγκάζουν ὅλ' αὐτὰ τὰ αναρί-
θητα «μπορεῖ» να θυμηθούμε μερικὸς
ταχυδακτυλουργὸς που έτυχε να δοῦμε
σὲ καλύτερα χρόνια, ὅταν οί άνδρωποι
ήσαν πρὸ εύπιστοι και δὲν διέτρεχον τὸν
κίνδυνον οί... καλλιτέχναι θαυμαστοί οί
να γινωχαίζον καὶ ακόμη να λυντσαρι-
σθον από τὸ «αξίότιμον κοινόν».

Με τόσο ο κακὸς δαίμων που λέγεται
περίεργεια δὲν μᾶς αφήνει να συνεχίσου-
με τὸ ὄρημα μας. Κάτι λές κι'είνε τὸ χέρι
του Καρνανικέλα, μᾶς τραβά πρὸς τὸ τα-
μείο. Θέλουμε να παρακολουθήσουμε τὸ
πρόγραμμα, «να θέσουμε τὸν δάκτυλο ἐπὶ
τὸν ὕπον των ἤλων» και να πιστέψουμε.
Σας βεβαιούμε. Τὸ θέλουμε εὐλικρινῶς
αὐτό.

Πλησιάζουμε στο ταμείον, ἐφοδιαζόμε-
στε ἀντὶ δραχμῶν 10 δι' εισιτηρίων ἐπι-
τρεπόντων τὴν παρακολούθησιν ἀπαξ της
παραστάσεως και ὥσπερ Φαρισαῖοι ἀπι-
στοι εισέρχόμεθα εις τὸν ἱερὸν χώρον ἐν-
θα ο χαλδόνιος γίγας, κατὰ τὸ πρόγραμ-

μα, θά παραστήσῃ τὸν... Ἑρακλή!

Όποια ὅμως ἀπογοήτευσίς!
Ἀντὶ του Τιτάνος βλέπουμε μεταξὺ των
χιλιάδων—γεγονός—θεατῶν πάσης ἡλι-
κίας, ἀλλὰ μίᾶς τάξεως, της των φιλά-
θλων, δυὸ ἐγχωρίου κατασκευῆς και προ-
ελεύσεως κλόνουν να διασκεδάσουν τὸ κοι-
νόν δι' ἀδεξίω... ἀκροατικῶν πηδημά-
των ἐπὶ της στερεᾶς γῆς ὅμως και να
ὀρῶνται... σαν θηρία. Οί μικροί θεαταὶ
γελοῦν παταγωδῶς οί μεγάλοι κοιμῶν-
ται, οί λέοντες του παρακειμένου ίππο-

—Ζήτω! Ζήτω ο Μασίστας μας, να
μᾶς ζήσῃς.

Ο γίγας επιβάλλει σιωπήν, εύχαριστεῖ
τὸς φιλάθλους, συνιστᾷ εις τὴν νεολαίαν
τὴν γυμναστικὴν ἀν θέλῃ ν' άποκτήσῃ
νοῦν και σῶμα ὑγιᾶ και εύχεται εις όλα
τὰ Έλληνόπουλα να γίνουν γερὰ σαν κι
αὐτόν.

Τὸ ακροατήριον ἐνθουσιάζεται, συγι-
νείται και ἐκδηλώνει ἑλληνοπρεπέστατα
τὰ αἰσθηματά του.

Εἶτα ἡ συνεδρίασις εισέρχεται εις τὰ

Όλοι αὐτεῖ τραβούν τον Καρνανικέλαν ὡς είδες διεκυστίνδα, ἀλλὰ
κανένα μέρος δὲν κατεργάσθαι να τὸν άκινήσῃ από τὴν θέσιν του.

δρομίου διαμαρτυρόμενοι μωκῶνται και
ἡμεις οί δυστυχεῖς κλαίμεν τὰ τέλαιναι
δικαιώματα του άκούστου στρώματός,
τοῦτέστι τὰ δεκάδραχμια.

Ἀλλά, ὃ του θαύματος. Αἰφνης ἡ αὐ-
λαία αἶρεται (δὲν υπάρχει σκηνή). Εἰς
ένος καμινιούν ἐξέρχεται άνήρ μετρίου
ἀναστήματος, φέρων σπὲρ περινημίδας
και κοστούμι λουτροῦ και ἱσάται μειδιῶν
εις ένα σημειον του στίβου.

Οί μωκηθμοὶ καταπαύουν, οί γελοῦ-
ποιοί εξαφανίζονται, ἡ ὀρχήστρα, βεβαίως
ἡ ὀρχήστρα σιγᾷ και τὸ ακροατήριον ἐκ-
σπᾷ εις θύελλαν χειροκροτημάτων.

Θέματα της ἡμερησίας διατάξεως. Ο
Χαλδόνιος Γίγας λαμβάνει ἀπὸ χείρας
θέσμην (ελαστικῶν 60—70 πόντων μή-
κους και λέγει :

—Ἀξίότιμον κοινόν, αὐτὴ ἡ θέσμη
των ελαστικῶν που βλέπετε εἶνε δύναμει
τόσων ἱππῶν (δὲν ἐνθυμούμαι πόσος) θά
τὰ τεντώσω. Όποιος από εἰσας νομίζει
ότι μπορεί ν' άνοίξῃ τὰ λάστιχα ὅπως ἐ-
γώ, θά πάρῃ ἐλὸςάληρον τὴν εισπραξίν.

Κανείς ὅμως δὲν διεκδικεῖ τὸ πρωτά-
θλημα αὐτό. Καὶ ο Καρνανικέλας χωρίς
καμμιὰ δυσκολία τανύει τὰ λάστιχα. Ἀο-
χίζουμε να τρίβουμε τὰ μάτια μας. Τὸ

ΤΖΑΝΕΤΟΠΟΥΛΟΣ-ΒΑΣΣΗΣ

"Ένας αγών μπόξ πεύ εφάντισε τους φιλάθλους. — Ολυμπιακοί και Παναθηναϊκοί. — Όταν αγριέψουν οι μποξέρ δι νεν κλωτσιές. — Ποιοι θα είναι κερδισμένοι. — Είκοσι χιλιάδικα σε μισή ώρα. — Αι προεβλέψεις δια τὸ μάτς. — Τι λέγουν οι δύο αντίπαλοι

Ο φανατισμός των φιλάθλων μας τις ημέρες αυτές εκδηλώνεται σε ένα άλλο σπόρ: στο μπόξ. Τὸ Σάββατον οἱ δύο καλλίτεροι Έλληνες μποξέρ, οἱ Τζανετόπουλος και ὁ Βάσσης συναντῶνται: σὲ ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ πρωταθλήτου τῆς Ἑλλάδος. Ὁ ἀγὼν θὰ διεξαχθῇ σὲ 10 γύρους τῶν 3 λεπτῶν. Δηλαδή θὰ κρατήσῃ — ἂν δὲν ἔχουμε ἀπρόοπτα καὶ τὰ ἀπρόοπτα σὲ μπόξ εἶνε ἡ ἐπέκτασις τοῦ μπόξ μεταξὺ τῶν φανατισμένων... θεατῶν — μισή ὥρα. Στὴ μισή ὥρῃ αὐτῇ ὥρα οἱ δύο ἀντίπαλοι θ' ἀνταλλάξουν τόσες γροθιές �σας δὲν ἔχουν ἀνταλλαγῇ ἀπὸ... φουτιμπολιστὰς μας σ' ὅσα ὥς τώρα ἔγιναν μεγάλα ποδοσφαιρικά μάτς. Κι' ὅταν ἀγριέψῃ τὸ παίγνιον καὶ φανατισθοῦν καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι, ποῦ ὥς τώρα — σὰν τέλει σπόρτσμα — εἶνε φίλοι μεταξὺ τους, θὰ μετατραπῇ σέ... φουτ-μπῶλ. (Οἱ ποδοσφαιριστὰς ἔσαν ἀγριέψουν δίδουν γροθιές καὶ οἱ μπόξερ κλωτσιές.

Οἱ θεαταὶ τοῦ μπόξ πάντα εἶνε ἀγριέμενοι. Τὸ ἄσθμα τῶν ἀγωνιστῶν τοὺς μεθὰ καὶ εἶνε δικαιολογημένοι ἂν καὶ αὐτοὶ ζυγοῦν αἷμα ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ μποξέρ ποῦ συμπαθοῦν, ἔστω... καὶ με φωνές. Καὶ δὲν πρέπει νὰ τοὺς παρεξηγῇ κανεὶς. Ἀπλούστατα γιὰ εἶνε θεαταὶ ἐνὸς σπόρ ὅπως τὸ μπόξ.

Τὸ πὶν νόστιμο ὅμως ἀπὸ τὸ μάτς τοῦ Σαββάτου μεταξὺ τῶν δύο πρωτοπυγμαχῶν μας εἶνε ὅτι οἱ ὀπαδοὶ τους εἶνε καὶ ὀπαδοὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ καὶ τοῦ Παναθηναϊκοῦ.

Ὁ Βάσσης εἶνε Ὀλυμπιακὸς καὶ οἱ φίλοι τοῦ Ὀλυμπιακοῦ. Ὁ Τζανετόπουλος Παναθηναϊκὸς καὶ οἱ φίλοι τοῦ Παναθηναϊκοῦ. Φανατισθῆτε τώρα τί θὰ γίνεταί στίς συζητήσεις.

Πότε νίκησεν ὁ Παναθηναϊκὸς νὰ νικήσῃ καὶ ὁ Φόνης τὸν Βάσση... περὶ τὸν τοὺς Τζανετοπουλικούς οἱ... Βασσι-κοί.

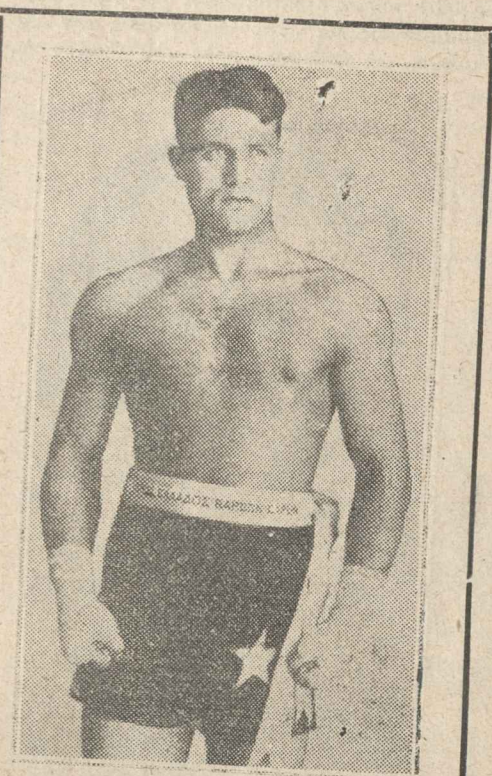
— Ὁ Τζανετόπουλος θὰ σπάσῃ τὰ μοῦ-τα τοῦ Βάσση ὅπως ὁ Παναθηναϊκὸς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ στίς 17 Μαΐου, λέγουν οἱ Τζανετοπουλικοὶ — Παναθηναϊκοί.

— Ὅθ' ἀνὴρ τὰ μοῦτρα τοῦ Βάσση, προσηύοντο οἱ ἴδιοι, σὰν... 8-2!! Καὶ τὸ γλέντι ἀνάβει. Τὰ πειράγματα γίνονται πὺ βαρεῖα. Οἱ συζητήσεις περὶ-ζονται καὶ τὰ μικρομάτς τίθενται εἰς ἐ-νέργειαν. Μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι γιὰ τὰ μάτς αὐτὰ καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι βγαί-νουν ζημιωμένοι, ἐνῷ οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Σαββάτου, ὅσες γροθιές καὶ ἂν φάγουν θὰ βγῶν κερδισμένοι. Καὶ πρὸ παντὸς ὁ νι-κητὴς.

Σεῦρετε γιὰτί ὁ νικητὴς θὰ βγῇ κερ-δισμένος καὶ πόσον κερδισμένος; Νὰ τί

λέγουν τὰ κουτσομπολιὰ τῶν πυγμαχικῶν κύκλων.

"Οποῖος νικήσῃ θὰ ἀμειφθῇ μὲ εἴκοσι (ἀριθμὸς 20) χιλιάδικα. Δηλαδή ἂν τὸ μάτς τελειώσῃ κανονικὰ σὲ 1/2 ὥρα θὰ κερδίσῃ 20, τι δὲν κερδίζουν οἱ μεγαλύτε-ροι ἐπαγγελματίαι σὲ 1/2 ὥρα ἐργασίας των. Ἀς ὑποθέσωμεν ὅμως ὅτι τὸ μάτς

Ὁ Τζανετόπουλος, πρωταθλητὴς τῶν βαρέων βαρῶν

τελειώνει κανονικὰ. Καὶ ὁ νικητὴς δίδει σ' αὐτὸ 500 γροθιές καὶ τρώγει 350. Λοι-πὸν γιὰ κάθε του γροθιά θὰ πληρώνεται 40 δραχμῆς. Γιὰ κάθε μιὰ δὲ ποῦ θὰ τρώῃ θὰ πληρώνεται μὲ 57.50 δραχμὰς περίπου. Ἡ πὶν εὐκολὴ δουλειὰ ἀπὸ ὅλες ποῦ ὑπάρχουν. Ἦσ' αἰδῶς ξύλο καὶ νὰ σὲ πληρώνουν. Νὰ τρῶς ξύλο καὶ νὰ σὲ πλη-ρώνουν πὶν ἀδρά.

Ἐπειτα καὶ τὸ ξύλο αὐτὸ ποῦ ἀνταλ-λάσσεται δὲν εἶνε καὶ τόσον ὀδυνηρὸ, ἀ-φ' οὗ δίδεται μὲ τό... γάντι!

Τὸ σπουδαιότερον δὲ δὲν εἶνε ἡ ἀμοιβή γιὰ τὸ μάτς τοῦ Σαββάτου, ὅσον τὰ πλου-τή τοῦ νικητοῦ ποῦ θὰ ἐπιτευχθῶν ἀπὸ ἄλλα μάτς. "Οποῖος νικήσῃ θὰ... ὑποχρε-ωθῇ — πόσον εὐχάριστος ἀλλ' ἔπειτα ὑποχρε-ωσις — νὰ ἀντιμετωπίσῃ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους πέντε μεγάλους ξένους μποξέρ. Καὶ γιὰ κάθε ἕνα ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἀμειφθῇ μὲ 20 καὶ 30 χιλιάδραχμα.

Καὶ λίγα τεχνικὰ πράγματα γιὰ τὸν

ιστορικὸν αὐτὸν ἀγῶνα τοῦ Σαββάτου, ποῦ θὰ γίνῃ στὸν «Ἑσπερὸ» τὴν 10ην νυκτε-ρινήν.

Θὰ διαρκέσῃ μισή ὥρα. Δηλαδή θὰ γίνῃ σὲ 10 γύρους τῶν τριῶν λεπτῶν. Ἀ-πὸ γύρο σὲ γύρο οἱ δύο ἀντίπαλοι θὰ ἐκ-κινῶνται ἕνα λεπτόν.

Τὰ γάντια ποῦ θὰ φοροῦν θὰ εἶνε ἐξ οὐγγιῶν. Δηλαδή τόσον λεπτὰ ποῦ δὲν θὰ μειώσουν καθόλου, ἀπολύτως, τὴν δύνα-μιν μὲ τὴν ὁποῖαν θὰ δίδονται οἱ γροθι-ές. Ἄλλως τε οἱ δύο ἀντίπαλοι σὲ προπονή-σεις των ἀκόμη μὲ γάντι δέκα ὠγγιῶν ἐπέτυχον νῶκ — αὐτοί.

Ὁ Τζανετόπουλος στὸν ἀγῶνα αὐτὸν θὰ ἐμφανισθῇ βάρους 74 κιλῶν καὶ ὁ Βά-σης βάρους 71 κιλῶν. Μ' ἄλλα λόγια ἡ διαφορὰ αὐτὴ δὲν θὰ ἐπηρεάξῃ τὸν ἀγῶνα τῶν δύο ἀντιπάλων. Δὲν εἶνε δηλαδή δι-αφορὰ ποῦ μπορεῖ νὰ ζημιώσῃ τὸν Βά-σσην. "Ὡστε καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι κατεβαί-νουν στὸν ἀγῶνα τους τοῦ Σαββάτου, μὲ τὸν ἴδιον ὀπλισμὸν.

Γιὰ τὸν ἀγῶνα τους αὐτὸν οἱ δύο ἀντί-παλοι δὲν ἐκφέρουν καμμιὰ γνώμη.

— Ὅθ' ἀνὴρ νίκησῃ, Βάσση; ρωτήσαμε τὴν διεκδικητὴ τοῦ τίτλου τοῦ Τζανετοπου-λου

— Ὅθ' ἀνὴρ νίκησῃ, μὰς ἀπήντησε καὶ ἥπτερα ρώτησεν αὐτὸς:

— Πῶς βλέπετε τὸ μάτς;

Τι νὰ βλέπουμε ἢ μάλλον τι νὰ προ-αισθανώμεθα ἄλλο ἀπὸ γροθιές, πολλὰς γροθιές; Τι νὰ τοῦ λέγαμε λοιπὸν:

— Ὡρατο, θαυμάσιο...

Ὁ Τζανετόπουλος, τὸ ἴδιο, δὲν ἔδωσε καμμιὰ πρόβλεψιν.

Τὸν εἶδαμε ὅμως, ἢ μάλλον τὸν ἀντε-λήφθημεν ποῦ ἔσφιγγε τίς γροθιές του. Ὅπερ σημαίνει...

— Ὅθ' ἀνὴρ ἀγριο γρονθοκοπῇ.

Αὐτὸ ἄλλως δὲ ἔλειπε. Πρωταθλητὴ καὶ ἀγὼν καὶ νὰ γίνῃ χωρὶς ἀγριο γρον-θοκοπῆ...
ΝΙΚ-ΚΑΠ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΛΑΡ...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἐκτός ὅμως ἀπὸ τὸν καὶ Ἀουράτ καὶ τὴν καὶ Γιοῦσα ἔπαιζε καὶ ἄλλος ἕνας μόνιμος ἐνοικος τῆς ἐπαύλειος Κλίντς. Ἦταν ὁ ὑπε-ρῆτης Στόκερ, ὁ ὁποῖος θὰ μισοῦσε νὰ ὀνο-μασθῇ ἀνατόπιστος ἀπὸ τὴν ἐπαύλι, ἐπειδὴ ὁ καὶ Ἀουράτ εἶχε ἀναλάβει τὴν ἐπιμέλειαν νὰ τὸν κρατήσῃ στὴν ἐπιμελοία τοῦ, ἢ καὶ ἐ-νοίκιασε ἀντὶ ἐξυτελεστικῶν ποσῶν τὴν ἐπαύ-λι ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς καὶ. Ἀνεμώστερο, ὁ ὁποῖος ἐταξείδευε σχεδὸν διαρκῶς στὴν Εὐρώπην.

Ὁ Στόκερ ἦταν ἕνας ἄνδρας μεγαλόσωμος, λίαν παχὺς, μὲ πλατὺ πρόσωπον καὶ μὲ ἀνέ-φραστα γαλανά μάτια. Ἐοικνῆζε συχνὰ νὰ διηγεῖται διάφορες ἱστορίας στὴν ὥραα γραμ-ματέα τοῦ καὶ Ἀουράτ, τῆς ὁποῖας ἡ καὶ Μαί-ρη ἄκουε πάντοτε μὲ ἕνα χαμόγελο.

— Σερετε πάρα πολλὰ καὶ περὶ τῶν πραγ-μάτων Στόκερ, τοῦ ἔλεγε.

Αὐτὸς τὸ ἐπεβεβαίωνεν εὐχαριστήτως.

Μὴ δώσετε ἀπάντησι στὴς ἐρωτήσεις ποῦ μπορεῖ νὰ κάμῃ γιὰ σᾶς

— Πολὸν λίγοι ἄνθρωποι στὸν κόσμον γινώ-σκουν ποῦ νὰ γῇ τοὺς ἔξω, καὶ Μαίρη. Καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔξαιρέσετε οὐτε τοὺς ἐστῆμε-νους. Σ' ὅλη μου τὴν ἐοικνῆζε νὰ μελε-τᾷ τοὺς χαρακτήρας τῶν ἀνθρώπων. Δὲν δὲ-λα ὅμως μ' αὐτὸ νὰ πῇ ὅτι ὁ καὶ Ἀουράτ εἶνε ἄνθρωπος...

Ἡ Μαίρη ἔπαινε τὸ τοῦ καὶ Στόκερ μετὰ καὶ πρὸς τραπεζαρία μόνῃ της. Ὁ καὶ Ἀου-ράτ εἶχε πάει στὴν Γλασκώδη γιὰ τὴν ἐπι-μέλειαν τοῦ ἐπιβόου, περὶ ὁποῖο ὅμως γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὴν κίνησιν ποῦ ἐγένετο ἐν ἀν-τιμὴ τῶν μεγάλων ἐπιπορευῶν τῆς Σκωτίας. Τὰ ἄλλα καὶ αἱ ἐπιπορευαὶ ἦσαν τὸ μονα-δικόν, ἡλὲν πολὺ ἰσχυρὸν πάθος τοῦ γένους καὶ λαογόνου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀληθινὴ ἀδελφία καὶ ὑποδοχὴ καὶ ζήτημα.

Ἡ Μαίρη θυμήθηκε καὶ ποῦ εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὴν πατέρα, ὅταν ἐρχόταν ἀπὸ τὸν σταθ-μὸ καὶ ἐβόωνε πρὸς τὸν ὑπερῆτη καὶ ἔδει-κε ἀπὸ τὴν αἰδοῖαν.

— Στόκερ! εἶνε τόσο φιλόδοξος, αὐτὸς ὁ καὶ. Ἀνεμώστερο;

— Πῶς τὸ εἶπατε, δεσποινίς; ρώτησε ἐκ-φώνωντας τὰ φροντὶα τοῦ καὶ Στόκερ.

— Εἶνε πολὺ ἀνοικτοχέρης;

— Ὁ Στόκερ ἔχαιρε μὲν...

— Ὁχι, μὲν, εἶνε μετριοφύς ἄνθρωπος ὁ καὶ. Ἀνεμώστερο.

— Τότε γιὰτί νοικιάζει στὸν καὶ Ἀουράτ τὴν ἐπαύλι Κλίντς μὲ τόσο ἐξυτελεστικὴ τιμή;

— Εἶνε κατὰς ἰδιότροπος ἄνθρωπος, δεσπο-νίς. Θὰ προτιμοῦσε νὰ παίρνῃ ἕνα πολὺ μικρὸ νοεῖα ἀπὸ ἕνα γέρο κτίριον, σὰν τὸν καὶ Ἀου-ράτ, παρὰ ἕνα μεγάλο νοεῖα ἀπὸ κανέναν ἄ-πὸ τοὺς νεαροὺς αὐτοὺς ἀριστοκράτες ποῦ ἐρ-χονται γιὰ ἕνα καλοκαίρι καὶ κάνουν ἕνα σπι-τί ἄνω κάτω. Ποῖος εἶνε ὁ νέος ποῦ ἐρχεται σήμερον, δεσποινίς;

Ἡ Μαίρη συγκίνησε θιαστικά σὰν νὰ ἦταν λίγο ἔνοχη.

— Ὡ! ὁ λαχαγὸς Ζερντάν. Εἶχε ἱστορῆ-σθαι νὰ ἐταξείδευε τὸ δουκάτο του...

— Εἶνε ἴδω ἔταξο, μὲν. Ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ ἐρχεται, νοικίῳ...;

— Ναί. Εἶνε ἀνεμώστερος τοῦ καὶ Ἀουράτ.

— Ὑπερτεροῦσε σὲ στρατό, ἔ; εἶπε ὁ Στό-κερ πίνοντας τὸ αἶμα του. Νὰ σᾶς πῶ, ἐ-μένα δὲν μὲ εἶχε προσελκύσει ποτὲ ὁ στρατός.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΚΑΤΟΙΚΟΥ ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

του νέου, ο οποίος ήταν ήδη είκοσιετών, έταν, είχε εκτελέσει της διαθήκης του πατρός του. Έως ότου ο Τιμ Ζορντάν θα έγινε τριάντα έτών την διαχείριση της περιουσίας του θα την είχε ο κ. Άουράιτ.

Μία ώρα μετά την γνωριμία της με τον Τιμ Ζορντάν ή μίς Μαίρη έσχημάτισε κάπως διαφορετική ιδέα γι' αυτόν, από εκείνη που είχε μορφώσει απ' τους χαρακτηρισμούς του θείου του. Ο άναμενόμενος ξένος έφθασε με ένα καταλαστωμένο αυτοκίνητο την ώρα που ή μίς Μαίρη έντυνόντανε για το δείπνο. Ο κ. Άουράιτ τηλεφώνησε σε λίγο ότι δεν θα έφθαισε στο σπίτι εκείνο το βράδυ και της έδωσε λεπτομερείς οδηγίες για την στάση που έπρεπε να κρατήσει απέναντι του άνεμου.

—Δεν εινε ανάγκη να μείνετε άργά. Μπορεί να φροντίσω για τον εαυτό του μόνος του. Και δεν πρέπει να συζητήσετε καθόλου γιά τις δικές μας δουλειές. Καταλαβαίνετε, μίς Μαίρη;

Αιτί, έλουσιναίσε.

—Ναι, καταλαβαίνω εινε.

—Και μη του δώσετε απάντησι στις ερωτήσεις που μπορεί να κάνει γιά σας.

Η Μαίρη άκουσε της οδηγίας αυτές με ύποπταμένο ύφος και έγυρισε στην τραπέζια, όπου ο νέος έκάντιζε το πρώτο σιγαρέτο μετά το δείπνο.

—Μαρκά να σας ζητήσω να μου κάμνετε τη χάρη να μην πείτε στον κ. Άουράιτ ότι μου διηγηθήκατε της περιπέτειας της ζωής σας; έρωτησε τον ξένον.

Αυτός έχαιονέλασε.

—Να σας πω την αλήθεια; Όταν άπεφάσισα να έλθω εδώ, ένόμιζα ότι θα στενοχωρηθώ από την μοναξιά του φρικτού αυτού μέρους.

Ήταν αληθινά ένας νέος με προσωπικότητα. Τα μαλλιά του στους κοτόφους ήταν λίγο ψαρά, (της είχαν ήδη διηγηθή την ιστορία της τύχης που είχαν όμοισει έναντιον του από το παράθυρο μιας καλύβας στη ζουγκλα). Το δέμα του ήταν ήλιοκαμένο και τα μάτια του πάντοτε γελαστά. Ο Τιμ Ζορντάν έβρισκε τη ζωή σαν μία ιστορία μάλλον διασκεδαστική.

—Όταν είδα αυτό το έρείπιο σφίχτηκε η καρδιά μου. Ξαφνικά όμως, από την πόρταν του τάφου αυτού έπροβάλλε ένα φως. Θα μείνω εδώ τρεις μήνες!...

—Θά φύγετε την ήμέρα που είπατε ότι θα φύγετε, το Σάββατο, είτε ή μίς Γκάρφα. Πρέπει λοιπόν να σας υπενθυμίσω πάλιν ότι είμαι εδώ απόλυτα ήλιος και ότι δεν έχω κανένα δικαίωμα να έχωμαι σε σχέσεις οικειότητας με τους έπισκεπτας; Έως τώρα φανήκατε πολύ καλός...

Ο Τιμ άναψε δεύτερο σιγαρέτο και σήκωσε το μάτι του προς το ταβάνι.

—Ορισμένος το καταραμένο αυτό μέρος δεν εινε για σας, εινε. Χάνετε τη ζωή σας εδώ μέσα. Και μάλιστα μαζί με τον θείο μου, που εινε παροικισμός φιλόργουτος...

—Έρωσε μία ματιά και είδε πίσω του τον Στόκερ, που στεκότανε προσέχοντας τα λόγια του.

—Μήπως ζητάς τον σωφεί μου; ρώτησε ο Τιμ.

—Μάλιστα, κύριε, απήντησεν ο Στόκερ.Το δομάτιο εινε έτοιμο, αλλά δεν τον είδα καθόλου. Μόλις άφησε το αυτοκίνητο στο γκαράζ έφυγε για το χωριό.

Ο Τιμ του χαμογέλασε με εύγενικό και ειλικρινές μάτι.

—Τότε μπορείτε να φύγετε και σεις, φίλε μου. Αν χρειασθώ και δεύτερο καφέ, θα χτυπήσω το κουδούνι.

Ο Στόκερ άπεσύνθη.

—Δεν μπορώ να χωνέψω τους ύπηρετες που στέκουν από πίσω μου, έξήγησε ο Τιμ. Από την ήμέρα εκείνη στο Ουίταλ... Άλλά αρχίζω πάλι της φλυαρίας μου... Τώρα πείτε μου σας παρακαλώ, τί σας έχει πη για μένα ο άγαπητός θεός μου;

—Η θέσις μου δεν μου επιτρέπει να σας πω τίποτε, εινε αυτή.

Ο Τιμ έγελασε δυνατά.

—Μην περιφρασετε καθόλου από τέτοια μικροπαιγμάτια, εινε. Φαντασμαι ότι ο γερός θα σας εινε ότι είμαι ένας από τους φτωχούς τους συγγενείς του... Έτσι λέει για όλους... Και όμως, πιστέψτε με, είμαι πολύ πλουσιός και πρεπει να με σεβέσθε. Όχι τόσο πλούσιος σαν τον μουκαρίτη τον Κρόισο, αλλά αρκετά πλούσιος...

—Πότε θα φύγετε για την Άφρική; ρώτησε αυτή.

—Ποτέ! απήντησεν ο Τιμ. Έχω παρατηρή από την άστυνομία. Δεν τώ ειναι ακόμη αυτό στο θείο Μπέν, αλλά θα τώ μάθη πολύ γρήγορα. Έχω νοικιάσει ένα διαμέρισμα στο Λονδίνο και σκέπτομαι να ζήσω εκεί σαν ένας νέος της έποχής. Έπίγνα στην Σκωτία την Γιάρντ σήμερα και προσπλάθηα να τους πείσω να με πάρουν ως άστυνομικό. Μου έδωσαν να καταλάβω ότι μπορώ να χτυπώ όσον θέλω στο κενό του την πόρτα και γι' αυτό τους άποχαράτιστα και έφυγα.

Την έκνιτταζε ξαφνικά κάπως παράξενα. Αλλά θεία, μήπως ξέρετε κάποιον κύριον Ντενέ;

—Ενόμισεν ότι ή μίς Γκάρφα δεν ήκουσεν την ερώτησή του και την επανέλαβε. Εκείνη έξηκολούθησε να κυτάζει με άπληνη μάτια προς τον τοίχον.

—Όχι, δεν έχω άκούσει ποτέ μου γι' αυτόν, εινε με σταθερή φωνή.

—Περίεργο μου φαίνεται, γιατί...

Έσώπασε, σκαθίσκε και έληθοίσε άδύνατα προς την πόρτα. Με ένα γοργό κίνημα την άνοιξε. Πίσω απ' αυτήν ήταν ο Στόκερ.

Αυτή τη στιγμή έπιαινα, κύριε... άρχισε ο ύπαιρέτης.

—Μπορείτε να μείνετε έξω, εινε ο Τιμ.

Έμεινε λίγο σκεπτικός έπειτα απ' αυτό, αλλά γρήγορα ξαναβρήκε την ψυχραιμία του και άρχισε να μιλάει πάλι γιά τον εαυτό του.

—Θέλω να άφαιρω από αυτό που εινε ο άληθινός σκοπός της ζωής, δηλαδή στην άναγκαση των κακών ανθρώπων και στην έξορσισ των άντων γιά τα όποια εινε κακοί.

—Με άλλους λόγους θέλετε να γίνετε ντέκετιβ. Εινε πολύ συναρπαστικό...

—Μη με κοροιδεύετε, εινε αυτός. Στην Άφρική είχα σημαδψει μεγάλες έπιτυχίες. Η φήμη μου εινε αρκετά μεγάλη. Έχω όλα τα προσόντα ενός καλού άστυνομικού...

—Μήπως περιλαμβάνεται σ' αυτό και ή μετριοφροσύνη; ρώτησε ή νέα.

Αυτός έκόντησε το κεφάλι του.

—Όχι, ή μετριοφροσύνη εινε πάντοτε μία καυτή προσποίηση.

—Και όμως πολλοί άνθρωποι έχουν αυτήν την κοιταχιά, παρατήρησεν ή Μαίρη.

Αυτός έντωκέλασε.

—Όχι έγω!

Η νέα εκείνη του κινούσε μεγάλη άπορία.

Είχε πιστέψη ότι την κατέλαβε τελείως από την πρώτη στιγμή που την είδε. Και όμως κάθε ώρα που περνούσε μαζί της του παρουσίσε νεα, άγνωστα έντελώς, μυστήρια του χαλακίτητος της. Πίσω από την ψυχραιμία της και την κάποιον ψυχρότητα της ο Τιμ είχε φαντασθή ότι κρυβότανε μόνον ή βαναυγία της αουτοσυγκρατήσεως μιας πεπειραμένης ιδιαιτέρως γοαματίας, αλλά τώρα έβλεπε ότι ύπηρεχεν και κάτι άλλο ακόμη. Κάτι «βαθύτερος» — αυτή ήταν ή μόνη λέξις που έχότανε στη σκέψη του γιά να το χαρακτηρίσει. Τού έδινε την έντύπωση ότι ένθ έζοιζε ή νέα αυτή μία ζωή.

ταυτόχρονα έκρυβε και μία άλλη. Και σ' αυτό πετυχανε πολύ καλά και θα μπορούσε να έξαποσηγή άκομη και τον προσεκτικότερο παρατηρητή. Ο Τιμ θέλησε να μάθη μερικά άκόμη πράγματα απ' αυτήν...

—Ναι, του απήντησεν αυτή. Έχω άναγνείνα... Μά μητέρα και μία αδελφή.

—Στη Σκωτία;

—Εκείνη τον κύνταζε προσεκτικά.

—Όχι, όχι στη Σκωτία. Μένουν σε ένα σπίτι έξω από το Λονδίνο. Η μητέρα μου εινε άρρωστη. Όταν ήμουν στο Λονδίνο έπληγα και την είδα.

Μόλις εινε τα λόγια αυτά έκλεισε το στόμα της σφιχτά. Ο Τιμ κατάλαβε ότι δεν έπρόκειτο να του πη τίποτε άλλο γιά τον εαυτό της.

Ξαφνικά, καθώς εκείνη είχε σκάνη επάνω από το τραπέζι γιά να του προσφέρει ένα ποτό, ο Τιμ είδε κάτι.

—Αυτό ήτανε πολύ γερό κόκκινο, εινε.

Η Μαίρη άποτράβηξε με μία βιαστική κίνηση το χέρι της και κατέβασε το μαντίλι. Από τον καρπό του χεριού της άρχισε να σιμάει κάποιος παλμός πληγής που προχαιόταν προς τα επάνω. Ο Τιμ την είδε να κυτάζει και έπειτα να κλωνιάζει.

—Ναι... είχα κοπή, εινε με πασιμένη άνοη. Μου ξέφυγε το μαχαίρι μία μέρα που έκοβα ψωμί. Έχετε να με ρωτήσετε τίποτε άλλο;

—Με συγχωρείτε, εινε αυτός με άληπνη λήψη.

Σε λίγο τα μάγουλά της βόρξαν πάλι τα χρώμα τους και ή νέα έχαιονέλασε.

—Ο κ. Άουράιτ μου συνέστησε να μη σας δώσω καμιά απάντησι στις ερωτήσεις που θα μου κάνετε, εινε με κάποια ταχυπνία.

—Επειτα έρωσε μία ματιά στο μεγάλο ρολόι του τοίχου.

—Πρέπει να πάω να κοιμηθώ. Θα λάβω τον κόπο να φροντίσετε γιά τον σωφεί μου;

—Πείτε μου κάτι, εινε αυτός, βλέπτε τις την να σκάνετα. Γιατί έχετε καταδικάσει τον εαυτόν σας να μένετε θαμμένοι εδώ μέσα με τον άπολιθωμένο θείο μου; Υπάρχουν άλλες δουλειές...

—Τό ξέρω ότι υπάρχουν, τον διέκρινε η κείνη.

—Έπροχόρησε προς την πόρτα και έπειτα γύρισε πάλι πίσω.

—Ξέρετε καλά τον κ. Άουράιτ; ρώτησε.

Ο Τιμ όμολόγησε ότι μόνον τρεις φορές στη ζωή του είχε συναντήσει τον γερό.

—Όχι... Γιά να σας πω την αλήθεια, έξω σχεδόν τίποτε γι' αυτόν, εκτός μόνον ότι έχει παντρευθή δύο φορές και είχε άποσει ένα παιδί που πέθανε. Ξέρω επίσης ότι να τρομερά φιλόργουτος...

—Εκείνη τον διέκρινε.

—Και όμως έχει και μερικά προσόντα που τον κάνουν άξιόθαύμαστον, εινε.

Η Μαίρη έπεσε στο κρεβάτι της λίγο μετά τις δέκα. Το δομάτιο του λοχαγού Ζορντάν έχωριζετο από τρία άλλα δομάτια από το ίδιον της, και είχε σχεδόν άποκαμψη έταν άκουσε τα έλαφρά βήματα του να περνούσαν από τον διάδρομο και έπειτα τον έλαφρό κρότο της πόρτας του που έκλεινε. Άποκοιμήθηκε και της έφάνη ότι ζήτησε άμέσως, αν και είχαν περάσει ώρες.

—Ανασηκώθηκε στο κρεβάτι της, ένθ ή καυδιά της χτυπούσε δυνατά. Κάτι την είχε ένπνησει, κάτι που της προκάλεσε ένα κακό έννοιον, το όποιο δεν μπορούσε τώρα να άποσπύθ. Έτένωσε τ' αυτιά της γιά να άκούσει, αλλά ήκούσε κανείς κρότος. Έσκέφθηκε ότι την είχε γελήσει ή φαντασία της και ήσυχόντας γύρισε πάλι στο κρεβάτι της. Το παρόν της ήταν άνοιχτό και ή νύχτα ήταν άμυχλόδης. Στον ύπνόνό πίσω από την πόρτα της άκούχτης διέκρινετο το άχνό φεγγάρι.

(Άκολουθεί)

ΚΑΤΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΝ ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Η ΤΥΧΗ ΕΝΟΣ ΑΣΧΗΜΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Θέμα σε μία μπουκτ της Μονμάρτης. —Ένα τέρας άσχημίας, που προκαλούσε την φρίκη. —Έβγαζε έξω με μάσκα. Αί μελέται του και οι έφευρέσεις του. —Μία έφεύρεσις που τον άνοιγει τον δρόμον προς την εύτυχία. —Έκατεμμο ριούχες εις την Άμερικην και...διγχιος

Μία δίκη, ή όποια έπροκάλεσεν το έξαιρετικόν ένδιαφέρον και την περιέργειαν του κοινού διεξάγεται τας ήμέρας αυτές εις το Παρίσι. Κατά την διεξαγωγήν της δίκης, ήλθεν εις φώς ή πράγματι ρωμαντική τύχη ενός ανθρώπου, ο όποιος ήχησε την άσυνήθη και περιεργον σταδιοδρομίαν του ως έθεμα σε μία έμπονία της Μονμάρτης. Έγινε κατόπιν εκατομμυριούχος εις την χώραν των δολαρίων, και, έπειτα από άρκετον, έχκατέλειπε την ώραίαν δόλλαν που είχε εις την Άμερικην, γιά να θυσιάζη και πάλιν γιά λίγο εις τον στρόβιλον του Παρισίου.

Αι μεταλλαγαι της ζωής του, σχηματίζουν το φόντο της μεγάλης αυτής δίκης, ή όποια διεξάγεται διά την κληρονομίαν του περιεργον κοινού ανθρώπου όστις σημειωτέον ήτο δίγχιος μέχρι του θανάτου του. Ήδη παρουσιάζονται τα παιδιά του εξ άμφοτέρων των γάμων και ζητούν το μεριδίον των εκ της τεραστίας περιουσίας, την όποιαν άφησεν.

Η δίκη αυτή ύπόσχεται και από νομικής άπόψεως να εινε επίσης ένδιαφέρουσα.

Εν τούτοις πολύ περισσότερον συναρπαστική εινε ή ύπόθεσις αυτή από καθαρώς άνθρωπίνης και ψυχολογικής άπόψεως. Εινε τόσον πλούσια αι μεταλλαγαι και τα έπεισόδια της ζωής του ανθρώπου αυτού, ώστε κανενά να παραδεχθή κανείς ότι πρόκειται περί μυθιστορήματος, το όποιον όμως την φοράν αυτήν μετεβλήθη εις πραγματικότητα που εινε ζήτημα αν θα ήμπορούσε να φαντασθή και ή πιο τολμηρά συγγραφική φαντασία.

Οι παλαιοι έπισκέπεται της Μονμάρτης ίσως ένθυμούνται ακόμη ένα αξιόθετον της τρέλλης αυτής συνοικίας που έξετίθεντο εις την κοινήν θείαν έναντι μικρός πληρωμής, όπως π.χ. του μεγαλειτέρου και του μικρότερου ανθρώπου του κόσμου, της γυναίκας χωρίς κάτω σώμα, της ηλεκτρικής κόρης και πολλών άλλων περιέργων άνθρωπίνων πλασμάτων, ύπηρεχεν ένα μικρό δομάτιον, εις το όποιον έμπορούσε κανείς άντι του μικρού ποσού των δέκα έκατοστον του φράγκου να ίδη τον άσχημότερον άνδρα του κόσμου.

Ο άσχημότερος αυτός άνθρωπος του κόσμου, ήτο πράγματι τέρας άποκρουστικού έξωτερικού. Το πρόσωπόν του ήτο καταραγμένο, το ένα μάτι μεγάλο, το άλλο πολύ μικρό, ή μύτη τερατώδης, το χείλη άπαίσια και το χρώμα του δέρματος τελείως άφύσικον. Εκτός αυτών το κρανίον του, ήτο άσύνθητος μεγάλο. Εκ πρώτης όψεως θα έμπορούσε να ύποθέση κανείς ότι ο άνθρωπος αυτός έφορούσε μάσκαν. Εν τούτοις δεν συνέβαινε τίποτε τέτοιο, διότι ο Παύλος Ντοσερέ—έτσι άνομάζετο ο άξιόλοπτος άνθρωπος—ήτο πράγματι άπαίσιος την θέαν. Όταν κάποιον, κάποιον, κυρίως κατά τας νυκτερινάς ώρας, έβγαζαν από το δομάτιον αυτό, έβγαζαν μάσκα γιά να μην έννοχλείται από τους περιεργούς. Φαντάζεται κανείς ότι ο Παύλος Ντοσερέ δεν θα έπερνε και έξαιρετικήν άμοιβήν διά τας ύπηρεσίας που προσέφερον εις το κατάστημα.

Εις το μεγάλο, το ίπερφυσικό κεφάλι του Ντοσερέ ύπηρεχεν εν τούτοις ένα δυνατό μυελό. Πίσω από την άπαίσια καρικατούρα, εις την όποιαν ή φύσις είχε μεταβάλει ένα άνθρώπινο πλάσμα, έσκέπτετο μία όξεια διάνοια. Επειδή το έξωτερικό του τον είχε καταδικάσει να παραμένη κατά το πλείστον μέσα εις τους τέσσαρας τοίχους του δοματίου του, ο Ντοσερέ είχαν όλον τον άπαιτούμενον καιρόν να σκέπτεται και να καλλιεργή το πνεύμα του. Έδιάβαζε πάντοτε κατά τας ώρας που δεν ήτο άπασχολημένος με την άναγνάν έργασίαν του, έδεικνυε δε μεγάλο ένδιαφέρον ιδιαιτέρως διά τα τεχνικά προβλήματα.

Μίαν ήμέραν κατεσκεύασε μίαν πρωτότυπον άποκρίνητον σφύραν. Το μοντέλλο το έτελειοποίησεν όπως μπορούσε με τα φτωχικά.

Η άπαίσια μορφή του Ντοσερέ, όπως την έβλεπαν όσοι εισήρχοντο εις την «μπουκτ» της Μονμάρτης

κα μέσα, που διέθετε και το έξέθεσε μέσα εις το δομάτιόν του. Μεταξύ των γνωστών του συγκατέλεγχο και ένα γκαρσόνι, εις το όποιο έκαμε λόγον διά την έφεύρεσίν του. Το γκαρσόνι ελγάζετο εις ένα μεγάλο ξενοδοχείον. Τοιοιτοτρόπως του έδόθη έγκαίρια να παρουσιάση τα σχέδια του Ντοσερέ εις ένα Άμερικανόν εργοστασιαρχήν, ο όποιος είχε καταλύσει δι' όλίγας ήμέρας εις το ξενοδοχείον. Ο τελευταίος έξήλεγε τα σχέδια που του παρουσίασεν ο έπαύλιος του ξενοδοχείου και ήνόησεν ότι έπρόκειτο περί σοβαράς έργασίας.

Εκάλεσε λοιπόν τον Ντοσερέ πλησίον του και μετά δύο έβδομάδας τον έπήρε μαζί του εις την Άμερικην.

Επί τέσσαρα έτη εργάσθη ο Ντοσερέ εις το εργοστάσιον του προστάτου του, όπου έλαβε την άπαιτούμενην πείραν, ή όποια του έλειπε. Κατόπιν ήνοιξεν ιδιόκτητον εργοστάσιον με τας οικονομίας που είχε κάμει και εν τέλει άπέκτησεν ιδιόν τον εργοστάσιον. Εν τώ μεταξύ είχε νυμφευθή και άπέκτησε δύο τέκνα. Εις το σημειον αυτό της ζωής του συνέβη ή μεγάλη μεταβολή. Μίαν ήμέραν ο Ντοσερέ άπεφάσισε να φύγη από την Άμερικην χωρίς γυναίκα και παιδιά και να μεταβή εις την Εύρώπην.

Είχε βαρεθή, φαίνεται, την ζωήν της Άμερικης κή τα ναν...γυναίκα του, ή όποια, παραδόξως, ήτο αρκετά ώραία, εν άντιθέσει

προς τον σύζυγόν της ο όποιος ήτο τέρας άσχημίας. Ήθελε ο άνθρωπος να γλεντήση, να ξαναζήση στην πρωτεύουσιν της ήδονης όπου έπέστρεφε με την τσίπην γεμάτην δολάρια και με άνοικτην πίστωσιν εις όλαν δτήποτε τράπεζαν.

Έμεινε από τότε εις το Παρίσι. Και, αφού έγλέντισεν άρκετά, έρωτεύθηκε μίαν έλλην γυναίκα, ή όποια, άποβλέπουσα ίσως εις το πορτοφόλι του και κλείνουσα τους όφθαλμούς μπροστά στην άπαισίαν όντων του, έδέχθη να γίνη σύζυγός του. Έτσι, ο Ντοσερέ παντρεύθηκε γιά δεύτερη φορά. Και από τον γάμον του αυτόν, άπέκτησεν ένα κοριτσάκι.

Πρό διετίας άπέθανεν από συγκοπήν της καρδιάς, μόλις δε τώρα κατόρθωσεν ή εν Άμερικη χήρα του Ντοσερέ να μάθη την άμιοσιν της δεύτερας σύζυγού του. Ήδη ζητεί διά της δικαστικής όδοϋ εξ άνόματου των δύο τέκνων της, τα όποια φυσικά εινε νόμιμοι κληρονόμοι του άποθανόντος, το εκ της κληρονομίας μεριδίον, το όποιον ύπερβαίνει το εν εκατομύριον φράγκον.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΡΟΛΟΪ

Ένας Γάλλος ώρολογοποιός, κατήρθωσεν, έπειτα από μελέτας και δοκιμάς όλων κλήρων έτών, να κατασκευάση ένα ρολόι του χεριού ή της τσέπης, το όποιον κουρδίζει κάθε έξη μήνες. Τούτο κατορθώνας δια της συνδέσεως διαφόρων λεπτών έλατηρίων, τα όποια έξασφαλίζουν την έπι ένα δόλωληρον έξαμνηόν κανονικήν λειτουργίαν του ώρολογίου.

Η έφεύρεσις αυτή δεν θεωρείται και τσον πρακτική, εινε πρωρισιμένη δε να έξυμνηρητήση άποκλειστικώς και μόνον τους... άφηρημένους, που έξεγνουν γιά κουρδίσουν τα ρολόγια τους.

Δράμα μεταξύ λέοντων

Εις τον ζωολογικόν κήπον μιας άμερικανικής πόλεως, συνέβη πρό τινος ένα άγριον δράμα τιμής, μεταξύ... λέοντων.

Εινε γνωστόν ότι οι λέοντες εινε κατέξοχον ζήλοτοι συζυγοι. Αι λέαιναί, όμως, δεν σέβονται και πολύ την συζυγικήν πίστιν. Και ή λέαινα του ζωολογικού κήπου είχε συνάψει έρωτικές σχέσεις με ένα άλλον λέοντα, κατά πολύ νεότερον του έπιστήμιου συζύγου της.

Μίαν ήμέραν όμως, ο άπατηθείς λέων, άγρίεψε και έπέτελλεν έναγνίον του άντιζήλου του, που του έκλειψε την συζυγικήν εύτυχία και τον κατεσπάραξε κατά... τον άπανθρωπότερον τρόπον. Η λέαινα δέ, άντι να επέμβη διά να διαχωρήσους δύο άντεραστές, έθεατο άπαθή την πάλην. Τελεία γυναίκα ψυχολογία δηλαδή!

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Τὰ εἰκονεμικά τῆς Ἑλλάδος κατὰ τοὺς πρώτους μιστοὺς τὴν ἀπελευθέρωσιν χρόνους.—Αἱ δαπάναι διὰ τὰ πολεμικά ἐ-
δη.—Τὰ στρατεύματα ἔμεναν ἀπλήρωτα.—Τὸ περίσσευμα τοῦ προϋπολογισμοῦ.—Τὰ εἰκονεμικά ἐπὶ Καποδίστρια.

Ὁ σημερινὸς ἑλληνικὸς προϋπολογισμὸς ἐβῆσεν εἰς ὕψος δυσθεώρητα διςκατομυρίων. Πολὺ μετριοφρονέστερος καὶ πενιχρότερος ἦτο ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ νεογεννητοῦ κράτους μας πρὸ ἑνὸς αἰῶνος. Μία ἔρευνα εἰς τὴν πρώτην ἐκθεσιν τὴν ὁποίαν ὑπέβαλε κατὰ τὸ 1836 ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἐθνικὸς εὐεργέτης κατόπιν Γ. Λασάνης, μὴς παρέχει περιέρχους καὶ ἐνδιαφερούσας λεπτομερείας. Εἰς τὸν πρώτον τοῦτον κρατικὸν προϋπολογισμὸν ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἐθνικὸς εὐεργέτης κατόπιν Γ. Λασάνης κάμνει τὴν ἱστορίαν τῶν οἰκονομικῶν χρήσεων τῶν ἐτῶν 1833 ἕως 1835 καὶ ὁμολογεῖ δι' ὀλίγων διὰ τὴν ἐν γένει οἰκονομικὴν κατάστασιν ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως.

«Ὁ καθείς σκέπτεται, λέγει ὁ ὑπουργός, ὁ καθείς ἐρωτᾷ: «Ἐχει ὅρα γέ το ἑλληνικὸν κράτος ἐν αὐτῷ τ' ἀπαυτούμενα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀναπτυσσόμενα ὀλίγον κατ' ὀλίγον δύναται νὰ τὸ ἀποκαταστήσουν αὐτῷπαρκτον, ἢ πρέπει νὰ συντηρῆται διὰ τῆς ξένης δυνάμεως?»

Καὶ εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐρωτήματος τοῦτου ὁ ὑπουργὸς προβαίνει εἰς ἀναδρομικὴν ἐξέτασιν, διαιρῶν «τὴν ἑλληνικὴν δημοσίαν οἰκονομίαν εἰς τρεῖς ἐποχάς. 1) Ἀπὸ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἤρχισεν ἡ σάληγ τῆς ἐλευθερίας μέχρι τοῦ 1828, 2) Ἀπὸ τὰ 1828 μέχρι τὰ 1833 καὶ 3) Ἀπὸ τὰ 1833 μέχρι τῆς τρεχούσης ἐποχῆς». Κατὰ τὴν πρώτην περίοδον φυσικὰ δὲν δύναται κανεὶς νὰ περιμένη τάξιν καὶ ὁργάνωσιν οἰκονομικὴν, διότι ὑπῆρξεν ἐποχὴ γενικῆς κινήσεως, ἀγωνίας, θανάτου καὶ καταστροφῆς. Ἀλληλοδιαδεχόμεναι ὀλιγοκαιριναὶ διοικήσεις δὲν ἦσαν θέλαιν κατὰλληλοι ν' ἀνεγείρουν οἰκοδόμημα δημοσίου οἰκονομίας.

Οἱ ἥρωες τοῦ Εἰκοσιένα ἀπ' ἐνὸς ἦσαν ἀμόρφωτοι, ἀπ' ἑτέρου δὲν εἶχον καιρὸν ν' ἀσχοληθῶν μετὰ λογαριασμούς. Ἐδαπανῶντο λοιπὸν χρήματα εἰς ἀγοράν πολεμικῶν ὑλικῶν, εἰς παρασκευὰς ἐκστρατειῶν καὶ μισθοδοσίας, ἀπ' ἑτέρου τὰ ἔσοδα ἐκ τῶν φόρων τῆς δεκάτης, ἐκ τῆς ἐκποιήσεως ἐθνικῶν κτημάτων καὶ ἀπὸ εἰσπραξέων ξένων δανείων, ἐράνων καὶ συνεισφορᾶς, διετίθεντο ἀμέσως ἅμα τῇ λήψει, χωρὶς λογιστικὴν τάξιν. Ποῖον λοιπὸν τὸν ποσὸν «καὶ ἂν τὰ διάφορα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔσοδα ἐμβῆκαν τῇ ὄντι εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, μέλλει μόνον ὁ καιρὸς νὰ μᾶς τὸ ἀνακαλύψῃ μετὰ ἐκπόνους ἐρευνᾶς». Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι οὐδέποτε ἔγιναν τοιαῦται ἐρευνᾶι—μάταιαι ἄλλως τε—καὶ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γνωσθῇ πῶς ἐγένετο ἡ διαχείρησις κατὰ τὴν πολεμικὴν περίοδον.

Ἡ δευτέρα περίοδος ἀπὸ τοῦ 1818 μέχρι τοῦ 1833 «ἐλευθερωμένη ἦδη ἀπὸ τὴν μάστιγα τοῦ πολέμου ἐνησχολήθη νὰ παραιοῖται οὐστημὰ οἰκονομικῶν, ὡς ἀπὸ δοκιμὰς τινος ἰσολογισμῶν καὶ προϋπολογισμῶν τὸ βλέπομεν, ἀλλ' αἱ ἐπισυμβάσαι

περὶ τὰ τέλη αὐτῆς ἐμφύλιοι ταραχαὶ ἐκμηδένισαν διὰ μίας βλῦσης τοὺς διοργανισμοὺς καὶ ἡ διαδεχθεῖσα αὐτὰς ἀναρχία παρέλυσεν ἐπὶ τοσοῦτον τὰ ἐλατήρια τῆς οἰκονομικῆς μηχανῆς ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν ἐκ τῶν δημοσίων πόρων οὔτε καὶ οἱ μισθοὶ αὐτῶν τῶν ἐπὶ κεφαλῇ τῆς διοικήσεως νὰ θεραπεύσωνται».

Καὶ διὰ νὰ δώσῃ εἰκόνα τῆς παραλυσίας ἣ ὁποία ἐπικυλούθησε τὸν θάνατον τοῦ Κ. Καποδίστρια ἀναφέρει ὁ ὑπουργός, ὅτι κατὰ στρατεύματά μας ἀπλήρωτα καὶ χωρὶς τροφᾶς περιέτρεχον τὰς ἐπαρχίας τοῦ κράτους καὶ τὸ ταμεῖον μας, καθ' ἣν ἐποχὴν ἀνέλαθε τὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων ἡ Ἀντιβασιλεία τοῦ Ὁθωνος, δὲν εἶχεν ἐμὴ μόνον φοινίκας 229,77 εἰς μετοχήτα καὶ 960 εἰς χαρτονομίσματα».

Ἀπὸ τὸ 1833, μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Ὁθωνος, ἤρχισεν νὰ τακτοποιεῖται ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις καὶ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν χαώδη κατάστασιν.

Ἐκ πίνακος λεπτομεροῦς, παρατεταμένου, βλέπομεν ὅτι τὰ τακτικὰ ἔσοδα τῆς τριετίας 1833—35 ἀνέρχονται εἰς 69.707.351 καὶ 38, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς 69.64.805.441 καὶ 89. Ἦτοι περίσσευμα ἐσόδων ἐπὶ ἐξόδων 4.901.909 καὶ 49. Πρέπει ὅμως νὰ προσθέσωμεν ὅτι εἰς τὰ ἔσοδα περιλαμβάνονται καὶ τὸ δάνειον τῶν 40 ἐκατ. φράγκων καὶ ἡ προκαταβολὴ τῆς Β. Αὐλῆς, ἣτοι ἐν ὅλῳ πλέον τῶν 46 ἐκατομ. δραχμῶν. Τακτικὰ ἔσοδα ἦσαν τὰ ἐξῆς: Τὸ 1833 69.721.130, τὸ 1834 69.10.921.787, τὸ 1835 69.13.635.930. Ἐξ αὐτῶν ὅμως συνολικῶς πρέπει νὰ ἀφαιρεθοῦν ὅντω καὶ ἡμισυ περὶ πῶν ἐκατομυρία δι' ἔσοδα εἰσπραξέων καὶ μὴ εἰσπραχθέντα ποσά. Τὰ ἔσοδα ἀνῆλθον κατὰ τὴν τριετίαν εἰς 64.805.441 καὶ 89, ὡς εἶδομεν, ἐξ ὧν τὰ πλεῖστα διετέθησαν εἰς χρεωλύσια καὶ τόκους. Ἐν τούτοις ἀπὸ τὸ 1835 βλέπομεν βελτιούμενα τὰ οἰκονομικά, καθότι ἡ μεταξὺ ἐσόδων καὶ ἐξόδων διαφορά «δὲν συνίσταται κυρίως εἰς ἄλλο ἐμὴ εἰς τὰ ἔσοδα τῆς διοικήσεως καὶ εἰσπραξέων μόνον».

Φυσικὰ κατὰ τὰ πρώτα ἔτη μετὰ τὸν πόλεμον ἦτο μοιραῖον ἡ δαπάνη νὰ ὑπερβῇ τὰς εἰσπραξεῖς «διότι συντρέξαν περιστάσεις ἐκτακτοὶ καὶ διότι μεταξὺ αὐτῶν ἰσλὺς ἐμπεριέχοντο τόσον τὰ ἔσοδα τοῦ ἐπικουρικοῦ σώματος τοῦ μεταδόντος εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν συνδιαλέξεων τοῦ Λονδίνου, ὥσον καὶ τὰ

δαπανηθέντα διὰ τὴν συγκράτησιν τοῦ κρατοῦ ξένων ἐθελοντῶν, τὰ ἔξοδα τῆς μεταβάσεως τῆς Ἀντιβασιλείας καὶ τῶν περὶ αὐτὴν ὑπαλλήλων, ἔξοδα διάφορα εἰς ἐπισκευὰς καὶ οἰκοδομὰς, αἵτινες ἔγιναν ἄχι ριὰ νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἔγιναν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ μέλλον. Μόνον αἱ εἰς στρατιωτικὰς οἰκοδομὰς γινόμεναι δαπάναι ἀναβαίνουν εἰς 69. ἐν ἑκατομυρίων σχεδόν».

Ὁ εἰσρηγγὴς τῶν ἀπολογισμῶν τούτων φαίνεται αἰσιδόδοξος διὰ τὸ μέλλον, προβλέπων πρόσοδον τῆς παραγωγῆς καὶ ἐν μνημονίᾳ τοῦ τόπου, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπέλθῃ τὸ ἰσοζύγιον. Καὶ παρατίθει ἐν γλώττοις ἀριθμούς. Ὅστω τὸ 1830 τὰ τελωνεῖα εἰσέπραξαν 1.456.510 69. ἐν τῇ τῇ ἐπομένῃ τριετίᾳ εἰσέπραξαν κατὰ μέσον ὅρον περὶ τὰ δύο ἑκατομυρία 240 χιλ. Σημαντικότερα εἶνε ἡ ἐξαγωγή. Ὅστω τὸ 1830 ἀπὸ τῆς ἐξαγωγῆς εἰσέπραξαν τὰ τελωνεῖα 228.384 69. μόνον, ἐν τῇ τῇ ἐπομένῃ τριετίᾳ εἰσέπραξαν κατὰ μέσον ὅρον 510 χιλ. 69. ἐτησίως. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς φορολογίας τῆς δεκάτης ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ Ἕλληνες ἤρχασαντες παρεδόθησαν εἰς τὴν καλλιέργειαν. Ὅστω τὸ 1833 ὁ φόρος οὗτος ἀπέδωκεν εἰς τὸ δημόσιον 4.127.927, ἐν τῇ 1834 ἠρξήθη τὸ ποσὸν εἰς 5.703.100, καὶ δὲ 1835 εἰς 7.292.684 69. Κατὰ τὸν Γ. Λασάνην ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι «οἱ Ἕλληες, τοὺς ὁποίους ἡ ἑλλειψὶς τῆς ἀσπλείας ἐκρατοῦσεν ἀργούς, ἐπανήλθον πάλιν εἰς τὰς εἰρηνικὰς ἐργασίας τῶν καὶ εἰσῆλθον νέα κεφάλαια εἰς τὸν τόπον».

Κατόπιν ὁ εἰσρηγγὴς προχωρεῖ εἰς ἐρευνὰν τῆς καταστάσεως τοῦ τόπου. Ὁμολογεῖ ὅτι ἐπὶ Καποδίστρια ἐπῆλθε μία μεγάλη πρόσοδος καὶ ὁ κυβερνήτης ἐδιέβλεψε καὶ ὁργάνωσε πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ διὰ τῆς δολοφονίας τοῦ «ἡ τάξις ἦεν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀναταραχὴν καὶ ὁ Ἕλληες εἶχε πάλιν πέσει εἰς νέα δυστυχίματα, εἶχεν ὀπισθοδρομήσει εἰς τὸ πρῶτον σημειὸν τῆς πρὸ τοῦ 1828 ἐποχῆς. Διὰ τὴν φθῶσιν ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται σήμερον, ἀπαιτοῦντο νόμοι, ἀπαιτοῦντο ἄνθρωποι νὰ τοὺς ἐφαρμόσουν, δύναμις ἰσχυρὰ νὰ σέβῃ τὸ πνεῦμα τῆς ταραχῆς καὶ τὴν φρεσίν».

Ἐδῶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ νεται κολακεῖον ὑπερβολικὰ τὴν δράσιν τῆς Ἀντιβασιλείας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὑπῆρξε καὶ ἀποδίδων πολὺ μεγαλειότερα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὰ πραγματικὰ αὐτῆς ἔργα. Ὅπως οὐδέποτε ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι παρ' ὅλα τὰ ἐλαττώματά της ἡ Ἀντιβασιλεία καθώρθωσε πολλὰ καὶ ἐργασθῇ μετὰ τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος εἰσῆλθον εἰς τὴν γὰρ εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, διὰ τῆς ἀποκρίσεως δημοσίων ὑπηρεσιῶν, δημοσίων κτερίων, νομοθεσίας.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΤΑΑΣ

ΟΥΓΚΑΡΕΖΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ ΣΤΟ ΔΟΥΝΑΒΙ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ἐδειπνούσαμε κάτω ἀπὸ τῆς μυρωμένης σιᾶς, στὸ νησάκι τῆς Ἀγίας Μαργαρίτας. Ἡ τελευταία εἰς τῆς δύσεως ἐχρυσίζον τὰ ἀνάκτορα ἀπὸ τὸ λόφο τῆς Βουδαπέστης, ἐν τῷ κόλῳ τοῦ ὠραίου κυανοῦ Δουνάβεως ἔλουζαν τὴς χλοερὰς ὄχθας τοῦ νησιῦ. Εἰμαστε καθισμένοι τέσσερις γύρω στὸ τραπέζι. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βερενί, ἡ βασιλὴν Ἰλένα Βαμυσσὸ καὶ ἐγώ.

Οἱ Ἀσπίγγανοι οἰκοτροφεύονται στὸ ἡμίγειον τοῦ νοσταλγικοῦ τοῦ σκοποῦ, φαίνοντοσαν σὰν νὰ ἤθελαν νὰ λικνίσουν τὸν ἥρην τῆς ἀρρωστημένης Οὐγγαρίας, καὶ νὰ μᾶς ἑλίσσουν μετὰ τὰ παθητικὰ τοὺς παραπονοίαις.

Ἡ βασιλὴν Βαμυσσὸ ἦταν μιὰ Οὐγγαρέζα πολὺ γοητευτικὴ, μετὰ μαύρα μαλλιά, μετὰ ῥόδιον γέννημα καὶ μάτια σκοτεινὰ καὶ βελουδίνα. Ἐν τῷ ἑοικεῖν ἕνα περίφημο κροσὶ ἐφώναξε:

—Αἱ δὲν ἐγνωρίσατε τῆς ταραχῶδους ἡμέρας ποὺ ὁ Μπέλα Κούν εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ ἐπιβάλλῃ τοὺς Οὐγγαρέζους τῆς προωδενόμενης θεωρίας τοῦ περὶ ἰδιοκτησίας... Αἱ τὸς ὁ Λένιν εἶχε μεταβάλει τὴν πόλιν μας σὲ θέατρο Γκράν Γαινιὸλ σὲ τρόπο ὥστε σὲ πολλὰ σπῆματα νὰ αἰσθάνοντο τὸν τρομὸ καὶ τὴν ἀγωνία...Σὰς μιλῶ γι' αὐτὸν ἐπειδὴ εἶδα ἐνὰ ἀπὸ τὰ θυμάτα τοῦ ποὺ μῆτρε πρὸ ὀλίγου στὸ ρεστωράν. Κυττάξτε αὐτὸν τὸν ὄμοιο ἄνθρωπον ποὺ εἶχε ἕνα μαύρο ἐπιστέμιο στὸ μῆτι, καὶ οὐλὲς ἀπὸ χτυπήματα σπαθιοῦ στοὺς κροτάφους. Εἶνε ὁ συνταγματάρχης Ἰβάν Νάτς...Τὸν συνοδεύει ἡ γυναίκα τοῦ μᾶ ἀπὸ τῆς ὠραιότερης γυναικὸς τῆς Τρανσυλβανίας ποὺ ἔχω δὴ ποτὲ μου. . .

Ἡ γυναίκα τοῦ συνταγματάρχου εἶχε πρᾶγμα μιὰ παράξενη ὡμορφιά.

—Εἶνε ὠραία σὰν τὴν Μελαγχολία, ξανθὰς ἡ βασιλὴν Βαμυσσὸ, μετὰ τὸ χαριτωμένο ὄφρος τῆς. Καὶ σὰς θεοαῖος πῶς ἐρῶν ἐδῶ ὥρες ποὺ στοιχίζον πολλὰ στὴ ζωὴ μίαν ἐρωτευμένης...Λατρεῖται τὸν ἄντρα τῆς, καὶ εἶνε περιεργὸς πῶς μ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἐτρελλάθη...

Ἡ ὠραία μας συνομιλήτρια ἐρώτησε λίγο κροσὶ καὶ εἶπε:

—Ὅταν ὁ Μπέλα Κούν, οἱ ὁπαδοὶ του, καὶ μερικὰ ἄλλα αἰμοχαρῆ κτήνη θελήσανε νὰ ἐπιβάλλουν στὴν Οὐγγαρίαν τὸν Μπολσεβικισμό, συνέταξαν ἕνα κατάλογο προσώπων ἐθνικῶν, καὶ ἐθέωρησαν τὸν συνταγματάρχην Νάτς ὡς ἕνα ἀπὸ τοὺς περὶ ἐπικινδύνους ἀντιπάλους.

Ἐνα βράδυ ποὺ ὁ συνταγματάρχης ἔμπαινε στὸ σπίτι του, τέσσερις κομμουνιστὰς τὸν ἐπίασαν ξαφνικὰ, τὸν ἔρριξαν στὸ βάθος ἐνὸς ἀμείβου, καὶ τὸν ὠδηγήσαν σ' ἕνα ὑπόγειο τῆς Βουλῆς ποὺ ἐχρησίμευε ὡς φυλακὴ γιὰ τοὺς ἔχθρους τοῦ νέου πολιτεύματος.

—Τί θὰ μὲ κάνατε τώρα, ερώτησε εἰρωνικὰ ὁ συνταγματάρχης τοὺς δεσποφύλακας ὅταν ἔφτασε στὸ κελλὶ του... Ὅθὰ μὲ καθαρίσετε; Εἶνε ἐπικινδύνος, γιατί ἡ κυβερνήσις θὰ τὸ πᾶρῃ μετὰ μὲ καὶ ἡ ἐξαφάνισίς μου, σίγουρα θὰ σὰς στοιχίσω...

—Ἐπομένῃ...τοῦ ἀπαντήσανε οἱ Μπολσεβίκοι. Ὅθὰ μείνης προσηλωμένος στὴ μοιρᾶ

σου, σύντροφε συνταγματάρχα, ἀπὸ τὸν σύντροφο Μπορυσταίν, τὸν ἐφορο...

Δέκα πέντε μέρες πέρασε ὁ δυστυχισμένος μὲς τῇ φυλακῇ, χωρὶς νὰ ἔξερῃ ἀνδρα τοὺς σκοποὺς τῶν τρομοκρατῶν. Ἐν τούτοις, στὰ ὑπόγεια τῆς Βουλῆς ἐτουφεκίζαν πολλοὺς ἔξω δὲ ὀριζήματα ὑπόγεια τῆς Βουδαπέστης, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀκουγόντοσαν τῆς νύχτης τὰ σφύρηματα ἐκείνων ποὺ ἐβασάνιζαν, θυβίζοντας κάτω ἀπὸ τὰ νύχια τοὺς καρφίτσες.

Ἐνα πρωὶ, ὁ συνταγματάρχης ἀκούσε θόσου, σύντροφε συνταγματάρχα, ἀπὸ τὸν σύντροφο Μπορυσταίν, τὸν ἐφορο...

—Εἶνε καὶ ὁ ἀξιοματικὸς ψυχραιμὸς οὐτε συνωφροῦθη καν, παρὰ εἶπε μόνον:

—Ἐξέρω τί πρόκειται νὰ κάνετε...Ἀλλὰ, ὅπως καθε κατὰδικος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράσῃ μιὰ ἐπιθυμία, εἶποι καὶ ἐγὼ τὸ μόνον ποὺ ἐπισυνώμει εἶνε νὰ ἐρῇ ἐδῶ ἕνας Ἀσπίγγανος νὰ παῖξῃ τὸ βιολί του ἐν τῷ οἴκῳ ἐκτελεῖται τὸ ἔργον σας...Ζητῶ μικρὰ πράγματα, καὶ ἐλπίζω πῶς δὲν θὰ μοὺ ἀρνήθητε αὐτὴ τὴ χάρις...

—Τί θὰ μὲ κάνετε τώρα;

ρυθὸ στὸ διπλάνο κελλὶ, καὶ περιεργὸς ῥώτησε τὸν φρουρὸ ποὺ στεκόταν στὸ διάδρομο:

—Εἶνε κάποια γυναίκα ποὺ ἔπιασαν οἱ σύντροφοι, ἀπήνησεν ἀπλῶς ὁ φύλαξ.

Σὲ λίγες ὥρες ἦρθε καὶ ὁ ἐφορος Μπορυσταίν γιὰ νὰ μᾶθῃ ἀπὸ τὸν συνταγματάρχην τὰ ὀνόματα τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ πρῶην πολιτεύματος, οἱ ὁποῖοι συνωμοτοῦσαν κρυφὰ κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῶν Μπολσεβίκων, συνταγματάρχης χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὸν ἔστειλε στὸ διάβολο καὶ ὁ ἐφορος φεύγοντας τοῦ φώναξε:

—Καλὴ σύντροφε...Σήμερα δὲ θέλεις νὰ πῆς τίποτα, αὐριο τὸ ὄραον ὅμως θὰ μᾶς πῇς.

Τὴν ἄλλη μέρα στὴς ἔξη, ὁ νέος φρουρὸς ἕνας στρατιώτης ποὺ εἶχε ὑπηρετήσει ἄλλοτε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ συνταγματάρχου, μῆτρε σιγά-σιγά στὸ κελλὶ, καὶ μουνοῦσε στὸ αὐτὶ τοῦ παλαιοῦ τοῦ διοικητοῦ:

—Συνταγματάρχα μου, πρέπει νὰ σὰς εἰδοποιήσω...Ἡ γυναίκα ποὺ ἔχουν κλεισμένη στὸ πλάι σας οἱ σύντροφοι, εἶνε ἡ κυρία συνταγματάρχου...

—Καὶ γιατί; ἐφώναξε ὁ ἀξιοματικὸς.

—Δὲν ξέρω τίποτα, ἀλλὰ σίγουρα καὶ καὶ θὰ ἔχουνε στὸ νοῦ τους.

Ὁ φρουρὸς ἀκούσε θήματα στὸ διάδρομο καὶ ἔσπευσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ κελλὶ. Στῆς δέκα τὸ βράδυ ἡ πικρὴ σκέψις τοῦ συνταγματάρχου διεκόπησαν ἀπὸ τὴν ἀφίξιν πέντε συντρόφων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπίασαν καὶ τὸν ἔδεσαν στὸ κρεβάτι.

—Γιὰ τελευταία φορὰ, θέλεις νὰ μᾶς δώσῃς τὸν κατάλογο τῶν ὀνομάτων; ῥώτησε ὁ ἐφορος.

—Ὁχι.

—Τότε θὰ σοὺ λύσωμεν ἐμεῖς τὴ γλώσσα. Ὁ συνταγματάρχης δὲν εἶχε περὶ καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τοὺς σκοποὺς τῶν δεσποφυλάκων του, καὶ κατὰλαβε ἀμέσως τὸ παντοῦρο σχέδιόν του. Ἐλπίζανε, ὅτι κλείνοντες τὴν γυναίκα τοῦ στὸ διπλάνο κελλὶ, θὰ μπορούσαν νὰ μᾶθουν ἀπὸ ἐκείνη τῆς πληροφορίας ποὺ θέλανε, γιατί ἡ φωνὴ τοῦ πόνου τοῦ ἀνδρός τῆς θὰ τὴν ἐτρελλαναν σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ φανερώσῃ τὰ ὀνόματα καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριόν του.

Ἀλλὰ ὁ ἀξιοματικὸς ψυχραιμὸς οὐτε συνωφροῦθη καν, παρὰ εἶπε μόνον:

—Ἐξέρω τί πρόκειται νὰ κάνετε...Ἀλλὰ, ὅπως καθε κατὰδικος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράσῃ μιὰ ἐπιθυμία, εἶποι καὶ ἐγὼ τὸ μόνον ποὺ ἐπισυνώμει εἶνε νὰ ἐρῇ ἐδῶ ἕνας Ἀσπίγγανος νὰ παῖξῃ τὸ βιολί του ἐν τῷ οἴκῳ ἐκτελεῖται τὸ ἔργον σας...Ζητῶ μικρὰ πράγματα, καὶ ἐλπίζω πῶς δὲν θὰ μοὺ ἀρνήθητε αὐτὴ τὴ χάρις...

Κατόπιν μακρᾶς συζητήσεως, οἱ βασανιστὰς ἔστειλαν νὰ φωνάσουν ἕνα μουσικό. Ἡ σκεπὴ ποὺ ἐπικυλούθησε περὶ τῆς φρενῆς, ὅτι μορεῖται νὰ φαντασθῇ. Ὁ δυστυχισμένος, εἰς τὴν ἀσφάλειαν τοῦ πόνου, τὸν ἀναγκάσινε νὰ φωνάξῃ, ἐξήγησε τὸν Ἀσπίγγανον γιὰ νὰ σκεπάζῃ τὰ παραπονοῖα τοῦ μετὰ τὸν ἥχο τοῦ ἄγριου σκοποῦ του.

Καὶ πρᾶγμα, ἡ γυναίκα τοῦ ποὺ εἶχε μᾶθαι πῶς ὁ ἄντρας τῆς θριοκτόναι στὸ διπλάνο κελλὶ, ἀκούσε τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς γυναικὸς πόνο ἀνθρώπινος φωνῆς, καὶ τῆς δοξασίης τοῦ Ἀσπίγγανου. Ἀλλοτε ἦσαν ὁ λυγρὸς τοῦ βιολιοῦ ποὺ ἀκούονταν μὲς τῇ νύχτῃ ἄλλοτε οἱ στεναγμοὶ τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ τὰ βογγητά...

Εὐτυχῶς, τὴ νύχτα ἐγίνε κάποια μεγάλη ταραχὴ. Ὁ ἐφορος καὶ οἱ ὅμοιοι ἐστράτησαν εἰς φυλὴν, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ συνταγματάρχης καὶ ἡ γυναίκα τοῦ ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὴν ὀπισθοφυλακὴ τῶν ρουμανικῶν στρατευμάτων. Βγήκε μετὰ τὸ ἕνα μᾶτι χαμένο, καὶ μερικὰ κτυπήματα σπαθιοῦ ποὺ φαίνοντο ἀκόμα στὸ μέτωπο καὶ στὸ λαμπρό...

Ἡ βασιλὴν Βαμυσσὸ σάπασε. Ἀναφε ἕνα τοιγάρο μυρωδάτο καὶ ἐπρόσθεσε μισολέγοντας τὰ μεγάλα σκοτεινὰ μάτια τῆς:

—Νὰ γιατί οἱ παθητικοὶ τόνοι αὐτῶν τῶν τραγουδιῶν μοὺ προξενοῦν καμμιὰ φορὰ φρενῆ...Οἱ ποιητὰ ἔγραψαν πολλὰ γιὰ τοὺς λυγμοὺς τῶν βιολίων. Ὑπάρχουν ὅμως ἀνθρώποι λυγμοὶ ποὺ τὸ δοῦναι τοῦ Περσικοῦ τραβᾶται τὰ πόλιν τετονόμας νεύρα μας... Τότε, ὑποφέρει κανεὶς καὶ δὲν ξεχνᾷ ποτὲ!

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΡΩΜΕΝΩΝ

Είς ένα καπνιστήριο μιάς αριστοκρατικής Λέσχης χαρτοπαικτών, τέσσαρες άνδρες έ- κάπνιζαν και έπιναν. Δέν ήσαν άκριβώς νέοι, ούτε γέροι, ούτε ώραιοι, ούτε άσχημοι. Εί- χαν τή χαρακτηριστικά των «γερολόγων» της γαργάρας, εκείνο τή άπερίγραπτο κάτι, εκείνην τήν ψυχράν σαρωδώνειον κατ'ήθειαν πού φω- νάζει: «Έχουμε ζήση δυνατά και τώρα ζητού- με κάτι γιά νά άναστήσουμε και σεβασθούμε!»

Ένας έφερε τήν όμυλάν εις τή θέμα των γυναικών. Θά ήτο περισσότερο φιλόσοφος, άν δέν μιλούσε γι' αυτό, άλλα μερικά πρό- σωπα, καίτοι έξυπνα, δέν περιφρονούν τής κινιάς συζητήσεις.

—Καθένας μας, ήρχισε νά λέγει έτέρωσε τήν ήλικία του Χερουβείμ, τήν έποχην κατά τήν όποίαν, έλλείπει Δρυάδων, άγκυλιάζει χωρίς άποτροπιασμό τόν κορμό ενός δένδρου. Είς ό πρώτος βαθμός τού έρωτος. Είς τόν δεύτερον άρχίζει κανείς νά εκλέγει. Φυσικά ή εκλογή είνε ένας βαθμός καταπτώσεως. Τότε άναζητεί και θέλει κανείς τήν όμορφιά. Κύριοι μου, δέν ύπερφηφανεύομαι, ότι έφθασα πρδ πολλού εις τή τρίτον στάδιον, εις τήν κλιμακικήν έποχην, δέν φθάνει ή όμορφιά άν δέν είνε γαρνιρισμένη με άρώματα, με φαιαυδίσματα, άλλα. Θά έξομολογηθώ μάλι- στα, ότι κάποτε, σάν σέ άγνωστην εύτυχίαν, όνειροπολώ τή τέταρτον στάδιον, τή όποίαν άν έπινοήση τήν πλήρη γαλήνην. 'Αλλ' εις κάθε έποχην, έκτός από τήν περίοδον τού Χερουβείμ, ύπάρξει εύάισθητος όσο κανείς διά τήν γυναικείαν μετριότητα. Είς τή ζωά προ- τιμώ ίδίως τήν άγνότητα των. Τώρα μπο- ρείτε νά καταλάβετε τι με έκαμε νά ύποφέρω ή τελευταία μου έρωμένη.

Όλοι ήκουον με προσοχήν.

—'Ητο νόθος κόρη ενός πρίγκηπος. Είς άνάγκη νά σάς είπω ότι ήτο ωραία; 'Αλλ' άν δέν ήτο δέν θά τήν έπερνα. 'Αλλ' ή εύλογη- μένη εκαιάρωνε γιά τή προτέργμιά της αυτό με μίαν φιλοδοξίαν άναιδή και άπαισίαν. 'Η γυναικα αυτή ήθελε νά κάνη πάντοτε τόν άνδρα. «Δέν είσαι άνδρας! 'Α, άν ήμουν έ- γώ άνδρας! 'Από έμάς τούς δύο άνδρας εί- μαι έγώ!» Αυτό ήτο τή αλάνη γυνίσιαν πού έβγαίνε από τή στόματάκι εκείνο από τή όποία δέν ήθελα νά βγαίνουν παρδ τρα- γούδια. 'Αν έπαινούσα ένα διβλίό, άν έθα- μάνα ένα ποίημα, ένα μουσικό κομμάτι μου έλεγε: «Φαντάζεσαι ότι είνε σπουδαίο πρά- γμα; Μά τί έξέρεις έσύ άπ' αυτά;»

Μιά μέρα τής μπήκε ν' άρχίσω νά μελετῃ χιμεία εις τρόπον ώστε από τότε μεταξὺ τού στόματός μου και τού δικού της συναντούσα μία γιάλένια προσώπιδα! Και με όλα αυτά ήτο φοβερά ντροπαλή. 'Αν καμιά φορά τής έκαίνα καμμία χειρονομία πολύ έρωτική, έν- τάρωνε σάν εύάισθητος μενεξές.

—Πώς έτελειωσε όλο αυτό; ήρώτησε ένας από τούς τρείς. Δέν έπίστευα ότι είχες τέ- τοιαν ύπομνη.

—Ό Θεός έβαλε τή θεραπεία στήν άρρώ- στεια. Μιά μέρα συνέλαβα τήν 'Αθηνά αυ-

τήν πού διψούσε ίδιόδη δύναμι, μόνην με τόν καμαριέρη μου εις μίαν στάσιν πού με άνάγκασε νά άποσυρθώ ντροπαλά γιά νά μη τούς κάμω νά κοκκινίσουν. Τό βράδυ απέλυ- σα και τούς δύο, πληρώσας τούς καθυστε- ρούμενους μισθούς των.

—'Εγώ, είπε εκείνος, πού είχες διακόψει δέν έχω νά παρηγορηθώ παρδ έναντίον τού έαυτού μου μονάχα. Διότι ή εύτυχία ήλθε νά καθίσω μ' έμέ και δέν τήν άνεγνώρισα. Κατά

—Μιά μέρα τή συνέλαβα με τόν κα- μαριέρη μου

τήν τελευταίαν αυτήν έποχην. ή τύχη μου είχε χαρίσει μιά γυναίκα πού ήτο ώριμμένος ή γλυκύτερη, ή ταπεινότερη, ή πλέον άφροσι- μένη ύπαρξις τού κόσμου. Και πάντοτε πρδ- θυμη και χωρίς ένθουσιασμό! 'Είμαι εύχαρι- στημένη όταν σέ εύχαριστεί! Αυτή ήτο ή συνειθισμένη της άπάντησις. 'Αν κτυπούσα- τε εκείνο τόν τοίχο, ή έδέρνατε εκείνο τόν καναπέ, θά έδωγαναν περισσότεροι άναστε- ναγμοί, παρδ όρμαι έρωτος από τή στήθη της έρωμένης μου. 'Επειτα από ενός έτους κοινή ζωή, μου έξομολογήθη ότι δέν έγνώρι- σε ποτέ τήν εύχαρίστητον. Βαρέθηκα τήν ά- νισον αυτή μονομαχία, και ή άπαράμιλλος αί- τη κόρη έπήρε σύζυγον. 'Αργότερα μου ήλθε ή ιδέα νά τήν ξαννασυναντήσω. Και μου έ- δειξε έξη παιδιά ωραία και μου είπε: «'Α- γαπητέ μου, ίδου—και ή σύζυγος είνε παρ- θένος έν τούτοις όποις και όταν ήτο έρωμένη σου!» 'Επίτοτε δέν άλλαξε εις τή πρόσωπο αυτό, και έγώ συχνά τήν θυμύμαι με παρδ-

πονο. 'Επρεπε νά τήν κάμω σύζυγο μου!

—'Ηρχισαν νά γελούν και ένας τρίτος με τήν σειράν του είπε:

—Κύριοι μου, έγνώρισα τήν εύτυχία πού σεις οι άλλοι άγνοείτε ίσως. Δηλαδή τήν κομική μορφή τού έρωτος, μιά κομωδία πού προκαλούσε θαυμασμό. 'Εθαύμασα τήν τε- λευταίαν έρωμένην μου περισσότερον, πιστεύω από ό,τι σεις έμισήσατε ή αγαπήσατε τής έρωμένης σας. Και όλοι τήν έθαύμαζαν σάν κι' έμέ. 'Όταν μπαίναμε οι δύο μας σ' ένα ρεστοράν, δέν περνούσε πολύ πού ό καθένας ήχοινοούσε τή πιάτο του γιά νά θαυμάση τή γυναίκα αυτή. Και οι καμαριέρηδες, οι έ- πάλληλοι έτάθαιναν και αυτοί από τή κολλη- τική νόσημα της εκστάσεως εις βαθμόν ώστε νά παραμελούν τήν εργασία των. Με άλλους λόγους, έζησα γιά μιά περίοδο μαζί με ένα ζωντανό φαινόμενο. 'Ετρωγε, μασούσε, ά- νεμυριόκοτο, κατόπι, κατεβρόχθιζε με ύπνος άδιάφορον και άκούραστο. Με άγγλκήν ψυ- χραιμία, με ρομαντικόν φλέγμα μου έλεγε πάντοτε: «Πεινώ και επανελάμβανε τήν λέ- ξι αυτή μέρα και νύκτα, άποκαλύπτουσα τή ώραιότερα δόντια τού κόρμου, τα όποία, άν τή έδίδεπατε, θά ές έγοήτευαν και θά σάς συγκινούσαν. Θά έπλούτιζα άν άπεφάσιζα νά τήν έπιδεικνύω εις τās λαϊκάς πανηγύρεις ως περιεργον θηρίον πολυφωγίας. Τήν έτε- ρα καλά...και όμως μ' έγκυτέλεισε...

—Γιά νά πάρη ίσως κανένα παντοπόλην. —Κάτι παρόμοιον...ένα υπάλληλον τού έ- πιστοιμού, ό όποιος θά έχει τή μέσα νά χω- ταίνη τή θηρίον αυτό.

—'Εγώ, είπε, ό τέταρτος, ύπέφερα άνεκ- διήγητα μαρτύρια από τή αντίθετο εκείνου, τή όποίον συνήθως οι άνδρες επιρρίπτουν εις τόν γυναικείον-έγωισμόν. Κακά κάνετε, ό εύτυχισμένοι θνητοί, νά παραποιήσθε γιά τή έλαττώματα των έρωμένων σας!

Αυτά είπε με τόνον πολύ σοβαρόν ένας με σοβαρόν και αγαθήν φυσιογνωμίαν, σγε- δόν έρωμένου, φωτισμένην από δύο μάτια στακτερά, μάτια από εκείνα πού λέγονται τάζοντας «Θέλω» ή «Πρέπει!» ή «Δέν συ- χορώ ποτέ!»

—'Αν ή τύχη σάς έφερε νά ταιριάσετε με μιά τέτοια γυναίκα, ή θά έφεύγατε, ή θά πεθαίνατε. 'Εγώ, καθώς βλέπετε, δέν πεθα- να. Φαντασθήτε μιά γυναίκα άνικανή νά κάμω ένα λάθος, είτε αίσθήματος είτε ύπολογισμού φαντασθήτε μίαν άπελπιστικήν γαλήνην χα- ρακτήρος, μίαν γλυκύτητα χωρίς άδυναμίας, μίαν ενεργητικότητα χωρίς διαίτην. 'Η ί- στορία τού έρωτός μου μοιάζει με ένα τα- ξείδι άτελείωτο επάνω εις μίαν θάλασσαν ή ρεμον και άκίνητον σάν καθρέπτην, μέχρι ζα- λάδας μονότονων κατοπτρίζουσιν κάθε συν- αίσθημά μου, κάθε κίνησιν, με τήν ειρωνι- κήν άκριβείαν της ύπάρξεώς μου, εις τρόπον ώστε νά μη δύναμαι νά επιτρέπω πλέον εις τόν έαυτόν μου κίνησιν, ή αίσθημα παρόλο-

χωρίς νά διακρίνω άμέσως τήν σιωπη- λή μορφήν τού άχωρίστου μου φαντάσμα- τος. 'Ο έρωτας μου παρουσιάζετο σάν κηδε- μών. Πολλές τρέλλες με ήμποδίζε νά κάμω πού λυπόμαι διότι δέν τής έκαμα! Πόσα χρέη έλήφωσα χωρίς νά τή θέλω! 'Εκείνη μου άφαιρούσε κάθε ώφέλειαν πού θά μπο- ρούσα νά επιτύχω από τήν άτομική μου τρελ- λα. Και με ψυχρόν και άνυτέρωλητον κανόνα περνώριζε κάθε καπαρίσιο μου. Και πρδς συμπληρώσιν τής τραγωδίας δέν έζητούσε έύ- γνωμοσύνη, όταν έπερνούσε ό κίνδυνος. Χί- λες φορές κρατήθηκα γιά νά μη ριχθώ στο λαμό της και τής φωνάζω: «Μά γενού επί τέλους και μιά στιγμή άτελής, γιά νά μπο- ρέσω επί τέλους νά σε αγαπήσω χωρίς, στε- νοχωρία και χωρίς θυμό!» Πολλά χρόνια τήν έθαύμασα με καρδιά γεμάτη μονιόδη θυμό. Στο τέλος... δέν πέθανα έγώ!

—'Α! είπαν οι άλλοι... λοιπόν πέθανε εκείνη!

—Ναι! Δέν μπορούσε νά βαστήξη πολύ αυτή ή κατάστασι! 'Ο έρωτας κατήντησε γιά με έκτάτης φονικής. Νίκη ή θάνατος! Ό- πως λέγον στήν πολιτική και στήν πόλεμον. Αυτό ήτο τή δίλημμα εις τή όποία θρέρθηκα! 'Ενα βράδυ, εις ένα δάσος...στήν άκρη μιάς λίμνης...έπειτα από ένα μελαγχολικό περίπα- το, όταν τή μάτια τή δική της καθρέφτιζαν τόν ήμερο σάρανδ και ή καρδιά ή δική μου ήταν μαυρισμένη σάν τή Κόλασι...

—Τι;

—Πώς;

—Τι έννοεις?

—'Ητο μοιραίο! Είμαι πολύ δίκαιος άν- θρωπος, ώστε νά μη μου έπιτρέπη ή συνεί- δησις νά κτηνώ, νά βρώσω, νά διώξω ένα ύπερτή ύμεμτο. 'Αλλά ταυτόχρονον δέν πρέπει νά ήχοινητή τήν φρίκην πού μου έ- γεννούσε τή πρόσωπο αυτό. 'Επρεπε λοιπόν νά τή ξεφορτωθώ χωρίς νά παραβώ τούς κα- νόνας τού σεβασμού. Τί έπρεπε νά κάμω κατά τή γνώμη σας, δαδομένου ότι ήτο τελεία;

Οι τρείς σύντροφοι τόν εκύτταξαν με βλέμ- μα άβέβαιον, νά άφωρως άποδολακωμένο, ότι αυτοί δέν ήθάνοντο τήν δύναμιν νά προβοήν εις μίαν πράξιν τόσοσ άσύστηράν καίτοι άρ- κτά δικαιολογημένην.

Έπειτα διάταξαν νά τούς φέρουν και άλλες μοιρίες, γιά νά σκοτώσουν τόν καιρό πού κάνει τή ζωή τόσο σκληρή και νά έπι- ταχύνουν τή ζωή πού κυλά με τόσην νοσηρό- τητα.

ΣΑΡΑ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

ΤΟ ΕΕΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
(Έξοπνζ και πούτα)

Έκείνος.—Τά χείλη σου είχε κοράλλινα, τί μαλλιά σου χυτό χρυσάφι, νά μάτια σου δια- μέναι, νά δόντια σου μαργαριτάρια...

Έκείνη.—Ναι, άλλα τή κολλιά πού μου δώ- σατε ήταν ψεύτικη πάστα...

—'Αγαπή μου δεσπονίς, χθές τήν νύκτα σάς είδα στήν ύπνο μου.

—'Αλήθεια; Μου φαίνεται πολύ περίεργον, γατί ή μπέρτα μου δέν μ' άφίεινε ποτέ νά βγαίνω τή νύχτα!

—Παρά είνε ή παρη διά τούς δικαίους; —Διό πεθερές!

—Τί έννοεις, Μανωλάκη;

—Μιά έξυπνη γυναίκα ποτέ δέν έρωτά τόν άνδρα της τί έννοει.

—'Αλλά ό έξυπνος άνδρας μπορεί νά ρω- τήση τή γυναίκα του...

—'Ε! άγλήπη μου! ό έξυπνος άνδρας δέν έχει ποτέ σύζυγον...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο 'Ανατολίτης πού ζητούσε από τόν Θεό έκαστό φλουριά.—Τή πάθημα τού 'Εβραίου.—'Αφού έστειλε τή 99 θά στείλ η και τή ένα.—Πώς έξηφορίσσε τή δά- νειό του.—Τή πνεύμα ενός 'Εβραίου γυρολόγου.—Τή άνοιχτή παρδύρο.

Ο 'Ανατολίτης ό τεμπέλης καθόταν στή παραγών.

Δέν είτανε κορίτσι νά τόν πής σταχτοπού- τα. Δέν είτανε γέρος νά πής πώς φοβότανε τή κρύ, δέν είτανε σακάτης, νά μην μπορεί νά δουλέψει. Είταν άντρας γερός και δυνα- τός, μά δέν τήν άγαπούσε τή δουλειά, προτι- μούσε τή καθηνά.

Παρακαλούσε λοιπόν τή Θεό νά τού ρίξη έκαστό φλουριά πρδστά του.

—'Ενενηντα έννιά νά είνε, έλεγε, δέ θά τή πάρω. Θέλω σωστά έκαστό. Τ' άκούς;

—Δέν πās, άντρα μου, νά δουλέψης, τού- λεγε ή γυναίκα του.

—'Οχι, καλή μου, τής άποκρίνονταν έ- κείνος δέν πρέπει νά φύγω άπ' τή παραγών.

—Μά γιαντί;

—Γιαντί ό Θεός θά μου ρίξη έκαστό φλου- ριά και πρέπει νά είμαι έδώ νά τή πάρω. Έκαστό θά μου ρίξη, τάκούς; 'Ενενηντα έν- νιά νά είνε δέν τή παίρνω.

Ο Θεός, έννοείται, πού τόν άκουσε βέβαια, δέν τού έρριχνε τή έκαστό φλουριά κι' αυτές έξακολούθουσε νά καθεται στή παραγών και νά τή περιμένει.

Όσο οι παράδες τους τελειώσαν και ή γυναίκα του βλέποντας πώς θά πεινάσουν, άφού πολλές φορές τόν προέτρεψε νά πάη νά δουλέψη, μά κάθε φορά άκουε τή ίδια, άναγκάστηκε νά πάη εκείνη στή δουλειά.

Πήγε λοιπόν κίνησε δουλειά στή σπίτι τού πλούσιου γειτόνα του, τού 'Εβραίου κείτι δέν πέθαναν άπ' τήν πείνα.

—Μά γιαντί δέν πάει ό άντρας σου νά δου- λέψη, μόνο άναγκάζεσαι νά δουλέψης έσύ; τή ρώτησε ό πλούσιος 'Εβραίος.

—'Ας τονε, λέει εκείνη, τού κόλλησε μιά ιδέα πώς θά τού ρίξη ό Θεός έκαστό φλουριά και καθεται νά τή πάρη λέει μάλιστα, πώς άμα είνε ένεννηντα έννιά δέ θά τή πάρη.

Ο 'Εβραίος γέλασε με τήν καρδιά του.

—Θά πάγω είπα νά τόν έβρω και γώ, νά δώ άν θά πη και σ' έμένα τή ίδια.

Και πραγματικώς πήγε και τόν έβρε. Ο άνθρωπος επανάλαβε τή ίδια και στήν πλού- σιο 'Εβραίο.

Ο 'Εβραίος είδε πώς ή συνομιλία τού γειτόνα του είτανε διασκεδαστική και πήγε και δεύτερη και τρίτη φορά. Ο φτωχός τού έλεγε πάντα πώς ό Θεός θά τού ρίξη τή έκ- αστό φλουριά και πρόσθετε ταχτικά πώς ένε- νήντα έννιά νά τού ρίξη δέ θά τή πάρη.

Ο 'Εβραίος λοιπόν έβαλε ένεννηντα έννιά φλουριά μέσα σέ μιά σακκούλα και βέβαιος πώς ό γειτόνάς του δέ θά τή πάρη καθώς τόν έβεβαίνασε έριξε τή σακκούλα από τή τράμιά μέσα στήν κάμαρα τού φτωχού κι' ύστερα πη- γε κι' ό ίδιος γιά νά λή τ' άποτελέσματα. Ο φτωχός έλαβε τή σακκούλα κι' άρχισε νά μετρά τή φλουριά. Είλε πώς ήταν ένεννηντα έννιά μά δέν τάφισε όπως θαρρούσε ό 'Ε-

βραίος μόνο τάβαλε στήν κόρφο του λέγον- τας:

—'Εσύ Θεούλη μου πού μου έρριξες τή ένενήντα έννιά φλουριά θά μου ρίξης ένα ακόμα.

Ο 'Εβραίος βλέποντας πώς ό γειτόνάς του πήρε τή ένενήντα έννιά φλουριά άρχισε νά φωνάζη λέγοντας: πώς αυτός έρριξε από τή τράμια γιά νά τόν δοκιμάση μά έκείνος γε- λούσε και άνάγκασε τόν 'Εβραίο νά τού ά- δεύσση τή γωνιά.

Ο 'Εβραίος έννοείται άναφέρθηκε στήν Κατή μά και ό Κατής έδωσε δικήν στή φτω- χή, γιαντί, είπε: δέν είνε δυνατό ό πολυεύ- σπλαγχνος 'Αλλά νά άφήση έτσι τόν πιστό του πού τόν παρακαλούσε κάθε μέρα, ούτε μπορεί νά πιστέψη κανείς πώς ένας 'Εβραί- ος ριψοκινδύνευε ένενήντα έννιά φλουριά έ- στί γιά δοκιμή.

ΤΟ ΑΝΟΙΧΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Στήν 'Ανατολή κάνει βαρύ χειμώνας. Μιά χειμωνιάτικη μέρα ό Ναοσαντίν Χό- τζας άνοιξε τή παραθύρι τής κάμαρής του και καθότανε έντίκρυ στή κρύο σεργιανίζον- τας τόν ήμερο γιονισμένο δρόμο τού χωριού του.

Σέ λίγο περσάσανε δυό από κάτω, τόν εί- δανε μ' άπορία και τούτανε:

—Δέν κλείς εύλογημένη τή παραθύρι σου; πώς τώχως άνοιχτό με τέτοιο κρύο;

Και ό Χότζας:

—Μά έσείς, πού περπατάτε στή δρόμο, με παρδύρο κλεισμένο περπατάτε;

ΠΩΣ ΑΣΦΑΛΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΔΑΝΕΙΟ

Ένας 'Ανατολίτης δάνεισε σ' ένα φτωχό φίλο του μερικά χρήματα.

Ύστερα από ένα χρόνο πήγε σπίτι του γιά νά τού ζητήση πίσω τή δανεικά, μά δέν ήβρε κεί τόν ίδιον, ήβρε μόνο τή γυναίκα του.

—Πού είνε ό άντρας σου; τής λέει.

—Γιαντί, τί τόνε θέλεις;

—Πέρσω τού έδωσα μερικά δανεικά χρήμα- τα κι' έρχομαι νά τού τή ζητήσω.

—Κ' εκείνος ίσα-ίσα γιά τούτο άγχα- ρέει.

—Πού πάει δηλαδή;

—Πάει νά μαζέψη σπόρο από καράσσια (=σαλιούρια, μαυράγκαθα).

—Και τί θά τόν κάνει; ρώτησε με άπορία ό άνθρωπος.

—Νά, θά τόν στείρη τή έρχόμενο κινώ- ρο κοντά στούς δρόμους, πού περνούνε τή πρόστά τους οι βοσκοί. Σέ κάνα δυό χρόνια τή καράσσια θά μεγαλώσουν.

—Αί και κατόπι;

—Κατόπι περνώντας από κεί τή πρόστα θ' άφίεινε, δέ γίνεται, από τή μαλλιά τους πάνω στή καράσσια.

—Και ύστερα;

—Ύστερα θά πάη ό άντρας μου, θά μα- ζέψη τή μαλλιά, θά τή πουλήση κι' έτσι θά πληρώση τή χρέη του.

Η γυναίκα φαινόταν πώς αυτά τάλεγε με μεγάλη πίστη κι' ό δανειστής γέλασε.

Τότε κείνη πρόσθεσε με μεγαλύτερη άφέ- λεια:

—Κύτταξε, τώρα πού ασφάλιστρε γιά όσα έχει νά πάρη, γελά.

M. ΟΙΑΗΤΑΣ

ΣΟΒΙΕΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ ἀπρόοπτα τῆς ζωῆς εἰς τὴν Ρωσίαν. — Αἱ περιπέτειαι τῆς συντάξεως μιᾶς χήρας τοῦ πολέμου. — Πῶς ἠρνήθησαν τὰ Σοβιέτ καὶ τῆς ἐστειλε σύνταξιν ἡ Ἀγγλία. — Ὅπου τὸ τοπικὸν Σοβιέτ ἐπεμύθει. — Αἱ συμβουλαι τοῦ Κοσμομόλνιτς. — Ἡ μπέτες καὶ τὸ πανταλόνι τοῦ προέδρου τῶν Σοβιέτ. — Μία ἀπάντησις πρὸς τὸν... ἐκυτόν του.

Ἄντι ν' ἀκούω τίς ἀτέλειωτες πολιτικὲς συζητήσεις τῶν Ρώσων φίλων μου, τοὺς παρεκάλεσα νὰ μοῦ διηγούνται ὅτι ἀνέκδοτο ἤξεραν, πού θά μὲ φώτιζε καλύτερα γιὰ τὴ σημερινὴ κατάστασιν τὴν ἀπέραντη, ἀλλοπρῶσλλη Σοβιετία.

Ἄκουσα ἔτσι πολλά, καλὰ καὶ κακά, νόστιμα καὶ ἄνοστα, ἀστεία καὶ θλιβερά...

Θὰ σὰς πῶ ἓνα - δυὸ ἀπὸ αὐτὰ σήμερα, ἵσως σὰς βοηθήσουν καὶ σὰς περισσώτερο ἀπὸ κάθε ἐπιστημονικο - πολιτικο - φιλοσοφικὸ βιβλίον, πού σίγουρα θάχετε διαβάσει γιὰ τὴ Σοβιετ. Ρωσία καὶ πού σίγουρα δὲν θὰ σὰς ἔχει λύσει τίς ἀπορίες σας!

Ὁ Νικολαΐ, Μιχαλόβιτς Τολστοπιάτι-
οφ, ξεκίνησε ἀπὸ τὸ χωριό, νὰ πάη στὴν Ἀγγλία νὰ γίνῃ ἐμπόρος. Ὁ ξάδερφός του, ὁ Ριοντόφ Βασίλιεβιτς, ἔστειλε κάθε τόσο γράμμα καὶ τοῦ ἐξυμνοῦσε τ' ἀγαθὰ πού βρήκε στὸν εὐλογημένον αὐτὸ τόπον: «Ἐλὰ καὶ σὺ» εἶπαν πάντα τὸ τέλος, «δὲν θὰ μετανιώσης»!

Ὁ Νικολαΐ Μιχαλόβιτς ἔφυγε. Στὸ χωριό του, στὴν περιοχή τοῦ Ριαζάν, ἔμεινε ἡ Ριόκλα, ἡ γυναῖκα του, καὶ ὁ μοναχογιός του ὁ Ἰγκόρ, ἐνοῦς χρόνου μυζή-
τικο...

Ἐξέπασε ὁ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος. Ἐπει-
τα ἡ Ἐπανάστασις. Ἦρθε ἡ μεγάλη πε-
τα... Ἡ Νέα Πολιτικὴ... Ὁ Λένιν πέθα-
νε... Τὸ ἀνορθωτικὸ ἔργο ἄρχισε.

Μία ἐγκύκλιον μοιράστηκε σὰ βλα τὰ
ρούσικα χωριά:

«Ὅποιος εἶχε ἄντρα, πατέρα, γιου ἢ
ἀδερφὸ στὸν πόλεμον καὶ τκοτώθηκε, νὰ
τὸ δηλώσῃ. Θὰ πάρῃ σύνταξιν».

Οἱ κομμοσολίτες (κομμουνιστικὴ νεο-
λαία) τοῦ χωριοῦ τῆς κερά - Φιόκλας, ὁ-
πλίστηκαν μὲ τίς πέννες τους καὶ ἔτρεξαν
στὶς ἱερμπε νὰ συντάξουν τίς ἀναφορές.

Ἡ Φιόκλα δὲν ἤξερε τί νὰ κἀνῃ. Χρό-
νια τώρα δὲν λάβαινε πιά γράμμα ἀπὸ
τὴν Ἀγγλία... Μήτε ὁ ξάδερφος εἶχε γυ-
ρίσει...

Δὲν ἤξερε λοιπὸν ὅτι ὁ Νικολαΐ Μιχα-
λόβιτς Τολστοπιάτιοφ, σὰν ξέσπασε ὁ πό-
λεμος, θέλησε νὰ γυρίσῃ στὴ «Μάτιουσανα
Ρουσία» καὶ νὰ πολεμήσῃ στὸ πλευρὸ τῆς.
Μὰ ὁ ξάδερφος σήκωσε τοὺς ὄμους: «Κουτέ,
μείνε ἐδῶ! Ὁ Ἀγγλικὸς στρατὸς ἔχει
βροντὰ τίς κονοσέρβες... Καὶ καλλίτερο
ρουχισμό... Πληρώνεται καὶ τριπλά...»

Ὁ Νικολαΐ Μιχαλόβιτς δὲν εἶταν τόσο
κουτὸς ὅσο φαινόταν. Ἀλλάζε γνώμη.
Γράφει πτὴν Ἀγγλικὴν στρατὸν... Σκοτώ-
θηκε στὸ Δυτικὸ μέτωπο, μὴ μὲσα πού
εἶνε ἀποφασίσαι νὰ γράψῃ στὴν κερά -
Φιόκλα.

Ἡ Φιόκλα Τολστοπιάτιοβα, ἔτσι, δὲν
ἤξερε τίποτα. Συμβουλευτήκε τὸν κομμο-
σολίτη... Ὁ κομμοσολίτης ἔβυσε πολλὴ ὄρα
τὸ κεφάλι του. Ἐπειτα συνέταξε τὴν ἀνα-
φορά.

Πέρασαν πολλοὶ μῆνες. Στὸ χωριὸ κα-
νένας πιά δὲν μιλοῦσε γιὰ ἀναφορὰς καὶ
σύνταξιν. Μία μέρα ὅμως ἦρθε ἡ ἀπάν-
τησις τῆς Μόσχας.

Ἡ κερά - Φιόκλα δὲν εἶχε νὰ λαδοῖνῃ
τίποτα:

«Ὁ Νικολαΐ Μιχαλόβιτς Τολστοπιά-
τιοφ δὲν εἶνε γραμμένον στὸν ρωσσικὸν
στρατὸ. Ἐπομένως δὲν ἔχει σύνταξιν!»

Ἡ κερά - Φιόκλα ἀναστέναζε.

Ὁ κομμοσολίτης ἔβυσε τὸ κεφάλι του.

«Μητεροῦλα Φιόκλα, δὲν γράφουμε
στὸν Πατεράκη, τὸν βασιλῆα τῆς Ἀγ-
γλίας;» Ἄν ὁ «πατεράκης» Λένιν κῶθει
σύνταξιν σὲ ὅσους ἔπαθαν γιὰ χάριν του,
γιατὶ ὁ «πατεράκης» βασιλῆας τῆς Ἀγ-
γλίας νὰ μὴν κἀνῃ τὸ ἴδιο;

Ἡ κερά - Φιόκλα ἀναστέναζε πάλι.
Δὲν ἤξερε τί ν' ἀποκριθῇ.

Ὁ κομμοσολίτης τρέχει, ἀγοράζει τὸν
καλλήτερο ρῶζ φάκελλο τοῦ μπακάλη τῆς
γειτονίας, τὸ πιδ μυρισμένο ρῶζ χαρτί.
Γράφει:

«Πρὸς τὸν πατεράκη τῆς Ἀγγλίας...»

Πέρασαν δυὸ βδομάδες. Ἡ κερά - Φιό-
κλα οὔτε κἀν συλλογίζεται τὸ γράμμα
τοῦτο... Ἀνοήσιος τοῦ κομμοσολίτη! Δὲν
βαρύνεται! Βλέπει, ὁ βασιλῆας τῆς Ἀγ-
γλίας τὴν ὁρεξίαν καὶ ἔχει...

Πέρασε καὶ ἡ τρίτη βδομάδα. Πέρασε
ἀκόμα μία, δυὸ μέρες.

— Κερά - Φιόκλα! Κερά - Φιόκλα!
— Ὁ ταχυδρόμος.

Ὁ ταχυδρόμος στέκονταν στὸ κατώ-
φλι. Κρατοῦσε ἓνα μεγάλο ἄσπρο φάκελ-
λο ἀπὸ χοντρὸ χνουδάτο χαρτί, σφραγι-
σμένο μὲ μὴν μεγάλη κόκκινη βούλα. Ἡ
Φιόκλα ἔτρεξε στὸν κομμοσολίτη. Διάβα-
σαν.

Ἦταν ἡ ἀπάντησις στὸ μικρὸ, ρῶζ, κο-
μμοσολιτικὸν γραμματάκι τους.

«Λοιπόν, ἀνέλαβε τὴν τιμὴν... ὁ Νικολαΐ
Μιχαλόβιτς Τολστοπιάτιοφ πράγματι σκο-
τώθηκε ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴν σημαίαν... Ἐ-
πομένως...

Ἡ κερά - Φιόκλα τᾶχει χαμένα... Ὁ

.....

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΓΥΡΙΖΕΙ

— Γιατὶ δὲν γυρίζετε σπίτι σας, ἀφοῦ εἶ-
νε τόσο ὁρᾶ;

— Διότι ἡ γυναῖκα μου θὰ ἔχῃ τὰ νεῦρα τῆς
κῶρα...

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο θάχῃ τὰ νεῦρα τῆς;

— Γιατὶ δὲν ἐπέστρεψα ἀκόμη σπίτι...

κομμοσολίτης ξύνει τὸ κεφάλι του... Διὰ
βάσε καλὰ; εἶδε καλὰ;

«Πενήντα λίρες ἐφ' ἅπαξ καὶ δέκα λί-
ρες μηνιαίον ἐπιδομα... Μᾶς γράφετε μόνον,
παρακαλοῦμεν, σὲ ποῖα Τράπεζα νὰ
ἐμβάσωμεν τὰ ὡς ἄνω ποσά».

Ἡ Φιόκλα νομίζει πὼς νειρεύεται. Ὁ
κομμοσολίτης δὲν βασιτεύεται.

Ἀγοράζουν πάλι τὸ ἴδιο μυρισμένο ρῶζ
χαρτί καὶ γράφουν πάλι στὸν «πατεράκη»
βασιλῆα τῆς Ἀγγλίας.

Μὰ τὴ φορὰ τοῦτη, δὲν χρειάστηκε καὶ
νὰ περιμένουν τὴν ἀπάντησιν. Σὲ λίγες
μέρες ἦρθε πάλι ὁ ταχυδρόμος μ' ἓνα με-
γάλο ἄσπρο φάκελλο, σφραγισμένο πάλι
μὲ τὴν ἴδια μεγάλη κόκκινη σφραγίδα.

Ἐπειδὴ μὴ μόνον Τράπεζα ὑπάρχει στὸ
Ριαζάν, τὰ χρήματα τῆς «Λαίδης Τολστο-
πιάτιοβα» ἐμβάσθηκαν σ' αὐτήν. Μπορεῖ
νὰ πάη ἀπὸ σήμερα νὰ εἰσπράξῃ...

Αὐτὴ εἶταν ἡ εὐτυχισμένη λύσις πού
ἔδωσε ὁ «πατεράκης» βασιλῆας τῆς Ἀγ-
γλίας στὴν ὑπόθεσιν τῆς «Λαίδης Τολστο-
πιάτιοβα». Μὰ τὰ Σοβιέτ τοῦ τόπου ἀνα-
κατέστησαν...

«Ἀφοῦ ἡ «λαίδη» Φιόκλα χρειάζεται
μόνο πέντε λίρες γιὰ ν' ἀγοράσῃ μὴν γε-
λάδα καὶ τῆς ἀρκεῖ καὶ μὴν λίρα τὴν
μῆνα γιὰ νὰ ζῇ αξιοπρεπῶς μὲ τὸν γιὸς
τῆς, τὸ ποσὸν τῶν πενήντα λίρῶν πού τῆς
ἔστειλε ἡ Ἀγγλία, σὺν τίς 10 ἄλλες λί-
ρες τὸν μῆνα εἶνε ἐξυφρενικὸ. Ἡ «λαίδη»
Φιόκλα γίνεται μὲ μίαν πλουτοκράτει-
ρα, δηλ. κουλάνος! Θὰ τὴν χυπώσουμε!

Τὰ Σοβιέτ τοῦ χωριοῦ τῆς ζήτησαν
λοιπὸν φόρο, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, τὰ 9
10 ἀπὸ τὴν σύνταξιν τῆς. Κι' ἂν ἡ εὐ-
τυχὴ «λαίδη» ἀρνιόταν νὰ ὑπακούσῃ, τὴν
φοβέριζαν πὼς θὰ τὴν καταγγέλλουν στὴ
Μόσχα. Ἦταν «πράκτωρ τῆς ἀντικομμουν-
ιστικῆς Ἀγγλικῆς προπαγάνδας»!

Εὐτυχῶς ἡ «λαίδη» Φιόκλα καὶ ὁ με-
κρὸς σύμβουλός τῆς, ὁ κομμοσολίτης εἶχαν
μεγάλο κουράγιο. Καὶ δὲν ἤξεραν τίς δυο-
κολίες πού θὰ συναντήσουν...

Ξεκίνησαν λοιπὸν γιὰ τὸ δικαστήριον
τοῦ Ριαζάν. Τὸς ἔδωκαν ἄδικο.

Ἦσαν τοὺς μπόγους των καὶ τράβηξαν,
πεζοί, γιὰ τὴ Μόσχα...

Τὴν ἱστορίαν αὐτὴν μὴν διηγῆθήκε
ἓνας ἀνώτατος δικαστικὸς στὴ Μόσχα.

Φαίνεται κράττης μῆνες καὶ μῆνες. Ἐ-
πιτέλους ὅμως ἔφτασε σ' αὐτὰ του. Ἐν-
διαφέρθηκε καὶ λευτέρωσε τὴν καμμένη
τὴ «λαίδην».

«Μόνον δὲν ξέρω ἂν δὲν ἔκανα καλὰ,
μοῦ ὁμολόγησε χαμογελῶντας. Ἀπὸ τὴν
ἡμέραν πού ἦρθε τὸ γράμμα τοῦ «πατερ-
ακὴ Γεωργίου» ὅλο τὸ χωριὸ ζητᾷ νὰ με-
ταναστεύσῃ. Πῶς εὐτυχισμένον ἄνθρωπον
ἀπὸ τὸν Νικολαΐ Μιχαλόβιτς φαίνεται δὲν
ἐξανέστησαν οἱ συμπατριῶται του. Γιατὶ νὰ
μὴ δοκιμάσουν καὶ αὐτοὶ νὰ σκοτωθοῦν γιὰ
τὸν «πατεράκη» τῆς Ἀγγλίας;

ΕΛ. ΣΑΜΙΟΥ

ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

—Θὰ νομίσετε πὼς ἀνησυχῶσα γιὰ τὸ τί-
ποτε, ἐξήγησε ἡ κ. Σερόδ, ταχτοποιώντας τὸ
παιδί, γιὰ ν' ἀποσπασθῇ τὰ χέρια του. Μὰ γιὰ τὴν
τὴν ἀνησυχία τῆς. Ἰσως νὰ εἶχατε ἐργασία
ἀλλοῦ.

—Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ ἱατρός Λορρεϊς, μ'
ἓνα ὕψος ἀπὸ τομο πού δὲν τὸ εἶχε ποτὲ!
Τὸ περιφρονεῖ ὕψος τοῦ στενωχόρησε τὴν
μητέρα. Ὑπάρχει κάποια ἀντίθεσις μεταξὺ
τῶν λεγομένων καὶ τοῦ φερόματος τοῦ ἱα-
τροῦ. Ἀν πραγματικὰ δὲν εἶχον ἀνακαλύψει
τίποτα στὸ παιδί, κανένα κίνδυνον ἀσθενείας,
καὶ ἂν τοῦ φαινόταν πὼς τὸν εἶχαν κατέσει
ἄδικα, τότε γιατί ἀγοποροῦσε τόσο πολὺ
μυριστὰ στὸ μικρὸ κρεβδτάκι, κυττάζοντας
τὸ μικρὸ χλωμὸ προσωπάκι, ὅπου δυὸ μα-
ρα μεγάλα ἀκίνητα μάτια δειχνανε μὴ ἀ-
γωνιστὴ ἐκφρασι, γεμάτη μελαγχολία;

—Δὲν εἶχε τίποτα, μουρμούρισε ὁ ἱατρός,
γρηγορὰς τέλος τὸ κεφάλι καὶ διεσυνόμε-
νος πρὸς τὴν πόρτα.
—Ἦταν τώρα τόσες μέρες πού εἶνε λυπη-
μένο, μαρμάρειν, μὲ πυρετό. Προτιμῶσα λοι-
πὸν νὰ σὰς φωνάξω νὰ τὸ δῆτε, ἔλεγε δι-
καλολογουμένη ἡ κ. Σερόδ. Φοβάται κανεὶς
πάντα γιὰ τὰ παιδιά. Ἐν πρώτοις γιατί δὲν
μποροῦν νὰ σοῦ πουν τί ἔχουν. Μὰ νοιώθει
κανεὶς πὼς κατὶ τοὺς συμβαίνει. Καὶ εἶται
τὰ περιμένει κανεὶς ὅλα... Τὰ φοβάσαι ὅλα...
Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἱατρός Λορρεϊς κοῦνησε τὸ
κεφάλι, σὰ νὰ τὴν καταλάβαινε καὶ νὰ τὴν
ἐπιδρομάζε, ἐκεῖνὴ ἔγινε πιδ τολμηρῇ.

—Τὸ αὐτὸ σὰς κάλεσα, ἐπιμένοντας σὰ
νὰ συνέβαινε κατὶ σοβαρὸ καὶ ἐπείγειν. Ἡ-
ἔνερα πολὺ καλὰ πὼς ὁ μπεμπῆς δὲν ἦταν
ὀλότελα ἀρρωστος... Ἀκόμη ὄχι... Μὰ ἤθελα νὰ
σὰς εἶχα ἐδῶ, κοντά του. Συγχωρήστε με. Ἰδὲ
ἤθελα πὼς εἶμαι ὑπερβολικὴ, καὶ ὅτι δὲν
θαταν ἀρκετὸ νὰ δῆτε μονάχα τὸ παιδί γιὰ
ν' ἀποκρούσετε ἀπὸ πάντα τοῦ τὸν κίνδυνον.
Δὲν ὀρίσκετε πὼς ἔχει τίποτα. Μὰ ἐγὼ ἔ-
ξακολουθῶ νὰ μὴν ἀνησυχῇ, καὶ αὐτὸ ἔχει
μεγάλαν σημασίαν. Τὰ προαισθήματα μᾶς μη-
τέρας εἶνε μὴ σοβαρὰ προειδοποίησι. Δὲν
πρεπε νὰ πέρνῃ κανεὶς σ' αὐτεία.

Ὁ ἱατρός Λορρεϊς ξανακοῦνησε τὸ κεφάλι
ἐπιδοκίμαστικὰ ὡς τόσο ἔκανε πρὸς τὴν πόρ-
ταν ἓνα καινούργιον ὄχημα.
—Ὅχι ἀκόμη! τὸν ἱκέτευε ἐκεῖνη. Νοιώ-
θω πὼς δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀφίσω νὰ φύγετε.
Μολοντὶ μὴ καθυστερᾶτε καὶ μὴ διαθεσά-
ωσατε πὼς δὲν ἀνακαλύψατε κανένα χαρ-
ακτηριστικὸν σύμπτωμα, ἐγὼ ὅμως ἐξακολου-
θῶ νὰ αισθάνομαι πὼς κατὶ στριφογυρίζει
ὁλόγουρά του. Εἶνε ἓνας αἰσρατος κίνδυνος
πού δὲν τολμαί νὰ πλησιασῇ ἐπειδὴ εἰσα-
στε σεῖς ἐδῶ, μὰ πού θ' ἀρπάξῃ ἱσως ἀπὸ
τὸ λαμπρὸ καμμένο μου τὸ μικρὸ μὲλὸς ἀ-
πομακρυνθῇτε... Μεινατε ἀκόμη, λίγο γιατρέ...

Πεῖτε μου... Σὰς παρακαλῶ... Ἄν δὲν σὰς
περιμένουν ἄλλοι γιὰ καμμιὰ σοβαρὴ ἀρρω-
στία...

—Μήπως μπορεῖ νὰ ξερῇ κανεὶς; ἐπανέλα-
βε ὁ ἱατρός, μ' ἓνα τόνο σκεπτικῶ, πού
ἐκρυβε μὴ δυνατὴ συγκίνησι. Καὶ ἄλλοι
μπορεῖ νὰ τρέμουν σὰν καὶ σὰς... χωρὶς νὰ
γουν περισσότερους λόγους ἀπὸ σὰς. Καὶ ἄλ-
λοι, πού ἡ παρουσία μου θὰ τοὺς ἐνεθάρ-
ρυνε.

—Δὲν ἔχω παρὰ μονάχα αὐτὸ τὸ παιδί, ἐ-
ψέλλισε ἡ κ. Σερόδ. Εἶνε ἡ μόνη μου χαρά, ὁ
μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς μου. Ἄν μοῦ πε-
θάνει, δὲν θάχω παρὰ νὰ χαθῶ καὶ ἐγώ...

Τὰ δάκρυά τῆς, ἀρχίσανε στὴν πραγματι-
κότητα ἓνα δαίμονα συγκινήσεως.

—Λοιπόν, ξαναῆτε μου αὐτὰ πού ἔχετε
παρατηρήσει, εἶπεν ἐκεῖνος, πλησιάζοντας

ξανά τὸ κρεβδτάκι. Ἐγὼ σὰς ἐπαναλαμ-
βάνω μονάχα τὴν διάγνωσίν μου: Τὸ παιδί
δὲν εἶνε ἀπλῶς στὰ χέρια του. Μὰ γιὰ τὴν
ὥρα δὲν ἔχω ἐξακριβώσει τίποτα, καὶ ἱσως
νὰ μὴν ἐκδηλωθῇ οὔτε ἀργότερα.

—Καὶ ὅμως ἔχει ἀλλάξει, ἀναστέναζε ἡ
μητέρα. Πρῶτα ἀπ' ὅλα αὐτὴ ἡ μελαγχολία
δὲν εἶνε φυσικὴ... Δὲν κινεῖται πιά... Ὅλως
κανεὶς πὼς ὑποφέρει... Καὶ ἔπειτα...

Καὶ ἄρχισε νὰ περιγράφῃ τὰ συμπτώματα
πού παρατήρησεν ὅλους τοὺς λόγους τῆς ἀ-
νησυχίας τῆς. Ὁ ἱατρός Λορρεϊς τὴν ἄκουγε
ἐπομονητικὰ, μὲ τὰ μάτια στηλωμένα πάνω

Δὲν ἔχει τίποτα, μουρμούρισε ὁ
γιατρός.

στὸ παιδάκι. Καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, μουρ-
μούριζε:

—Σὰς καταλαβαίνω... Αὐτὸ εἶνε... ἀκριβῶς
αὐτό... Μὰ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι γιὰ τὴν ὥ-
ρα, δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα παρὰ νὰ πε-
ριμένω καὶ νὰ εὐχόμεθα νὰ μὴ συμβῇ κα-
νένα κακό. Ἐγὼ καὶ ἓνα ἄλλο παιδί μὲ τὰ
ἴδια συμπτώματα...

Καὶ μέσα στὴν κούβαν πού κυττάζε, τὸ
πρόσωπο τοῦ μορῶ ἔδινε γιὰ νὰ δόσῃ θέ-
σι σ' ἓνα ἄλλο πρόσωπο, ἐπὶ τοῦ χλωμοῦ, μὲ
ἴδια μεγάλα ἀκίνητα καὶ λυπημένα μάτια,
πού ἀνετίζατε μακριὰ, πρὸς κάποιο ἱεραρ-
χάος ἀπ' ὅπου ξεπροβάλλε ἱσως καμμιὰ φο-
κιστικὴ ὀπτασία μὲ χέρια ἀπειλητικὰ...

«Ὁ μικρὸς Πιέρ! σκέφθηκε ὁ ἱατρός
Λορρεϊς, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ ἀγωνία.

Στὸ προσκέφαλό του, ὑπάρχει ἔξ ἴσου μὴ
μητέρα ἀνησυχῇ πού ἤθελε νὰ μὲ κρατήσῃ,
καὶ τὴν ὅποιαν εἶχα πειράξει γιὰ τὴν ταραχὴ
τῆς... Τὸν ἄφισα γιὰ νὰρῶν ἐδῶ, ὅπου ἡ πα-
ρουσία μου, μὴ φάνηκε πιδ χρήσιμη. Παρὰ
μήπως δὲν ἔχεις καὶ σὺ τὸ δικαίωμα νὰ τρέ-
μῃς ἐπίσης γιὰ τὸ παιδί σου;

Τούτῃ ὅμως τὴ φορὰ ἔφυγε σ' ἀλήθεια.
Μὴ κραγνὴν ἀπαρκατικὴ τοῦ ξαναφώνησε
πίσω.

—Γρήγορα, γιατρέ... Ἀνεβήτε γρήγορα...
Τώρα δὲν θὰ μοῦ πείτε πιά πὼς δὲν ἔχει τί-
ποτα...

Ὁ ἱατρός ὤρμησε κοντὰ στὸ παιδί. Τὸ
δῆρνε μέσα σὲ σπασμούς, μὲ τὸ προσώπιόν
του κατακόκκινον, μὲ τὰ χεράκια του σπεν-
σασμένα, μὲ τὸ στόμα του ἀνοιχτὸ γιὰ νὰ
κραγάζῃ τὸν πόνο του.

Ἡ κλίσιν εἶχε ξεσπάσει κεραυνόβόλος, ὁρ-
μητικὴ, καὶ ὁ ἱατρός Λορρεϊς διέγινεσε ἐμέ-
σως τὸ εἶδος τῆς ἀσθενείας.

—Προφανῶς, ἔπρεπε νὰ τὸ φοβόμαστε αὐτό,
ἐψέλλισεν ἐκεῖνος σκυδόντας πάνω ἀπὸ τὸ
μορῶ. Εὐτυχῶς εἶνε καιρὸς ἀκόμη... Ἀλλὰ
γεγὼρα...

Διεκόπη καὶ τὸ σκαμμένο τὸ σῶμα ἀνορ-
θώθηκε λὲς καὶ κάποιος τὸν εἶχε τραβήξῃ
πρὸς τὰ πίσω. Γιὰ δευτέρην φορὰ, ὑποκαθι-
στώντας τὸν μικρὸ Σερόδ, εἶδε τὸ δικὸ του
παιδί μέσα στὴν κούβαν, μὲ τοὺς ἰδίους σπα-
σμούς, λιπόθυμον, μελανιασμένο, καὶ ὠρνώ-
μενον.

«Πρέπει νὰ τρέξω κοντὰ του» σκέφθηκε
ἐνστικτικὸς ὁ πατέρας, σκουλίζοντας μὲ τρε-
μέμενον χέρι τὸν ἰδρώτα, πού ξαφνικὰ, ἐ-
σκέπασε τὸ μέτωπό του.

Κύτταζε ὁλόγουρά του. Βρισκίταν μπροστὰ
σὲ μὴ κούβαν, ὅπου ἀγωνιόσε ἓνα μικρὸ
πλάσμα πού μορῶσε νὰ τὸ σωτῇ. Ὁ λιπο-
τακτοῦσε τάχα ἀπὸ τὸ καθῆκον του αὐτό, γιὰ
νὰ ὑπακούσῃ σ' ἓνα ἀπὸ ἀρκαίσθημα πού τοῦ
τὸ ὑπέβαλλε ἡ πατρικὴ του ἀνησυχία;

Ἀντίρρως τὸ δέλεμα τῆς μητέρας καρ-
φωμένο ἀπάνω του.

—Ὅτὰ τὸ σώσετε, δὲν εἶν' ἔτσι γιατρέ; στέ-
ναζε ἐκεῖνη. Τί θὰ γινόμενα ἂν πεύγατε;

Ἄ! τί δικαίον πού εἶχα νὰ σὰς κρατήσω!
Ὁ ἱατρός χαμήλωσε τὸ κεφάλι. Μὴ φο-
βεθὴ σὺνκροῦσις ἄρχισε νὰ γίνετα ἐντὸς του,
ἀνάμεσα στὴν ἐπαγγελματικὴν του συνειδήσιν
καὶ στὶς πατρικὰς του ἀγωνίες. Μὰ τὸ κα-
θῆκον ἐπεβλήθη.

—Αὐτὸ πρῶτα, ἀφοῦ βρισκομαι ἐδῶ καὶ
εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὸ σώσω... Ἀλλ' ἄς
κάνωμε γρήγορα... γρήγορα...

Συνοδευόμενος ἀπὸ τίς εὐχὰς τῆς μητέρας,
ἐπὶ τέλους ἔφυγε. Σὰν ὁρῆθηκε ἔξω, ὄλεσε
νὰ τρέξῃ. Ἡ ὁρμή του ὅμως τσακίστηκε...

—Πρὸς τί τώρα;
Ἐβγαλε τὸ ρολόγι τοῦ καὶ ἀναστέναζε
βαθεῖα. Πόσο μακριὰ πού φάνηκε αὐτὴ ἡ
πάλιν πού πέρασε μὲ τὸν θάνατον! Βγῆκε, ἀπ'
αὐτὴ ἐξουθενωμένος! Τί μαρτύριο! Προσπα-
θώντας νὰ προλάβῃ ἐδῶ τὰς προσόδους τῆς
ἀσθενείας καὶ νὰ τίς φαντάζεται ταυτοχρό-
νως, ἄλλοι, συντριβόντας τὸν μικρὸν τοῦ
Πιέρ, πού ἔμεινε ἀνυπεράσπιστος! Ἄν εἶχε
ξεσπάσει καὶ ἐκεῖ ἡ κλίσιν (καὶ ἀσφαλῶς θὰ
γίνετο αὐτό), καθόσον συνέκρινε τίς δύο

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

ΠΩΣ ΖΕΙ Ο ΑΛ ΚΑΠΟΝΕ

Τὸ σπίτι τοῦ βασιλέως τῶν κακοποιῶν. — Πρωτοφανεῖς ἐφευρέσεις διὰ τὴν προστασίαν τῆς ζωῆς του. — Οἱ κρίνοι ποῦ ἔχουν ... ξίφη καὶ τὰ μῆλα ποῦ εἶνε χειροβομβίδες. — Ἐνας τεθωρακισμένος κοῖτος. — Ὁ Καπόνε μὲ τὰ τρία χέρια ! Ὁ κήπος ὅπου ἐνδρεύει ὁ θάνατος. — Καταπληκτικὰ λεπτεμέρεια διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Καπόνε.

Δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀνθρωπὸς μὲ τὸσον ἐκπληκτικὴν δύναμιν, οὔτε καὶ ὑπῆρξε ποτέ, οὔτε βασιλεὺς ἢ κυβερνήτης ἀπέκτησε τὸσον πιστοὺς ὁπαδοὺς, ὅσον ὁ ἀρχηγὸς τῶν κακούργων τοῦ Σικάγου, ὁ ὀνομαζόμενος καὶ Βασιλεὺς τοῦ ἐγκλήματος, ὁ "Αλ Καπόνε, γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἔχουν δημιουργηθῇ οἱ περιεργότεροι θρύλλοι.

Ὁ "Αλ Καπόνε ἐγέννηθη εἰς τὴν Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας, ὅτε δὲ ἦτο μόνος ἐξαέτης μετέθετο εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Σήμερον κρατεῖ εἰς τὰ χέρια τοῦ τὸ ἐμπόριον τῶν οἰνοπνευματικῶν ποτῶν ἀπὸ τοῦ Σικάγου

Ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ "Αλ Καπόνε ὑπάρχει μία καταπακτὴ. Ἐὰν ἔπισκέπτης εἶνε «ἀνεπιθύμητος», ὁ Καπόνε πᾶσι εἶνα ἠλεκτρικὸ κουμπὶ καὶ ὁ φίλος ἐξαφανίζεται ὡς διὰ μαγείας !...

μέχρι τῆς Φλωρίδας. Ἐπίσης εἶνε μέτοχος εἰς ὅλα τὰ νυκτερινὰ κέντρα καὶ τὰ ἵπποδρόμια τῆς πολιτείας Ἰλลินόι. Τὰ κέρδη του ἀνέρχονται εἰς κολοσσιαία ποσά καὶ θὰ μπορούσε νὰ κἀνὴ μίαν ζωὴν πραγματικῶς βασιλικήν, ἐὰν δὲν εἶχεν πολλοὺς καὶ ἀποφασιστικοὺς ἀντιπάλους, οἱ ὁποῖοι ἐπιζητοῦν μὲ κάθε μέσον νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὴν καταπληκτικὴν του δύναμιν καὶ νὰ περικρίνουν τὰς ἐπιχειρήσεις του, ἐπιδιώκοντες νὰ τὸν στείλουν καὶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

Ἀλλὰ ὁ "Αλ Καπόνε ξέρεי νὰ ἀμύνεται καὶ νὰ ὑπερασπίζεται ἀποτελεσματικῶς τῆς ἰδιοκτησίας καὶ ἐπιχειρήσεις του, καὶ τὴν ζωὴν του. Καθ' ἑκάστην γίνονται ἐνόντιον πῶς μία ἢ δύο ἀπόπειραι δολοφονίας, αἱ ὁποῖαι οὐδεμίαν ἐντύπωσιν τοῦ προξενοῦν, διότι εἶνε συνειδησένος ἀπὸ αὐτάς. Ἀλλ' ὅτε αἱ δολοφονικαὶ ἀπόπειραι εἶνε ἀποτέλεσμα αὐτῆς ταύτης τῆς ἐργασίας του καὶ ἀνήκουν εἰς τὸ ἐπαγγελματικὸ του ριζικό. Καὶ αἱ προφυλάξεις ὅμως τὰς ὁποίας λαμβάνει εἶνε ἐξαιρετικά.

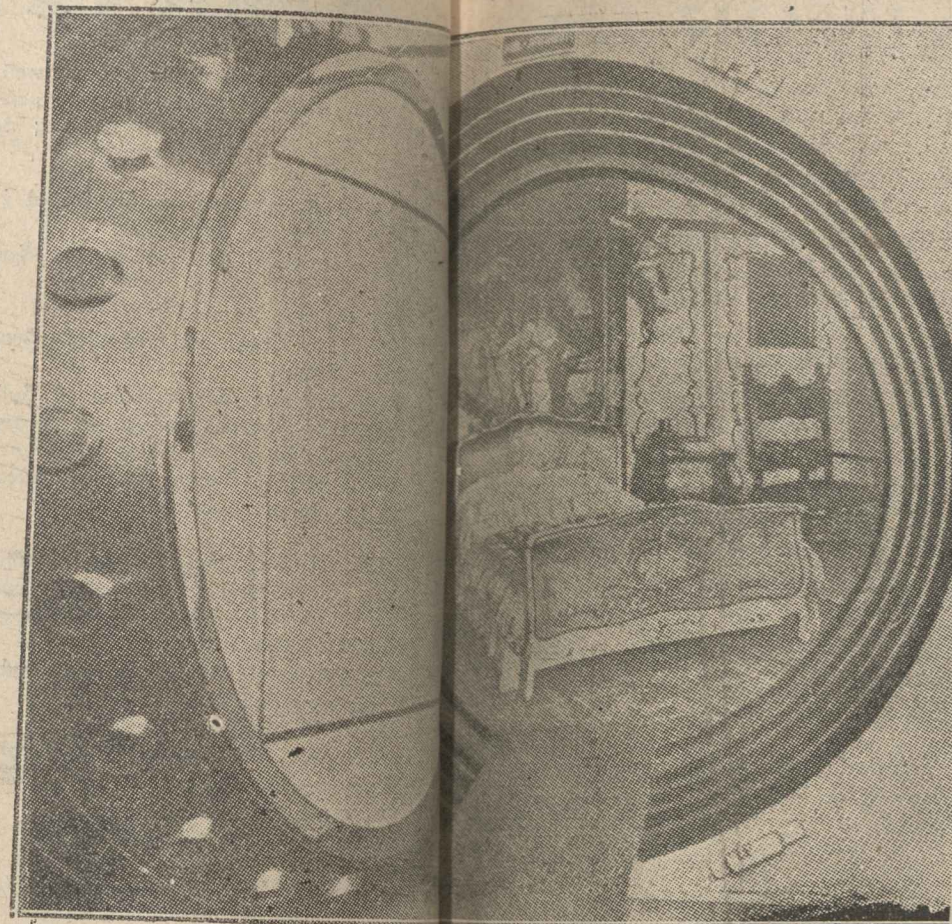
Τὸ σπίτι του εἶνε ἕνα πραγματικὸ φρούριον, ἐφωδιασμένον μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἀσφαλείας, τὰ ὁποῖα παρέχει ἡ μηχανικὴ ἐπιστήμη. Τὸ σπίτι τοῦ "Αλ Καπόνε περιβάλλεται ἀπὸ κήπον μεγάλης ἐκτάσεως καὶ συγκοινωνεῖ μετ' αὐτοῦ δι' ὑπογείου διαδρόμου. Ὅλα τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ τοῦ κήπου εἶνε τεχνητὰ καὶ ὑπάρχουν κρῖνα μὲ ξίφη καὶ τὰ μῆλα, ποῦ κρέμονται ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν μηλέων. Εἶνε βόμβαι, ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ εἰσέλθῃ κυφίως ἐντὸς τοῦ κήπου. Ἡ θὰ κατακοπῇ ἀπὸ τὰ ἐντὸς τῶν λογχμῶν κρυπτόμενα ξίφη ἢ θὰ φονευθῇ ἀπὸ μίαν βόμβαν, ἥτις θὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἀπὸ τὴν ἐλαχίστην ὠθῆσιν τὴν ὁποῖαν θὰ δώσῃ εἰς ἕνα δένδρον ὅταν θὰ διέρχεται ἀπὸ μίαν συστάδα αὐτῶν.

Ἐπίσης πολλοὶ περιέργοι εἶνε αἱ μέθοδοι, τὰς ὁποίας μεταχειρίζεται διὰ νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του καὶ διαφεύγῃ τὰς πλεκτάνας καὶ παγίδας τῶν. Κάθεται εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ δέχεται τὴν ἐπισκεψὶν οἰοῦντο. Διὰ νὰ εἶνε ὁμῶς ἑτοιμὸς νὰ ἀμυνθῇ, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν ὑποψίαν τοῦ ἐπισκέπτου του — ὅταν αὐτὸς τὸν ἐπισκέπτεται μὲ ἐχθρικοὺς σκοποὺς — ἐπάνω εἰς τὸ δεξιὸν του μπράτσο ἔχει προσαρμῶσει ἕνα ἄλλο τεχνητό, τὸ ὁποῖον στηρίζεται ἐπὶ τοῦ γραφείου κρατοῦν τὴν πένναν, ἐνθ' ὃ ἀληθινὸν τοῦ χερί ἀθέατον κάτωθεν αὐτοῦ κρατεῖ τὸ πειρίστροφον ἑτοιμὸν νὰ πυροβολήσῃ.

Πρὸ τῆς τραπέζης τοῦ γραφείου του εὐρίσκεται μία καταπακτὴ εἰς τὸ σκέπασμα τῆς ὁποίας ὑπάρχει μία πολυθρόνα. Ἐπὶ τῆς πολυθρόνας αὐτῆς παρακαλεῖ τὸν ἐπισκέπτην του νὰ καθίσῃ, ἐὰν δὲ αὐτὸς κατὰ τὴν συνομιλίαν ἐπιδείξῃ ἐχθρικὴν στάσιν καὶ φανῇ ὑποπτος εἰς τὸν Καπόνε, τότε πιέζει ἕνα κομβίον καὶ τὸ σκέπασμα τῆς καταπακτῆς κατέρχεται εἰς τὸ ὑπόγειον συμπαρασύρον τὸ κάθισμα μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ καθημένου, ὅστις προσδένεται αὐτομάτως ἐπὶ τοῦ καθίσματος.

Ὁ κοῖτων πάλιν τοῦ "Αλ Καπόνε εἶνε ἕνα θωρακισμένον κιβώτιον παρόμοιον πρὸς τὰ μεγάλα χρηματοκιβώτια τῶν Τραπεζῶν, τὰ ὁποῖα δὲν διατρέχουν τὸν κίνδυνον διαρρήξεως. Ὁ ἴδιος καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του ταξιδεύουν μὲ θωρακισμένα αὐτοκίνητα καὶ ἡ κόρη τοῦ "Αλ Καπόνε, μία θαυμασία ξανθὴ καλλονὴ ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἕνα τοιοῦτον διὰ νὰ μεταβαλῇ εἰς τὴν ὁπεραν. Διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς του ἔχει ἰδιαίτερον φρουρὰν μὲ μεγάλαν δύναμιν, τοὺς ἄνδρας

τῆς ὁποίας ἔχει ἐκλέξει ὁ ἴδιος μετατῶν πλέον τολμηρῶν καὶ ἀποφασιστικῶν ἀνθρώπων, τοὺς πληρώνει δὲ ἀδρότητα.

Διὰ νὰ ἔχῃ ἰσχυρίαν εἰς τὸν ὕπνον αὐτοῦ κομᾶται μέσα εἰς ἕνα κοιτῶνα...τεθωρακισμένον ποῦ μοιάζει μὲ χρηματὶ εἰς αὐτὸν τὸν κοιτῶνα ὁ "Αλ Καπόνε δὲν κινδυνεύει νὰ ἐκπνεύσῃ, σκετωμένες !

Ἡ κόρη τοῦ "Αλ Καπόνε μεταβαίνει τεχνίτη, ἐπειδὴ αὐτὴν ἀποφασιστικῶς ἐπέθεσας ἐναντίον τῆς.

Τὰ ἔξοδα διὰ τὴν συντήρησιν τῆς φρουρᾶς του ἀνέρχονται κατ' ἔτος εἰς πέντε ἑκατομμύρια δολλάρια, ὑπολογίζεται δὲ

παρὰ τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας τοῦ Σικάγου, ὅτι τὰ κέρδη του ἀνέρχονται ἐτησίως εἰς 25 ἑκατομ. δολλάρια.

ἄλιν τὴν στρατιάν τῶν κλεπτῶν καὶ διαρρηκτῶν τοῦ Σικάγου, τοὺς ὁποῖους ὑποστηρίζει καὶ βοηθεῖ καὶ εἰς τοὺς ὁποῖους παρέχει τὰ μέσα τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὸν ὑπηρετοῦν τιμῶς καὶ πιστῶς, διότι πρὸ παντὸς τοῦ ἀναγνωρίζουν πνευματικὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸν θεωροῦν ὡς μεγαλοφυῶν. Διότι γνωρίζουν καλῶς, ὅτι ἐκεῖνο, ποῦ θὰ σχεδιάσῃ νὰ ἐκτελέσῃ ὁ Καπόνε, θὰ εἶνε ἕνα σχέδιον κατορθωτὸν καὶ θὰ τὸ ὀργανώσῃ τελείως καὶ εἰς ὅλα αὐτοῦ τὰς λεπτομερείας, ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ ἀπολύτως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.

Ὁ "Αλ Καπόνε μὲ τὰ τρία χέρια. Ὁ ἀγνώστης τῆς περιγραφῆς ταύτης θὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν τῆς εἰκόνος.

Προσέτι γνωρίζουν, ὅτι τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα διαθέτει ὁ Καπόνε, εἶνε ἀνεξάντλητα καὶ ἔτσι τὸν ὑπηρετοῦν πιστῶς καὶ εἶνε ὅλοι συσπειρωμένοι γύρω του καὶ τὸν ἀναγνωρίζουν ὡς ἀρχηγὸν τῶν, γεννημένων διὰ τὴν ἀρχηγίαν αὐτήν.

Καὶ ὁ τρόπος ἀκόμη τῆς ζωῆς του καὶ ἡ ὀργάνωσις τῆς ἀσφαλείας τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἐπιχειρήσεών του ἀποδεικνύει τὸ ἐξαιρετικὸν πνεῦμα τοῦ ἀνδρός, ὅστις δικαίως χαίρει μεγάλῃς ἐκτιμήσεως καὶ λατρεύεται ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς του, ὅταν ἕνας πραγματικὸς βασιλεὺς καὶ κυρίαρχος, τοῦ ὁποῖου ἡ θέλησις δι' αὐτοὺς εἶνε νόμος καὶ κάθε του νεύμα ἢ μία κίνησις ἔχει τὴν ἐννοίαν τῆς διαταγῆς.

Ἐστὶν ὁ τρομερὸς καὶ φοβερός "Αλ Καπόνε, ὅστις ἔχει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του

καὶ πολλοὺς ἐχθροὺς, κυρίως ἀντιπάλους, οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν νὰ περιορίσουν τὰς ἐπιχειρήσεις του ἢ νὰ γίνουν μέτοχοι εἰς αὐτάς, ἀλλ' ἀφοῦ δὲν τὸ κατορθώνουν προσπαθοῦν νὰ τὸν δολοφονήσουν, νὰ τὸν ἐξαλείψουν ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ νὰ τὸν παραμερίσουν ἀπὸ τὸν δρόμον τῶν. Ἀλλ' αὐτὸς ἀμύνεται κρατερῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς καὶ αἱ εἰκόνες, τὰς ὁποίας δημοσιεύσαμεν, εἶνε εὐγλωττοὶ μάρτυρες τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ καὶ τῶν προφυλάξεων, τὰς ὁποίας οὗτος λαμβάνει ὅπως ἀποτρέφῃ τὰ κτυπήματα τῶν. Αἱ εἰκόνες αὗται ἐλήφθησαν

παρὰ τοῦ ἰδιαίτερου τοῦ γραμματέως καὶ ἀπεικονίζον πιστῶς τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως τῶν κακοποιῶν τοῦ Σικάγου, τοῦ περικρίνου ἀνὰ τὴν οἰκουμένην "Αλ Καπόνε.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἀγορεύει ὁ κ. Ἐπαμεινώνδας εἰς τὸν ἀλημιμέλῃνα :

— Καὶ εἰς τὸ τέλος, κύριε δικασταί, πρέπει νὰ λάβετε ὑπὸ σημείωσιν τὸ γεγονός, ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶναι μῦψ καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν μπορούσε νὰ προδῇ τὴν συνέπειαν τῆς πράξεώς του.

Ἐκαστάσθηκε πολὺ, μπρέσα, γὰρ νὰ μάθῃς τὴν προαίρεσιν ὅταν ἦσιν μικρὴ :

— Ὁ καὶ τόσο.

— Ἀ, τότε θὰ ἦταν εὐκολότερον ἀπὸ τώρα.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ "Αλ Καπόνε ἔχει

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΩΝ

Είχα εγκατασταθῇ εἰς τὸ Ἀτούρες, πού εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας πόλεις τῆς Βενεζουέλας. Ἀγόραζα προϊόντα ἀπὸ τὸν Ἄνω Ὁρεγόνον: μπαγιάνες, καφέ, κακάο, ζάχαρι καὶ ἄλλα διάφορα πράγματα καὶ τὰ ἐστελλα εἰς τὴν Εὐρώπην. Αἱ ἐργασίαι μου ἐπήγαιναν θαυμάσια. Εἶχα φθάσει ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν μὲ μερικὰ φράγκα καὶ τώρα ἤμιουν πλούσιος. Εἶχα μάλιστα ἀγοράσει καὶ ἓνα μεγάλο ὑποστατικό, εἰς ἀπόστασιν τριῶν περίπου χιλίων μέτρων ἀπὸ τὴν πόλιν. Ὀνομάζετο μὲ τὸ παράξενο ὄνομα «Ὁ χορὸς τῶν σκελετῶν».

— Εἶνε ἓνα θαυμάσιο κτῆμα! μοῦ εἶχαν εἰπῇ ἐντόπιοι φίλοι μου. Τόσο μάλιστα μοῦ ἐσήκωσαν τὰ μυαλὰ ὥστε τὸ ἀγόρασα χωρὶς καὶ τὸ ἐπισκεφθῶ, διότι τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας εἶχα πολλὰς ἀποστολὰς διὰ τὴν Εὐρώπην καὶ ἤμιουν πολυσύχολος.

Ἐνα βράδυ, ὅταν ἡσύχασα ἀπὸ τὰς ἐργασίας μου, ἐπῆγα εἰς τὸ κατενεῖον καὶ ἀνήγγειλα εἰς τοὺς γνωρίζοντες μου τὴν ἀγορὰν τοῦ ὑποστατικοῦ. Τοὺς προσεκάλεσα μάλιστα νὰ ἔλθουν μαζί μου διὰ νὰ λάβω κατοχὴν τοῦ κτήματος καὶ νὰ γλεντήσωμε. «Ὅλοι μὲ ἐκύτταζαν μὲ ὕψος οἴκου καὶ μὲ τρόπον ἀπεποιήσαν τὴν πρόκλησίν μου.

Δὲν μοῦ ἔκακοφάνη. Ἐνόμισα ὅτι αἱ προφάνειες ποὺ ἐπρόβαλαν ἦσαν ἀληθιναί. Καὶ ἀπεφάσισα τὸ ἄλλο πάλιν νὰ πάω μοναχὸς μου. Πράγματι ἐπῆρα τὸν Πέτρο τὸν ὑπὸν ὁμηρέτη μου καὶ ἐπῆγα.

Ὁ φύλακας τοῦ κτήματος μὲ ἐδέχθη μὲ ἐκφράσεις ὑποταγῆς καὶ ἀποσιώσεως. Ἀπὸ μὲ ἐγύρισε εἰς ὅλο τὸ ὑποστατικό, μοῦ εἶπε:

— Κρίμα, ἐνῶ εἶνε τόσο ὀρατο, πού δὲν μπορεῖτε νὰ περάσετε ἐδῶ τὸ καλοκαίρι!

— Γιατί: ἐρώτησα μὲ ἀπορίαν.

— Μὰ δὲν ξέρετε λοιπὸν τὴν παράδοσιν τοῦ «χοροῦ τῶν σκελετῶν»; Εἶνε μία παράδοσι, πού κάνει τρομάρα. Ἄν σὰς τὴν διηγηθῶ θὰ μετανιώσετε πού τ' ἀγοράσατε, ἀφεντικῶς!

Ἐγὼ ὅμως ἐπέμεινα καὶ ὁ γέρος μοῦ διηγήθη τὴν τρομερὰν παράδοσιν. Μὲ ἀνέδασε εἰς τὴν ὑψηλὴν ταρατσαν καὶ μὲ τρεμουλιαστὸ χέρι μοῦ ἔδειξε διάφορα εἰρεπία πού ἦσαν ἀπαρμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν κάμπο εἰς περιοχὴν ἀρκετῶν χιλιομέτρων.

— Βλέπετε; μοῦ εἶπε. Εἶνε ἡ ἱστορία τῶν δύο λαῶν πού ἀντιπροσωπεύουν τὰ εἰρεπία αὐτά: τῶν Ἀτούρες καὶ τῶν Ἰμυζ, τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς περιοχῆς. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ εἰρεπία αὐτὰ καὶ εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Ἀρβίνα, τὸ ὅποιον θὰ ἐπισκεφθῶμε, ἂν θέλετε, εἶνε ἀπαρμένα καὶ ἀνακατεμένα ἀνθρώπινα κόκκαλα. Ἡ ἔκτασι αὕτη μοιάζει μὲ περίεργον κοιμητήριο. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἔνα χέρι γίγαντος ἀπὸ ψηλὰ τὰ ἔσπειρε.

Μὲ ὕψος μυστικισμοῦ ἐξηκολούθησε:

— Καὶ ἀκριβῶς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ εἰρεπία αὐτά, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἀναρρίθμητα αὐτὰ κόκκαλα κάθε νύκτα γίνεται, ἴσως ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας, τὸ τρομερότερον καὶ ἀπαισιότερον θέαμα. Πολλοὶ λίγοι ἔτυχε νὰ παραστῶν εἰς αὐτὸ καὶ ὅπως τυχαίως. Γιατί δὲν θὰ εὐρίσκατε ἓνα ἄνθρωπο, γιὰ ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου, ὁ ὅποιος θὰ ἦτο διατεθειμένος νὰ περάσῃ τὴν νύκτα τοῦ ἀνάμεσα στὰ εἰρεπία αὐτά.

«Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ὁ πατέρας μου μοῦ διηγήθηκε γιὰ πρώτη φορά τὴν παράδοσιν αὕτη, ἐγέλασα μ' ὅλη τὴν καρδιά μου. Ἦμιουν τότε δέκα χρόνων καὶ εἶχα τόλμην καὶ γενναϊότητα μεγάλη. Εἶνε τώρα εἴκοσι χρόνα ἀπὸ τότε.

«Ἀλλὰ μὴ νύκτα μοῦ ἦλθε ἡ κακὴ

— Ὅσοι εἶδαν τοὺς σκελετοὺς ἐπάγωσαν ἀπὸ τὸν τρόμον τους.

σκέψι: νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ καὶ νὰ πάω μέσα στὰ εἰρεπία. Ἡ βραδεὶα ἦταν ἡρεμὴ καὶ τὰ ἀστρα ἐφώτιζαν ὅλα γύρω. Ἀλλ' ἀκριβῶς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ πέφτοντας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐσχημάτιζε κάτι σὰν φαντάσματα πού ἔκαμαν ἀκόμη πλέον μυστηριώδες τὸ μέρος. Ἐγὼ ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦσα ἀτρόμητος νὰ προχωρῶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ εἰρεπία καὶ τὰ κόκκαλα τὰ ἀσπρισμένα ἀπὸ τὸν καιρὸ, ἢ ἴσως ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ἐτραβούσα γιὰ τὴν περίφημη σπηλιὰ τοῦ Ἀρβίνα. Λίγα βήματα μὲ ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς ὅταν ἄκουσα ξάστερα ἓνα θόρυβο δαιμονιώδη. Τὸ περίεργον αὐτὸ τρίξιμο ἔρχετο ἀπὸ τὴ σπηλιὰ. Ἐπρεξά καὶ ἐκρύφθηκα πίσω ἀπὸ ἓνα ψηλὸ τάφο. Ἄκουα τὸ θόρυβο ὁλοένα νὰ μεγαλώνῃ καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ γῆ ἔτρεμε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου.

Ἐπὶ τέλους ἓνα τέρας μὲ πελώριο κεφάλι, μὲ φεγγαρόμοια μάτια, ἓνα τέρας σιτιστὸ, βγήκε ἀπὸ τὴ σπηλιὰ. Ἐβίμωσα εἰς ἓνα τάφο, ἀνέδθηκε εἰς ἓνα σωρὸ κόκκαλα καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἐβγαλε ἓνα σατανικὸ σφύριγμα, τὸ ὅποιον ἀντήχησε ἀπ᾿ αἰς μέσα εἰς τὴ γαλήνη τῆς νύκτας.

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ κόκκαλα ἐκείνα, τὰ σωριασμένα, ὡς ἐκ μαγείας, ἐκινήθησαν

μεταξὺ τῶν καὶ ἀπέτελεσαν ἀνθρώπινος σκελετοῦς. Καὶ ἔτσι ἐσχημάτισθη μία ἀτελείωτη σειρὰ ἀπὸ σκελετοῦς, ἐσχημάτισθη καὶ ἐπλησίασε τὸ τέρας πού τοὺς ἐσφύριζε. Ἀρχισαν νὰ χορεύουν. Ἀπὸ ἐξέρευσαν τὸν μακάθριον αὐτὸν χορὸν ἀρκετὴν ὥραν, οἱ σκελετοὶ διελύθησαν πάλιν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν καὶ μὲ ἀπαίσιον ἦχον ἐσωρίσθησαν πάλιν κατὰ γῆς.

Ἐντρομος καὶ παγωμένος εἶχα παρακολουθεῖ τὸν χορὸν τῶν σκελετῶν. Τὸ τέρας ἐγέλασε δαιμονιωδῶς καὶ ἔπειτα τριγλίζον ἐπανῆλθε εἰς τὴν σπηλιὰ του.

Τὸ ἄλλο πρωτὸ μὲ εὐρήκαν λιπόθυμον σιμὰ εἰς τὸν σωρὸν τῶν σκελετῶν. Αὐτὰ εἶδον. Καὶ ὅσοι ἄλλοι εἶδαν τοὺς σκελετοὺς, ἐπάγωσαν ἀπὸ τὸν τρόμον τους.

Καὶ αὕτη εἶνε ἡ παράδοσις, συνεπέρανε ὁ ἐπιστάτης μου.

Ἐγνώριζα ἤδη ἐκ πείρας μὲ πόσῃ ἐκκολίαν ἢ φαντασίᾳ τῶν λαῶν δημιουργεῖται παράδοσις. Διὰ τοῦτο ἡ ἀφήγησις δὲν μὲ ἐτάραξε διόλου. Μάλιστα ἐκινεῖσθαι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπαναλάβω τὸ πείραμα πού ἐκεῖνος ἔκαμε πρὸ δέκα ἐτῶν. Ὁ ἐπιστάτης μὲ ἐξώρρισε νὰ μὴ τὸ κάμω. Ἀλλ' ἤμιουν ἀμετάπειστος. Καὶ μὲ ἠκολούθησε. Μὲ δάδας φωτιζόμενοι ἐπισκέφθημεν τὸ σπήλαιον. Ἐκαίμα ἓνα γύρο μέσα, πατῶν τὰ σπαρμένα κόκκαλα. Εἰς μίαν γωνίαν εἶδα μίαν τρύπαν. Ἐπλησίασα τὴν δάδα καὶ εἶδα ἓνα στενὸν διάδρομον. Ἐδῆκαμε ἀπὸ μέσα ἀκριβῶς τὸ μεσημέρι.

Ὅταν ἐδράδυσε, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Πέτρο, ἐπῆγα εἰς τὸ μυστηριώδες μέρος. Εἶνε ἓνας ἀπέραντος κάμπος. Ἀπὸ περπατήσαμε τέσσαρας ὥρας περίπου ἐστὶ ματτήκαμε τέλος σιμὰ εἰς ἓνα πλατὺν τάφον, τοῦ ὁποῦ οἱ τοῖχοι εἶχον παραδόξως ἀπεικονίσεις. Ἐκεῖ ἐσταμάτησα.

Ὁ Πέτρος ἔλεγε διαφόρους προσευγὰς καὶ ἐξορκισμοὺς κατὰ τῶν δαιμονίων. Ἐγὼ ἐθυθίσθηκα εἰς τὴν ὀνειροπόλησιν. Ἐσυλλαγιζόμενον τὴν παράδοξον αὐτὴν παράδοσιν ἢ ὅποια ἐδασίλευε ἐπάνω εἰς τὰ εἰρεπία δύο ἐξοντωθέντων πλέον λαῶν.

Τὸ τοπεῖον, ἡ ὥρα, ἡ παράδοσις εἶχαν γεννήσει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου ἓνα ἀκαθόριστον αἰσθημα μελαγχολίας, τὴν ὁποῖαν δὲν μποροῦσα μὲ κατ'ἑνα τρόπον νὰ δαμάσω. Ὁ δυνατὸς ἀνεμὸς ἔφερνε εἰς τὰ αὐτιά μου τὸν θόρυβον πού ἔκαχαν τὰ νερά πού μὲ ὀρμὴν ἔφεταν ἀπὸ τοὺς καταρράκτας.

Θὰ ἦσαν βέβαια μεσάνυκτα. Ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρβίνα, ἀκριβῶς ὅπως μοῦ εἶχε διηγηθῇ ὁ γέρος ἐπιστάτης μου, ἄκουσα νὰ βγαίῃ ἓνας θόρυβος παράδοξος καὶ μία ἐκρηκτικὴ ἀκούσθη, πού ἔμοιαζε σὰν ἦχος κανονιοῦ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ κάτω ἀπὸ τὸ ἄμυδρό φῶς τῶν ἀστέρων, εἶδα μὲ τὰ μάτια μου,

τὸ ἐκκλῖσθαι, τὸ τρομερὸ κεφάλι νὰ προβαλῇ ἀπὸ τὴν εἰσοδὸς τῆς σπηλιᾶς.

Ἐδάγκωσα τὰ χεῖλη μου διὰ νὰ πεισθῶ ὅτι δὲν ὀνειρευόμουν, ἀλλ' ὅτι ἤμιουν ἔμπνοος. Ἀλήθεια, ἦταν πραγματικότης καὶ ὅχι ὄνειρον αὐτὸ πού ἐβλεπα!

Τὸ τέρας ἐπλησίαζε μὲ γοργὰ πηδημάτα. Ὅταν ἐφθασε εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸ βημάτων ἀπὸ ἐμέ, ἀρπαξά τὸ τουφέκι μου, ἐσημάδευσά καὶ χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ἐπυροβόλησα ἐπάνω εἰς τὸ τρομερὸ φάντασμα.

Μία ἀγρία κραυγὴ ἀκούσθηκε ἀμέσως μετὰ τὸν πυροβολισμόν. Τὸ τέρας εἶχε κινήσῃ τὸ κεφάλι του ἐπάνω εἰς τὸ σωρὸ τῶν κοκκάων γιὰ νὰ μὴ τὸ σηκώσῃ πλέον ποτε. Ἦτο πεθαιμένο!

Σχεδὸν σπρωγμένος ἀπὸ μὴ ἀκατανίκητῃ ὀδῇ, ἔτρεξα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλ' αἱ δυνάμεις μὲ ἐγκατέλειψαν καὶ ἔπεσα λιπόθυμος κατὰ γῆς.

Ὁ Πέτρος ἔτρεξε πρὸς καὶ μὲ ἐσήκωσε, καὶ ἔτσι λιποθυμωμένον μὲ μετέφερε εἰς τὸ σπίτι τοῦ ὑποστατικοῦ μου, ὅπου μετὰ πολλὰ περιποιήσεις συνήλθα.

Ὁ γέρος ἐπιστάτης εἶχε ἐξαφανισθῇ. Τὸ κάκον τὸν ἀνεζητήσαμε ὅλη τὴν ἡμέρα. Δὲν παρουσιάσθηκε.

Ἐπὶ τέλους, διὰ νὰ βεβαιωθῶ, ἔστειλα τὸν Πέτρο τὸ ἄλλο πρωτὸ εἰς τὸ μέρος τοῦ δράματος. Καὶ μὲ κατὰπληξίν του εὗρε ἐκεῖ χάμω νεκρὸν τὸν ἐπιστάτην. Τότε ἐκατάλαβα τί συνέβη καὶ ἔλυσά τὸ μυστηριώδες αἰνίγμα τοῦ χοροῦ τῶν σκελετῶν.

Ὁ κατεργάρης ἐπήγαινε εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ προσεποιεῖτο τὸ φάντασμα. Αὐτὸ δὲ τὸ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του χωρὶς ἄλλο καὶ ἐκεῖνος πάλιν ἀπὸ τοὺς προγόνους του, διότι ἀλλῶς δὲν ἐγγίγεται πῶς ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἐπανελαμβάνετο ὁ χορὸς τῶν σκελετῶν.

Τὸ ἔκαναν δὲ αὐτὸ ἐξεπλήθους διὰ νὰ τρομοκρατοῦν τὸν κόσμον καὶ μὴ ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς κατὰ καιροὺς ἰδιοκτητὰς τοῦ γονιμώτατου καὶ πλουσιωτάτου ὑποστατικοῦ νὰ μένουν ἐκεῖ καὶ συνάξουν τοὺς καρπούς του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲ τὸ ἐξεμεταλλεύετο ἡ οἰκογένεια τοῦ ἐπιστάτου, ὁ ὅποιος μόνον τὰ φυγὰ τῶν ἐισοδημάτων ἐδίδε εἰς τοὺς κυρλοὺς.

Ὅταν ἐγνώσθῃ ἡ λύσις τοῦ μυστηρίου ὅλοι ἐγέλασαν μὲ τὴν ἀπλοϊκότητά των νὰ πιστεύουν ἓνα κατεργάρην, κανεὶς δὲ δὲν ἔκλαυσε τὸν πονηρὸν ἐπιστάτην, ὁ ὅποιος δικαίως ἐπληρώσε μὲ τὴν ζωὴν του τὴν κακοήθειάν του.

Καὶ ἔτσι σήμερον τὸ κτῆμα πού φέρει ἀκόμη τὸ ὄνομα «Χορὸς τῶν σκελετῶν», εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ γονιμώτερα καὶ πλουσιώτερα τῆς Βενεζουέλας. Ὅταν δὲ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου Ἰταλίαν, τὸ ἐπώλησα εἰς τιμὴν τετραπλασίαν ἐκείνης πού τὸ εἶχα ἀγοράσει, διότι κανεὶς πλέον δὲν ἐφοβείτο τὸ φάντασμα.

ΦΙΛΙΠΠΟ ΚΑΡΙΝΤΙ

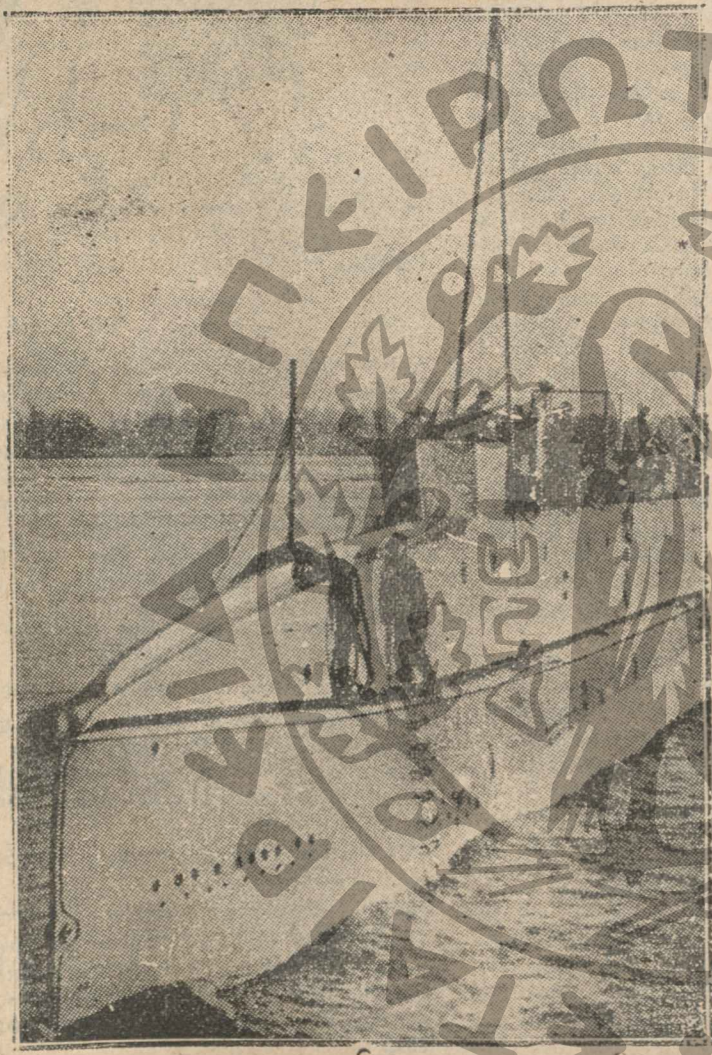
ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ πάθημα ἐνὸς γιατροῦ

Αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες ἀσχολοῦνται κατ' αὐτὰς μὲ τὸ πάθημα ἐνὸς Γερμανοῦ ἱατροῦ, ὁ ὅποιος ζῶν καὶ ἐξασκῶν τὸ ἐπάγγελμά του εἰς μίαν μικρὰν γερμανικὴν πόλιν, ἡσχολεῖτο συστηματικῶς μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ φαρμάκου κατὰ τῆς φυματιώσεως. Ὁ δρ Ὄττο Ἀσμπερ—ἔτσι ἑλέγετο ὁ ἱατρός—πρὸ πενταετίας ἀνεστάτωσε τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον μὲ τὸ φάρμακόν του, τοῦ ὁποῦ δὲν παρέλειπε νὰ ἐκδιείχῃ τὰς ἱκνιαιουργίας θεραπευτικὰς ἰδιότητας. Οἱ φυματικοὶ τῆς περιφέρειας, ἔσπευδαν νὰ ὑποβληθῶν εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ ἱατροῦ.

Ὅτι αἱ ὅμως ἡ καταπληξίς τὸν κατόικων τῆς περιφέρειας, ὅταν ἐσχάτως ἐπληροφόρηθησαν ὅτι ὁ θαυματουργὸς ἱατρός ἀπέθανε κατόπιν μακρᾶς ἀσθενείας. Ἔως ἐδῶ τίποτε τὸ περίεργον βεβαίως. Τὸ καταπληκτικὸν ὅμως, εἶνε τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἐφευρέτης τοῦ φαρμάκου κατὰ τῆς φυματιώσεως ἀπέθανεν ἀπὸ... φυματιώσιν, ἢ κατὰ προχωρημένην μάλιστα.

Καὶ ἔτσι, ὁ θάνατος τοῦ ἀτυχοῦς ἱατροῦ, ἐπροκάλεσεν, ἀντὶ λύπης καὶ θλίψεως, τὴν γενικὴν θυμῆδιαν...

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΟΥ «ΝΑΥΤΙΛΟΥ»

Τὴν 15ην Ἀπριλίου ἤρξαν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ τὸ Χάιφας πλοῖον τῆς Ν. Ὑόρκης αἱ δοκιμαὶ τοῦ «Ναυτίλου», τοῦ ὑποβρυχίου διὰ τοῦ ὁποῦ ὁ Βίλμινς θὰ ἐξερευνησῇ τὸν Βόρειον Πόλον. Ἡ μεγάλη ὤψος δοκιμὴ τοῦ θὰ γίνῃ κατὰ τὴν πλοῦν ἀπὸ τῆς Νέας Ὑόρκης εἰς Λονδίνον. Ὁ πλοῖος τοῦ Σόλου Ντρουαχόβεο ἐστὶ μεγάλον, πεπονημένον εἰς τὸ πλοῖόν του. Τὸ ταξιδίον του διὰ τὸν Πόλον θὰ ἀρχίσῃ τὴν 1ην Ἰουλίου ἀπὸ τοῦ Μπέργκεν. Ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος θὰ παρακολουθεῖ μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος τὴν ἀρκατοπόρευσιν τοῦ Βίλμινς. Πόλλοι ἐκ τούτων δὲν ἀποκρίονται τὰς ἀμφιβολίας τῶν περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΙΟΝΗΣΤΙΚΟ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΟ-ΔΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA ΜΕΡΡΕΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ναί, έως τώρα... Ξέρω άλλως τε ότι και αν το ήθελα, δεν θα μπορούσα ποτέ να φερθώ άσχημα απέναντί σας...

—Κι' εγώ, απήντησεν ο Ντάβιντ, δεν θα μπορούσα πλέον ποτέ ν' αμφιβάλλω γιά σας, ά κόρη και αν προσπαθώσω... Πρέπει να έχω-τε εμπιστοσύνη σέ μένα...

—Ναί, έχω εμπιστοσύνη... Τιποτε δεν μ' ε-περάζει τόσο, όσο το να με κατηγορείτε σεις. Την εκύτταξε μιά στιγμή και έβλεπε της απήντησε.

—Κι' έμένα τίποτε δεν μ' έκανε να υποφέ-ρω τόσο, όσο το να σας κατηγορώ...

Η σίλη την όποία ο Ντάβιντ ήσθάνετο γιά την Μώντ του έφερνε μερικάς φορές κά-ποια άμνησιν. Το άσθημα αυτό είχε αναπτύ-χθη μέσα του σιγά σιγά. Δεν του είχε γοη-σθεί νά ελπίσει ποτέ την συμπάθεια της Μώντ την όποια εκείνη του είχε προσφέρει από την άρχή, πάντοτε έτοιμη νά τον υπηρετήσει.

Έως την ημέρα της υποθέσεως εκείνης ή φίλια τους ήμια με την ήμια έμεγάλωνε και είχε γίνει μιά από της μεγαλύτερες της ζωής του, άκόμη μενολύττερη και από την λατρεία τον νά την Μύριελ.

Σίμωτα όμως έδραμούσε άνωθεν βλέπον-τας πόσο μεγάλη ήταν ή φίλια του εκείνη και πόσον είχε υποφέρει όταν έθεώρησε τη Μώντ ως άναξίαν της φίλιας του.

Δέν έμύλησαν πλέον. Η επιστροφή τους στην έαυτα υπήρξε σιωπηλή.

Η Μώντ όμως είχε ξαναβρεί την γαλήνην. Ο Ντάβιντ ήταν πάλι φίλος της! Χωρίς καμ-μιά άποριάν, με μόνη τη δύναμη της πίστεις που της είχε, ή φίλια τους είχαν αποκαταστα-θεί εκ νέου. Και ή Μώντ επανειλάμβανε μέσα της ότι έφορτωσε την φίλιαν αυτήν από την άγάπη του Ντάβιντ γιά την Μύριελ. Ησθάνε-το άκόμη ότι της ήταν άδιάφορο αν όλος ο κό-σμος την κατηγορούσε, άρκεί ότι ο Ντάβιντ είχε εμπιστοσύνη σ' αυτήν.

Αργότερα, το άπόγευμα, έσκέφθηκε την τριμερή θεία στην όποια εδρεύετο ή Εύα. Έ κατέλαβε ότι από τη στιγμή που ο Ντάβιντ θ' άπεφάριζε νά κόψει λεπτομερή έρευνα, ο ρό-λος που είχε παίξει ή Εύα θ' άπεκαλύπτετο ά-ναποσπώτως.

Γιατί δεν έμενεν ή παραμικρή άμφιβολία στη Μώντ ότι ή Εύα σέ όλη αυτή την ιστορία είχε παίξει ένα αιοχρό ρόλο, ο όποιος βέβαια δεν θ' αργούσε ν' αποκαλυφθί. Ο Ντάβιντ θα ήσυχάζετο με την άσφάλειαν του μυστη-ρίου που εκάλυπτε την υπόθεσιν του τηλεγραφή-ματος και άσφαλώς θα έφαινε την προσπί-δα της Εύας.

Τι συνέβαιναν όμως μ' αυτή την ιστορία; Τι είχε κάνει ή Εύα το τηλεγράφημα που έ-πορε νά είχε λάβει ο Ντάβιντ; Χωρίς άμφι-βολία σέ κάποιον το είχε δώσει. Σέ κάποιον, που ενδιαφέρετο νά αποτύχουν ή έπαχειρήσεις του Ντάβιντ, σέ κάποιον γιά τόν όποιον ή Εύα θά ήτρεφεν άδυναμίας. Άλλά ποίος ήταν α-δός; Και γιατί ή Εύα είχε τοιμήσει νά κόψει από το πράγμα στόν μνηστήρα της άδελφής της, έν γνώσει ότι θά τόν έβλαπτε;

Η Μώντ δεν μπορούσε νά ένοήση. Ένδιε πέναντί της αυτή νά μάθη την αλήθεια πού έ-κοιπε αυτή ή πού έβλεπε, όχι από μιά άπλη περι-έργειαν, άλλα γιά νά έξασφαλίσω άπολύτως την άσφάλειαν της δικής της, πού, έστω και γιά λίγο, είχε άμφισβητηθί.

Ποιά θά ήταν ή θεία της Εύας αν ο Ντά-βιντ άπεφάριζε νά κόψει την έρευνα γιά ν' ά-ποκαλύψη το ρόλο της; Η σκέψις αυτή την έλυνε πολύ. Μιά εύγενή συμπάθεια γιά την Εύα πλημμύριζε την καρδιά της. Πώς ξέρε, αλήθεια, αν κ' αυτή δεν είχε πέσει θύ-μα μιάς στιγμιαίας άδυναμίας ή μιάς παρεξη-γήσεως; Όσοσδήποτε, έπρεπε νά την βο-θήσει. Και θά το έκανε αυτό, όχι μονάχα γι' αυτήν, άλλα και γιά την οικογένειαν της κυ-ρίως, γιά την όποια ή άνακάλυψις του ρόλου πού έπαιξε ένα μέλος της, θά ήταν ένα τρο-μερό ήθικό χτύπημα. Έν τούτοις έδλεπε ότι δεν μπορούσε νά κόψει τίποτα. Πώς νά την βοηθούσε; Το μόνο που της έμενε ήταν νά

—Τό ένομά σας δέν άναφέρθηκε καθόλου.

προειδοποίησιν την Εύα γιά τόν κίνδυνο που την άπειλούσε, γιά νά λάβη τά μέτρα της. Άλλά και πάλι, σέ τί θά ώφελοσε αυτό; Έν τούτοις ή Μώντ άνέθηκε στό δωμάτιο της Εύας. Την εύηκε καθισμένην μπροστά στην τουαλέττα της νά σκουπίσιν τά μάτια της. Ήταν προφανές ότι είχε κλάψει.

Η Μώντ την έλυτήθηκε. Έως τότε όμως κάθε προσπάθειά της γιά νά δείξη την συμ-πάθειά της στην Εύα είχαν αποβίη ματαία. Έ-τσι λοιπόν είχε άποφασίσει νά ένεργήσιν χω-ρίς άδυναμίες.

Από το κατάφωτο της πόρτας είχε ήσυχαι-σεν. Εύα, ένομια πώς έπρεπε νά σας προει-δοποιήσω ότι ο κ. Κόιντ άπεφάρισε νά δια-λεγκάνη την ιστορία του τηλεγραφήματος. Πρό-όλου εγώ μιά μακρά συνομιλία μαζί του και μοι τό έλετε αυτό.

Η Εύα έστρεψε πρός το μέρος της το κό-κκινο πρόσωπό της.

—Πώς σκεπτεύει νά ένεργήσιν; έρώτησε.

—Αυτό, δέν τό ξέρω. Άλλως μού άνεκοί-νωσε την πρόθεσιν του. Και τόν γνωρίζουμε άρ-κετά, γιά νά μιν έχουμε άμφιβολία ότι μιά κ' έπρεπε την άπόφασιν του, θά φθάσει ως τό τέλος.

—Γιατί μού τό λέτε αυτό; έρώτησε ή Εύα νευρικά.

—Ένόμισα καθήκον μου νά μή σας άφήσω σέ άγνοια. Εύρίσκω ότι έφερσθε πολύ άσχημα μαζί μου σ' αυτή την υπόθεσιν. Έν τούτοις ε-μαι έτοιμη νά σας βοηθήσω.

Με τόνο ύπερήφανο και ειρωνικό ή Εύα της απήντησε.

—Θέλετε νά πείτε ότι έπαυθήκατε νά μιν ά-νακαλύψω έγώ;

—Πάρτε το όπως θέλετε. Έγώ σας προ-ειδοποίησα. Αυτό ελε έλε!

—Όχι, δέν ελε έλε... Πήγε μου τί είπατε με τόν Ντάβιντ; Έμύλησε γιά μένα;

—Τό ένομά σας δέν άναφέρθηκε καθόλου. Μπρω μάλιστα νά σας διαβεβαιώσω ότι ο Ντάβιντ δέν σκέπτεται νά σας άναμείξω σ' α-υτή την υπόθεσιν.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΚΙΒΩΤΙΟΝ

Όταν κανείς τριάντα όλόκληρα χρόνια γυ-ρίζει σ' όλο τόν κόσμο, τότε θά ίδι πολλά πράγματα καλά και άσχημα και θά τόν τυχόν περιπέτεια! Ήταν μιά φλιβερή ιστορία, όταν κάποτε στό λιμάνι της Σιγκαπούρης ένας από τούς ναύτας του πλοίου μου παραπάτησε στην κουπαστή και έπεσε μέσα στη θάλασσα. Εί-χαμ' άκούσει έγκαίρως τις άπελπιστικές φω-νές του γιά βοήθεια και τόν έρρίψαμε γρή-γορα ένα παλαμάρι. πού ευντυχώς έπιασε στή στιγμή. Τό έτραβήξαμε γιά νά τόν φέρουμε' έπάνω, άλλ' είδαμε τότε ότι έτραβούσαμε ά-μιστρομένον στό παλαμάρι μόνον τό κορμί του χωρίς τά πόδια. Και τά δύο τά είχε άποκό-ψει από τούς μηρούς ένας πελώριος καρχα-ρίας την τελευταία στιγμή.

Αυτό όμως πού θά σας διηγηθώ τώρα, δέν ελε και τόσο φοβερό, άλλα ο κίνδυνος, πού διέτρεφε, ήταν πολύ μεγάλος. Τότε ή-μην κυβερνήτης του πλοίου ο «Ο Βόρειος» είχα μισθώσει στό Ρίο 'Ιανέριο. Το πλοίο έ-είχα μισθώσει στό Ρίο 'Ιανέριο. Το πλοίο έ-τοξείδενε τότε στην παραλία της Βραζιλίας, όταν οι μαύροι έστασίασαν και δέν ήθελαν νά ύπακούσουν στες προσταγές τών άξιωμα-τικών των. Ο πρώτος ταξιδιολόγος είχαν άν-τιληφθί έγκαίρως την στάσιν και γιά νά την καταπολεμήσουμε, έποποθετήσαμε μέσα στόν κοιλώνα μου ένα βαρέλι με πυρίτιδα. Οι στα-σιασταί ναύται έγιναν κύριοι του πλοίου και μιά άπέκλεισαν μέσα στόν κοιλώνα μου. Έ-κει ήλθε μιά όμάς από αυτούς νά μάς σφά-ξουν σάν κοττες, όταν έγώ ψύχραιμος έτρα-βήξα τό ποτόλι μου και ήπληξα, ότι θά πυροβολούσα μέσα στην μπαρούτι, ώστε όλό-κληρο το πλοίο νά άνατιναχθί στόν αέρα. Η άπειλή αυτή είχε άποτέλεσμα και έφερε τούς κακούργους σέ θεογνωσία. Έπρεπε νά έλέ-πατε τά πρόσώπα τους, της καμάμους σάν του διαβόλου φάσες, πού είχαν γίνει γιρί-ζες ά' τη μεγάλη άγωνία. Έως ότου όμως φθάσαμε στό πρώτο λιμάνι, το ταξίδι ή-ταν γεμάτο φόβους και καρδιοχτύδια.

Ο γέρο πλοίαρχος έτραβήξε μιά γερή ρου-φίδα ά' το ποτήρι του γιά νά δυναμώσιν τό λαμό του κ' έξηκολούθησε:

Την τρομερότερη όμως περιπέτεια, έ-δοκίμασα, όταν ήμουν νεαρός ναύτης άκόμη και άπό τότε έχουν περάσει περισσότερα από τριάντα χρόνια, ελε τόσον ζωηρή στην μνήμη μου, σάν νά συνέβη μόλις χθές. Ή-μουν ναύτης σ' ένα φορτηγό πλοίο, πού έ-ταξείδενε από την Γένουαν της 'Ιταλίας στην Κεϋλάνη. Όταν ήφθασαμε στην Κολόμπο πα-ρατήρησα ά' τη δουλειά, γιατί δέν μού ά-ρεσε καθόλου ή ζωή στό πλοίο αυτό και άφού έχάζερα στή πόλι μιά, δύο ήμέρες έπιασα δουλειά σ' ένα ιστιόφορο, πού θά έταξείδενε γιά την Εύρώπη με φορτίο ριζιού. Έπάτησα τό κατάστρωμα του ιστιόφορου γιά πρώτη φορά και λίγο έλειψε νά κατέβω πίσω στην έρηά και νά παρατηρώ, γιατί δέν μού άρεσε καθόλου το πλήρωμα, ένα μάζευμα από όλες της φυλές του κόσμου. Στό πλήρωμα του ιστιόφορου ήταν και δύο Πορτογάλλοι, πού έκαναν την χειρίστην έντύπωσιν, γιατί τά πρόσώπα των είχαν τά χαρακτηριστικά κα-κούργων.

Τό ιστιόφορον έκανε πανιά και ή πρώτες ήμέρες του ταξιδίου έπέρασαν ή-συχαι. Επλέαμεν κατά μήκος της παραλλας γιάτι έπρεπε νά προσεγγίσουμε στή Βομβάη των 'Ινδιών. Ο καιρός ήταν καλός και ο ήλιος μάς έστειλε μιά τροπική και άφθρητη κάμα. Γι' αυτό προτιμούσα νά μένω και την νύκτα άκόμη στό κατάστρωμα, άντί στή

στενή κονικέττα με τό μολυσμένο αέρα. Εκεί έπάνω είχα φτιάσει ένα στρώμα από καρα-δόπανα μέσα σέ μιά θάρα, πού κρεμόταν έπάνω από την κουπαστή. Δέν ξέρω, αν τό κύνημα του ιστιόφορου μ' έκανε ν' άποκοι-μώμαι γρήγορα, άλλα κάποτε μ' έξείπνησαν μισοδυνατές φωνές. Άπ' έπάνω μου τ' άστέ-ρια άκτινοβολούσαν ζωηρά. Έσθήκωσα τό κε-φάλι μου προσεκτικά έπάνω από την κου-παστή της θάρας και διέκρινα δύο σκοτει-νές σιλλουέτες, πού άκουμπούσαν στή κου-παστή του καραβιού, λίγο μακρότερα από μέ-να και συνομιλούσαν. Άπό τις φωνές των εκάταλα τα δύο Πορτογάλλους. Την επο-χή εκείνη ήξαιρα μέσες άκρες τη γλώσσα τους κ' έτσι μπορούσα νά καταλάβω γιά πού πράγμα μιλούσαν.

Πώς κατάρθωσες ν' άποκτήσης τό κλει-δί; Έρωτούσε την στιγμή, πού τούς άντελή-φθην ο ένας σιγανά. Ο άλλος έγέλασε.

—Μού τό έδάνεισαν ο πλοίαρχος.

—Τί; Σ' ένεπιστεύθηκε; τόν έρώτησεν εκ-πληκτος ο πρώτος.

—Χονδροκέφαλε! Φυσικά, ο πλοίαρχος δέν ξέρε τίποτα. Ο χαλκάς με τό κλειδιά κρε-μόταν μέσα στην καμπίνα του και ή πόρτα ήταν άνοιχτή. Καθώς περνούσα τόβγαλα άπ' τό χαλκά χωρίς νά με ίδι κανείς.

—Και αν κατάλάβη τίποτα;

—Μή φοβόσαι. Το κιδώτιο προσήζεται γιά τό 'Αμυδογγο. Άλλο πράγμα δέν ελε μέσα σέ άμπαρί κ' έτσι θά περάσω πολλή καλός μέχρις ότου άντληφθώ, ότι λείπει.

Ο πρώτος καθυστέρησε και γιά μιά στιγμή έσιώπησεν. Έστερα έρώτησε πάλιν ο πρώ-τος:

—Τί πρέπει νάχη αυτό τό κιδώτιο;

—Θά ίδουμε τί έχει, τώρα, άμέσως. Τό έφόρτωσαν στην Κολόμπο δύο 'Ινδοί και τό έκλεισαν ο ίδιος ο πλοίαρχος μέσα στό άμ-παρί, άλλα θά μάθουμε τί έχει μέσα. Η πα-ραλία ελε κοντά.

Τό πέρνωμε, κατεβάσαμε τη θάρα και φεύγουμε! Κοντεύει νά έμμερλώ και πρέ-πει νά κάνουμε γρήγορα. Έμπρός λοιπόν! Έφγαν από την θέσιν που ήσαν και προ-χωρούσαν σιγανά σκυμένοι εις τό κιδώτιο.

ΠΟΤΕ ΝΑ ΜΙΛΑΗ

—Γιατρέ, ο σφύγγός μου δέν παύει νά μι-λά διαρκώς κοιμώμενος. Τί πρέπει νά κάνω γιά νά τόν θεραπεύσω;

—Δοκιμάστε νά τόν αφήσετε και μιά φορά νά μιλήσιν ξύπνιος...

μα πρός τό άνοιγμα πού έφερνε στό άμπαρί. Είχα άκούσει άρκετα και άφού ήσαν μακριά μου επήδησα από τη θάρα, όπου κρυβόμου-να και τούς άκούουσα. Καί οι δύο κα-τέβαιναν τη σκάλα που κατεσαινε στό άμ-παρί. Έπρεπε και εκεί νά τούς άκολουθήσω...

Εάν τό κατάλαβαιναν ήμουν χαμένος. Δέν ήταν τίποτα γι' αυτούς νά σκοτώσουν έναν άνθρωπο. Ήξαιρα καλά σέ πού διαμέρισμα του άμπαριού κατέβαιναν και έγνώριζα επί-σης γιά τό μυστηριώδες κιδώτιο, γιατί ή-μουν μπροστά όταν έφορτώθηκε. Έξαιρα ήλθε μιά ιδέα στό νού μου. Η γωνία εκεί-νη του άμπαριού είχε ψηλά ένα μικρό στρω-γυλιό παράθυρο κοντά στην κουπαστή και με-λίγα γρήγορα όήματα ευρέθηκα παρευθύς έ-κει. Κατέβηκα δύο τρία σκαλοπάτια κάτω και έτσι μπορούσα νά βλέπω άναστακτικά μέσα στό άμπαρί, πού έφωτιζέτο από τό α-νέ-φως ένός φανού.

Ενώ και τούς δύο τότε νά προσπαθούν νά λίσουν τό χονδρό σκιδώ-τιο, πού ήταν γύρω στό κιδώτιο. Ο ένας από τούς δύο, γιά νά μή χάνουν καιρό, έγονάτισε κ' έκοψε τόν κόμπο με τό μαχαίρι. Τότε εί-δα, πώς ο άλλος με ταχύτητα άστραπής έ-χρύνε στή ράχη τόν σκυμένο σύντροφό του, ώστε εκείνος έπαύθηκε κάτω, χωρίς νά δγάλη σιωπιδία.

Με μιά κλωτσιά έτραβήξε τό πτώμα παράμερα, ένθ το πρόσώπό του ήταν παρα-μορφωμένο από την άγρια και ζωώδη άπλη-στία. Ο μυστηριώδης θησαυρός ήταν όλό-κληρος δικός του. Με μεγάλη δυσκολία κα-τέπνιξα μιά κραυγή τρόμου, πού άνέβαινε στά χείλη μου.

Ο δολοφόνος, γρήγορα έσθήκωσε τό σκέπα-σμα και τόν είδα νά σκύβη μέσα και νά παρατηρή με προσοχή. Τί νά είχε άραγε τό κιδώτιο; Χρυσάφι; Πολύτιμα πετρώδια;

Τότε είδα ένα πελώριο φείδι, χονδρό και μακρό νά δγαίνη από τό κιδώτιο, ένας βόας όκτώ μέτρα μακρός και με λίγους και γρή-γορους έλιγμούς κουλουριάστηκε έπάνω στό σώμα του Πορτογάλου πού προσπαθούσε νά ύπερασπισθί. Μού φαινόταν, σάν έβλεπα τό φείδι νά κουλουριάζεται γύρω στό κορμί του άθλιού, ότι άκούα τό τρέξιμο των κοκκαλιών του, πού έσπαζαν από τό αβήσιμο. Τρέμοντας σ' όλο μου τό σώμα, έτρεξα τότε στόν πλοί-αρχο και τόν είδοποίησα γιά τό συμβάν...

ΟΤΤΟ ΧΙΠΠ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΛΟΓΟΛΑΪΑ ΛΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ

Τώρα πού άπαράταται τό φεγγάρι στόν καταξάστερο ούρανό έβγα ν' άκούσθαι τά τραγούδια πού πάλι άπόψε σου άρχινώ.

Κι' αν είν' ή νύχτα περασμένη κι' όλη καμμάτι ή γειτονιά έσύ, μικροβλά άγρυπνισμένη νά μή μού δείξης άπονία.

Στό παραθύρι σου από κάτω κι' αν ή καρδιά σου τό ποδεί έγώ τά λόγια σου θά ψάλλω πού δέν ματάχουν είπωθεί.

Θ. ΑΘΑΝΑΣ

ΙΟ' ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ Πινεύμα

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Κάποτε στην Κύπρο γίνηκε μία δίκη. 'Ο δικαστής ρώτησε την μαρτυρά.

- Μως ονομάζεσαι ;
- Μαριγώ κουτρομπή.
- Που κατοικείς ;
- Ρόδου β.
- Ποσών ετών είσαι ;
- Δεκαοκτώ.
- Βάλε τώρα το χέρι σου στο Ευαγγέλιο.
- Δικαστά μου, είμαι 20 χρονών.
- Καλά λοιπόν, βάλε το χέρι σου.
- Δικαστά μου, είμαι 22 χρονών.
- Καλά, βρέ κορίτσι μου, βάλε το χέρι σου.
- Δικαστά μου, είμαι 24 χρονών.
- Καλά, εμπρός, βάλε το χέρι σου.
- Δικαστά μου, είμαι 28. Τώρα βάσω και τα δύο μου χέρια.

Η δυστυχισμένη ενόμιζεν ότι ο δικαστής της έλεγε να ορκισθῇ γὰ τὴν ηλικία της.

Αθήνα Αφροδίτη Δημητράκου

ΓΙΑ ΝΑ ΨΟΦΗΣΗ ΤΟΥ ΑΓΑ Γ' ΑΛΟΓΟ

Κάποιος χωριάτης τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας ἀπελπισμένος περὶ γιὰτὶ ὁ Ἀγὰς ἀπολαγε μέσα στο χωράφι του τὸ ἄλογο του καὶ τοῦ κατέστρεφε τὰ σπαρτά, ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀπείρῃ πᾶ το χωράφι του καὶ τὸ ἔκαψε.

Ὅταν τὸν ρώτησαν οἱ ἄλλοι συγχωριανοὶ του γιὰτὶ δὲν ἐσπείρε τὸ χωράφι του, τοὺς ἀπάντησε κυνικώτατα.

—Γιὰ νὰ ψοφήσῃ τοῦ Ἀγὰ Γ' ἄλογο.

Ἀλκ. Οὐλύμπιος

ΤΟ ΜΑΚΡΥΤΕΡΟ ΑΧΥΡΟ

Ἐκ τοῦ ταμείου ἐνὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος ἐκλήθη μετὰ χρηματικὸν ποσόν. Καὶ ὁ διευθυντὴς εἶπε λόγον νὰ υποπτευθῇ ὅτι ἡ κλοπὴ διαεράχθη ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων του, ἀλλὰ δὲν ἐγνωρίζεν ἀκριβῶς ποῦς ἐξ αὐτῶν ἦτον ὁ κλέπτης.

Εἰς τέλος ἀνεκάλεσε τὴν λύσιν ὡς ἑξῆς.

Μίαν ὀπεραν συνεκάλεσε τοὺς ὑπαλλήλους του καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς.

—Ἀκούσατε. Ἐνὰς ἀπὸ σᾶς ἀναμφιβόλως ἔχει κλέψῃ τὰ χρήματα ἐκ τοῦ ταμείου μου. Διὰ νὰ ἀνακαλύψω λοιπὸν τὸν κλέπτην ἔλαβα παρὰ τίνος σοφοῦ ὀλίγα ἄχυρα, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ δώσω ἀνὰ ἕνα εἰς καθὲ ἑνὸς σας. Ἀχρὸν δὲ τὸ πρῶθ θὰ ἔλθετε πάλιν ἐδῶ διὰ νὰ παρατηρήσῃ καὶ συγκρίνῃ τὰ ἄχυρα μετὰ τῶν ἄλλων. Τὸ ἄχρὸν ἐκεῖνον ποὺ μοῦ ἔκλεψε τὰ χρήματα θὰ γίνῃ κατὰ τὴν νύκτα ὀλίγον μακρύτερον τῶν ἄλλων.

Καὶ ἔδωκεν εἰς ἕκαστον τῶν ὑπαλλήλων του ἀπὸ ἕνα ἄχρὸν. Τὴν ἐπομένην ὁ διευθυντὴς ἐπεδόρησε τὰ ἄχυρα καὶ εἶδεν ὅτι ὅλα ἦσαν παρόμοια, πλην ἐνός, τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺ μακρύτερον τῶν ἄλλων. Ἐκ τούτου δὲ ὁ κλέπτης ἀνεκαλύφθη, διότι αὐτός, φοβηθεὶς μήπως τὸ πρῶθ τὸ ἄχρὸν του εὐρεθῇ μακρύτερον τῶν ἄλλων, ἀπέκοψε τὴν νύκτα ὀλίγον ἐξ αὐτοῦ...

Χανιά

Μαριγώ Ζακυνθινῶς

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ ΑΜΑΘΟΥΣ

Εἰς μίαν ἐκκλησίαν ἕνας ἱεροκλήρῃς ἐκήρυκτεν εἰς καθαρὸν ἄνθρωπον γλώσσα μετὰ ὅλην τὴν ῥητορικὴν του δεινότητα ἕνα φλέγον ζήτημα, εἶπε δὲ κατορθῶσαι νὰ συγγιγῇ ὅλον τὸ ἀνορετήριον. Μόνον ἕνας μετὰ τῶν ὄλων ἔμενεν

ἀπαθὴς καὶ ἀσυγκίνητος, διότι οὐδὲν ἀνέλαμ βάνετο. Ὁ ἱεροκλήρῃς παρεξενεύθη γι' αὐτό, καὶ ὅταν τελείωσε τὸν λόγον αὐτοῦ καὶ τὸν ἑρῶ τῆσε πῶς αὐτὸς δὲν συνεκινήθη.

—Μὰ ἐγώ, πάτερ, τοῦ ἀπαντᾷ ἀπαθέστατα, δὲν εἶμαι ἀπ' αὐτὴν τὴν...ἁγορία !

Πειραιεὺς

Νινών

Ὅταν ὁ Μαυροκορδάτος ἦλθεν ἐξ Εὐρώπης μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους πολλοὶ, ἐνθουσιάζοντες νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν, περιεργάζοντο μετ' ἐκπλήξεως τὰ ἄγνωστα τότε εὐρωπαϊκά ἐνδυματικά του. Μεταξὺ τῶν ἐπισκεπτῶν ἦτο καὶ ἕνας ἀπὸ τὴν περιφέρειαν τῆς Ἀττικῆς, ὅστις μόλις μῆκε στὸ σπῆτι (στὴν εἰσοδὸν), ἀκούσε μὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέει «Καλὸς ὥρισταις». Ἐκπληκτός ὁ χωριάτης ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦκουσε τὴν φωνὴν καὶ βλέπει ἕνα παπαγάλλον. Μὴ γνωρίζον ὅμως

τίποτε περὶ παπαγάλων καὶ νομίζοντας πῶς ὁ ὁμιλήσας εἶνε ἄνθρωπος, ἀπάντησεν «Εὐχαριστῶ».

—Κάθισε, κάθισε, ἐπαναλαμβάνει ὁ παπαγάλλος. Θέλεις καφέ ; θέλεις καφέ ;

—Ὁχι, ὀχι, ευχαριστῶ, ἀπαντᾷ ὁ χωριάτης. Ὁ χωριάτης κάθισε λίγη ὥρα καὶ καὶ κοντὰ σὲ ἕνα καθίσμα καὶ ἀπὸ βαρεθμοῦ νὰ ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ παπαγάλου ἀνθὲν κα φέ κλ.ε. ἐσπώκωντο νὰ φύγῃ καὶ ἐποκλινόμενος βαθέως εἶπε.

—Χαίρετε, κύριε πρόεδρε.

—Ἄντιο, ἐφώνησεν ὁ παπαγάλλος.

Ὅταν ἐξῆλθε ἔσπευσεν νὰ τὸν περικυκλώσῃ καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ πῶς τοῦ φάνηκε ὁ Μαυροκορδάτος.

—Ὁχι, ἀδελφέ, ἀπάντησεν ὁ χωριάτης, δὲν λένε διὰ τὸ Μαυροκορδάτος εἶνε ἕνα πονεὺ καὶ μιλᾷ ἀνθρώποινα, παρὰ ὅτι εἶνε ἄνθρωπος μὲ φράγκικα ρούχα...

—Πονεὺ εἶνε ;

—Ἀμ' ἕνα χαρτοποῦλι ποὺ σὲ ρωτᾷει «θές καφέ καὶ θές καφέ καὶ πράσινα ἄλογα. Μωρε προσάπατο».

Πύργος

Ἀβγούστος Δάφνης

ΚΑΙ ΕΡΡΙΨΕ ΠΥΡ...

Εἰς ἕνα μοναστήρι ποὺ ἔμεναν τρεῖς καλόγηροι μὴ μέρα πῆγε ἕνας ἄλλος καλόγηρος, ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸ μοναστήρι του γιὰ δουλεῖα. Οἱ καλόγηροι τὸν ἐπεδέχθησαν ἀδελφικῶς. Τὸ μεσημέρι ὅμως, ὅταν κατέβασαν ἀπὸ τὴν φωτιὰ τὸ φαγητὸ τους, ἕνα φῶς βραστὸ κοίμειν σὲ τρία, ὁ μεγαλύτερος τὴν ἡλικίαν καλόγηρος μὲ ἕνα κουτῶλι πέρασε τὴ μέση τοῦ φαινοῦ καὶ λέγει.

—Τοῦτο γέγραπται ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ἀμέσως ὁ δεύτερος καλόγηρος φέρνει τὴν οὐρανὸν καὶ ὁ τρίτος τὴν κεφαλὴν λέγων.

—Καὶ τὸ ἐναπομείναν ἐστὶ ἡμέτερον.

Ὁ πολυξενούμενος καλόγηρος πρὸς τὰς στάσεις ταύτας τῶν ὄλων, σπᾶνεται καὶ λέγει.

—Ἰδὼν ὁ Κύριος τὴν ἀδελφίαν, ἔρριψε πῦρ καὶ κατέκαυσεν αὐτούς.

Ἀμέσως δὲ πέρασε τὴν τσιτσάλα μὲ τὸ φαρδύσιμον ποὺ ἦτο κατὰ τοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀδελφῶν !...

Δία

Ο ΕΝΟΧΟΣ ΒΡΑΧΙΩΝ

Κάποιος ὠδηγῆθη πρὸς τὸν δικαστῆν.

Ὁ μάρτυς κατέθεσε διὰ τὴν κατηγορουμένην ἡμέραν ὃ κατηγοροῦμενος εἶχε κλέψῃ ἀπὸ ἕνα καλὰ ἐνὸς ὀπωροπωλείου ὀλίγα ἀπῆδια.

Ὁ δικηγόρος εἶπε στὸν δικαστῆν.

—Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ κατηγοροῦμενος ἔκλεψε ὀλίγα ἀπῆδια μὲ τὸν δεξιὸν βραχίονα. Ὁ δεξιὸς του βραχίονας εἶνε ἔνοχος, ἀλλ' ὅχι ὁ ἴδιος. Καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ τιμωρήσῃτε ὁλόκληρον τὸ σῶμα ἐπειδὴ ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη του εἶνε ἔνοχος.

—Ἐχετε ἐντελὸς δίκαιον, ἀπάντησεν ὁ δικαστής. Τότε καταδικάζω τὸν δεξιὸν βραχίονα τοῦ κατηγορουμένου εἰς ἐξ ἡμῶν φυλάκων. Τώρα ὁ κατηγοροῦμενος θὰ πᾶ στὴ φυλακὴ μὲ τὸν δεξιὸν του βραχίονα.

Πάτρις

Γ. Τριταφυλάκου

Η ΕΞΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΠΟΙΝΗΣ

Πρὸ εἰκοσιπενταετίας ὁ ἐκ Χομεργιανῆς τῆς Ὑπᾶτης Καραμέρης, ὁ ὁποῖος καθε χεμῶνα ἤρχετο ἀπὸ τὸ χωριὸν τοῦ Ἰθῆνα καὶ ἔκανε τὸν γαλατῶν, περῶντας ἀπὸ τοῦ Ἰθῆνα ἀνεκονομίσθη ὁ δυστυχὴς σὲ κάποιον τοῖχον. Κατὰ καὶ τὸν ὅμως τὴν αἰδᾶν 3-4 λωποδύτες, οἱ ὁποῖοι, ἀντισηφθέντες δι' ἐπὶ καὶτο περὶ ἀπλοῦ ἀνθρώπου, τὸν συνέλαβον καὶ τὸν ὠδηγῶσαν εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου, ὅπου ἐστῆσαν... δικαστήριον καὶ τὸν κατεδικάσαν εἰς 15 ἐτῶν φυλάκων. Ὁ Καραμέρης ὁ κακομοῖρος, ὅστις δὲν εἶχε ἰδεῖν περὶ δικαστηρίου, διότι δὲν ἐνεφῶντο τότε πὺλὶ τὸ γάλα καὶ δὲν ὑπῆρχε ἀσφαροδίκιον, τὸ ἐπίστεψε καὶ ἐξεπλάττει τοὺς δικαστὰς τοῦ νῦν τοῦ δόσαν χάρι γὰ νὰ φύγῃ γιὰ τὸ χωριὸν του. Τότε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς λωποδύτες πρότεινε στὸν...δικαστήριον νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν ποινὴν ἂν ἔδινε 2.000 δραχμῆς καὶ ὁ Καραμέρης ἐδέχθη εὐχαριστῶς νὰ δώσῃ τὸ κομμάτι μὰ του ἀπὸ 1350 δραχμῆς, καὶ ἐτοῖ ἐνῆλθε 15 χρόνια φυλάκων !... Μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν του μεταβὰς εἰς τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ Σόλωνος καὶ Χαριλάου Τριφυλῆ γαλακτοπωλεῖον τοῦ ἀνεψιῦ του κ. Καραγεωργίου, διηγήθη τὸ πάθημά του καὶ τὸ κατόρθωμά του, ποὺ μὲ 1350 δραχμῆς γλύτωσε 15 χρόνια φυλάκων. Ἐκτετε δὲν ξαναπατήσε στὴν Ἀθήνα, γιὰτὶ τὸ δικαστήριον τοῦ εἶχεν ἐπιβάλλει καὶ τὴν ποινὴν τῆς...ἐκτοπίσεως ἐξ Ἀθηνῶν !

Ἀθήνα

Σεν. Ἀναγνωστάπουλος

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΜΠΕΚΡΗ

Ἐνα βοᾶν κάποιος μετὰ τῆς ἑλπίδος νὰ μὴ ξαναπατήσῃ πᾶ σὲ ταβέρνα. Τὸ πρῶθ σπᾶνεται καὶ βγαίνει ἔξω. Καθὼς περ νᾶ ἀπ' τὴν μὰ ταβέρνα λείει μέσα τοῦ «Κοινῶν», Γιωργάκης, καὶ καμαρωτὸς περᾶ καὶ νὰ κυττάξῃ. Ἐλα ὅμως ποὺ ὁ δόξος τὸν φέρεται καὶ ἀπὸ δευτέρου ταβέρνα ; Ἡ ψυχὴ του πᾶνεται. Πῶς θὰ περᾶσῃ ; Κρατᾷ τὴν ἀνασπῆ του καὶ περᾶ καὶ χαρούμενος γὰ τὸν θῆκαι ὁ του μπαίνει στὴν τρίτη ταβέρνα λέγοντας «Καλὰ τὰ κατὰφρες...» τὰρα δά. Γιωργάκης !... καὶ ἐνθουσιάζοντες κερᾶν τὸν καὶ τῆς...

Ἡράκλειον (Κρήτης)

Ἄννα Ἰερωνυμίδου

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

“ΑΛΛΗΛΟΥ·Ι·Α,, ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν δολοκλήρον, καὶ εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου δίδεται, θριαμβεῖται μία νέα κινηματογραφικὴ ταινία, μὲ τὸν τίτλον «Ἀλληλούα». Μέχρις ὅτου ἡ ὥρα αὐτὴ ταινία φθάσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἂς ἀρκεσθῶν οἱ ἀναγνώσται μας νὰ διαβάσω ἐν συντόμῳ τὴν ὑπόθεσιν της.

Ὁ γέρον Μαῦρος Τζώνσον, ζῇ μὲ τὴν οἰκονομίαν του, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ πέντε παιδιὰ του. Ὁ ἀγαπημένος του εἶνε ὁ πρωτότοκος, ὁ Τζέκυ, ὁρῶς, δυνατὸς καὶ τραγουδιστὴς περιφρῖμος.

Μίαν ἡμέρα ὁ πατέρας του τὸν ἐστειλε, μαζὺ μὲ τὸν μικρότερον ἀδελφὸν του, εἰς τὴν γειτονικὴ πόλιν γιὰ νὰ πωλήσῃ ὅλα τὰ γενήματα τῶν κάμπων των. Εἰς τὴν χώραν, ἀπὸ ἐπὶ τῆς σιτᾶρι καὶ τῆς βρώμης των, ἐπῆγε εἰς τὴν πλατεῖαν νὰ διασκεδάσῃ λίγο. Ἐκεῖ, γιὰ κακὴν του τύχην, ἐγνώρισε τὴν ὁμορφὴν Τζέικ, μίαν ἀδιάντροπην γυναῖκα, ποὺ ἐχόρευε στὴν πλατεῖαν.

Ὅταν τὴν εἶδε ὁ Τζέκυ τρελλάθηκε, τὴν ἐπλησίασε καὶ τέλος τὴν ἀκολούθησε εἰς τὸ σπῆτι της, ὅπου τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τοῦ ἐχάριζε τὴν φιλιὰ της. Ἐκεῖ ὁμως εὐρίσκε τὸν Χὲτ Σὲτ, ἐραστὴν της, ἕνα ἐκφυλὸν χαρτοπαίκτη, ὁ ὁποῖος ἐπεισε τὴν ἀπλοῦ καὶ ἀγαθὴν Τζέκυ νὰ παίξουν ζάρια. Ὁ κατεργάρης ἐκέρδιζε φυσικὰ διαρκῶς καὶ σὲ τέλος ὁ Τζέκυ ἔμεινε χωρὶς πεντάρα.

Ὁ Τζέκυ κατάλαβε τὴ συνωμοσίαν καὶ ζήτησε τὰ λεπτά του, ἀλλ' ὁ Χὲτ Σὲτ ἔπαυσε τὰ γέλια. Τότε ὁ Τζέκυ, θυμωμένος, ρίχνεται κατεπάνω του, βγάζει τὸ πιστόλι του καὶ πυροβολεῖ τὸν κλέπτην. Ἄλλ' ἡ τύχη ἤθελαν ἡ σφαῖρα νὰ εὐρῇ σὲ στῆθον τὸν μικρὸν ἀδελφὸν του, ὁ ὁποῖος ξεφύγισε στὰ χέρια του.

Ὁ Τζέκυ εἶνε ἀπαρηγόρητος. Γιὰ νὰ ἐξιλεωθῇ, ἀποφασίζει νὰ ἀφιερῶντῃ εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ. Ἀφῆναι τὸ πατρικὸν κτήμα, καὶ ἱεραπόστολος πλέον τῆς θρησκείας τοῦ ξανθοῦ Ναζωραίου κυρτίζει ἀπὸ χωρὶ σὲ χωριὸν διαδίδων τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

Παντοῦ τὸν ὑποδέχονται σὺν προφῆτην. Ἡ ὥραια κορμοστασιά του, ἡ μελωδικὴ φωνὴ του κάνουν ὥστε ὅλοι νὰ τὰν πιστεύουν ὡς ἀπεσταλμένον τοῦ Θεοῦ.

Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἄσμενη Τζέικ, ἡ διεφθαρμένη γυναῖκα, ποὺ τὸν ἔκαμε φωνὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, μετανοεῖ, γυρτίζει πρὸς τὸν Τζέκυ, ὅχι πλέον ὡς ἐρωμένην, ἀλλ' ὡς μετανουοῦσα Μαγδαληνὴ.

Καὶ ἐκεῖνος τὴν συγγυρεῖ καὶ τὴν δέχεται μετὰ τῶν ὁπαδῶν του.

Ἄλλ' ἡ ἀρχαία γυναῖκα, τὸ πνεῦμα τῆς κακίας καὶ τῆς ἀχρεΐστητος, δὲν ἀλλάζει κατὰ βάθος. Μένει ἡ ἴδια. Καὶ ἀντὶ ὁ Τζέκυ νὰ σώσῃ τὴν Τζέικ, ἡ Τζέικ τὸν ὀδηγεῖ πάλι εἰς τὴν καταστροφὴν. Ἐνῶ τὰ πλῆθη τῶν ὁπαδῶν του, γοητευμένα ἀπὸ

τὴν μαγείαν τῶν λόγων του, προσεύχονται φάλλοντες «Ἀ λ λ ο υ ῖ α !» ἡ ἀπιστὴ καὶ ἀχρεία Τζέικ, πείθει τὸν προφῆτην νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ εἰς ἕνα ἐρωτικὸν παράδεισον ποὺ ἐκείνη τοῦ ὑπόσχεται. Καὶ ὁ Τζέκυ γίνεσθαι πάλι θύμα τῆς καὶ τὴν ἀκολουθεῖ εἰς τὴν διαφθοράν, ἀφῆναι τοὺς ὁπαδούς του.

Ἀργότερα, ὅταν τὸ μεθύσι τοῦ ἔρωτα τὸν ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τοῦ ἱεραποστολικοῦ του ἔργου, τὸν ξαναβρίσκουμε μαζὺ μὲ τὴν ἀδελφὴν.

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ μακρὰν καὶ κουραστικὴν καταδίωξιν ὁ Τζέκυ κατορθώνει νὰ τὸν πιάσῃ εἰς τὰ χέρια του. Τοῦ σφίγγει δυνατὰ τὸ λαιμὸν, καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ

Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀμερικὴ ἀντιπροσώπων ὁπόμενες ἀπὸ δύο θαυμαστὰς πρωταγωνίστριες τῆς Μέτρο - Γκιόλντεν-Μάγιερ, ἀπὸ τὴν Μόνα Γκόγια καὶ Λ. Χάιερς.

ὁρθωτὴ Μαγδαληνὴ εἰς ἕνα δάσος τοῦ Μισισσιππὶ.

Ὁ Τζέκυ ἐργάζεται σὺν προφῆτῃ. Καὶ ἡ Τζέικ δείχνει μεγάλη προφροσύνη γιὰ τὸν ἀγαπημένον της. Ἀλλ' ἡ εὐτυχία δὲν μπορεῖ νὰ φωλιάσῃ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του. Τὸ φεῖδι, ὁ κακὸς δαίμων τοῦ Χὲτ Σὲτ, παρουσιάζεται πάλι μπροστὰ τῶν καὶ ἔρχεται γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχίαν των.

Ἡ Τζέικ ἀκολουθεῖ μίαν νύκτα τὸν Χὲτ Σὲτ. Ὅταν τὸν βράδῃ ὁ Τζέκυ, κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, ἐπῆγε εἰς τὸ ξύλινον σπιτάκι του, εἶδε ὅτι ἦτο ἀδειανόν. Εἶχε υποπτευθῇ ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας ὅτι κατὰ συνέβαινε γιὰτὶ εἶδε γύρω καὶ τὸν Χὲτ Σὲτ. Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάσῃ καιρὸν καβαλικεύει τὸ ἄλογόν του καὶ ἀρχίζει τὴν κυνήγημα.

Τοὺς φθάνει ὁ Τζέκυ. Μία πιστολιὰ λαβώνει τὸ ἄλογο τοῦ κάρρου. Ὅταν ἔλπει εἰς τὸ μέρος τοῦ δυστυχήματος

ὁ Τζέκυ εἶδε τὴν ὥραία Τζέικ λαβωμένη καὶ δὲν ἐπρόφρασε παρὰ νὰ πάρῃ τὴν τελευταία της λέξι — μίαν λέξιν συγγνώμης.

Ὁ Χὲτ Σὲτ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐλαδῶθηκε, κατορθώνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ καὶ νὰ ριφθῇ μέσα εἰς ἕνα πελώριον ἔλος ποὺ ἦτο μέσα εἰς τὸ δάσος.

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ μακρὰν καὶ κουραστικὴν καταδίωξιν ὁ Τζέκυ κατορθώνει νὰ τὸν πιάσῃ εἰς τὰ χέρια του. Τοῦ σφίγγει δυνατὰ τὸ λαιμὸν, καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ

καμμίαν προσοχὴν εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν τῶν στραγγαλλίζει.

Ὁ Τζέκυ ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὸ δάσος.

Καὶ τὸν ξαναβρίσκουμε εἰς τὰς οἰκίας τοῦ Μισισσιππὶ, μὲ μίαν κιθάραν εἰς τὸ χέρι νὰ φάλλῃ θρησκευτικὰ ᾄσματα, μελαγχολικοῦς φαιμόνους, μὲ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν γοητείαν ποὺ μόνον ἐκεῖνος ἤξευρε. Καὶ πάλι γύρω του μαζεύονται οἱ ριστοὶ του, οἱ ὁποῖοι ἐν θλίψει τὸν ὀδηγοῦν εἰς τὸ πατρικὸν του σπῆτι, ὅπου τὸν περιμένουν τόσον καιρὸ μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια καὶ μὲ πόνο εἰς τὴν ψυχὴν οἱ γονεῖς του.

Καὶ ἔτσι, ἀπὸ ἐσκότωσης τὸν ἀδελφόν του, τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε καὶ τὸν ἄλλοιο Σατανὰ Χὲτ Σὲτ, ὁ Τζέκυ ξαναγυρτίζει εἰς τὸ θεῖον κτήμα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεὸς ποὺ συγγυρεῖ δὲ τὸν δεχθῇ καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀγάλην του. Καὶ εἰς τοὺς μελαγχολικοὺς ἤχους τῆς κιθάρας, εἶπε μαζὺ φάλλον :

— Ἀλληλούα ! Ἀλληλούα !...

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΨΑΡΙΑ ΠΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ

Η γλυκυτάτη μουσική που ήκουσεν ένας ψαράς περιέργως ήκουσε. — Ένα θαυμάσιο ντα. — Όπου αποδεικνύεται ότι

Από άνημμενέτων χρόνων οι άνθρωποι διά να χαρακτήρισουν ένα άνθρωπον ως ολιγόλογον λέγουν «άφωνος σαν το ψάρι». Και όμως η παρομοίωση αυτή απέδειχεν έσφαλμένη από τα γεγονότα. Διότι αν τα περισσότερα ψάρια είνε άφωνα, υπάρχουν όμως και άλλα τα οποία αποτελούν εξαιρεσειν παράδοξον.

Ο Ιερέρης άφηγγείται ότι μίαν φοράν ενόρ έπλεεν εις τόν Ιοννινίαν, τόν μεγαλειότερον ποταμόν της δυτικής άκτής της νήσου Μπέρνερ με τόν πλοϊον του ηκουσε μαζί με τόν πληρωμα του μουσικήν τότε δυνατήν τότε σιγαλήν, τότε κοντά, τότε μακριά, σαν να ήτο μία άρπα ή ένα άρμόνιον. Ο ήχος δέ αυτός προήρχετο από τήν θάλασσαν. Ο ήχος δέ αυτός προήρχετο από τήν θάλασσαν. Ο ήχος δέ αυτός προήρχετο από τήν θάλασσαν.

Τό ίδιο συνέβη εις τόν διάσημον Χουμπόλντ κατά την διάρκειαν ενός ταξειδίου του εις τας νοτίους θαλάσσας. Ένν ενόρ σκοντο εις την άνοικτον θαλάσσαν τόν θράβν εις τας νοτίους θαλάσσας. Ένν ενόρ σκοντο εις την άνοικτον θαλάσσαν τόν θράβν εις τας νοτίους θαλάσσας.

Ο Τζων Χουαντ πλοιάρχος του πολέμου ναυτικού των Ηνωμένων Πολιτειών, παρετηρήσεν εις τας εκουκας ενός ναυτικού ήχους καμπάνας. Ήτο σαν κάποιον άδρατο χερί να έπαιζε μίαν πελωρίαν άρπαν. Έκφόσον τόν πλοϊον άνηρχετο τόν ποταμόν ο ήχος έξηρσένε, οτε τελος επανυσεν ές ολοκληρώον. Ο έγχωριος πιλότος, ο οποίος εβόαινε του πλοϊου εσηγησεν ότι έπρόκειτο περί μερικόν ψαριών σχηματος σχεδόν όμοιους τα οποία είχαν την ιδιότητα να βγάδουν περιέρρους ήχους.

Οι Ιχθείς Πογκόνια και Τάμπουρη, οι όποιοι ζουν εις την Αμερικην, πλησιον των άκτών του Ατλαντικού Ωκεανού, βγάδουν ένα ήχον διαβολικόν, ο οποίος ακούεται εις μεγάλης άποστάσεις. Λέγεται χωρίς όμως να υπάρχει καί καταφανής απόδειξις, ότι ο ήχος ουκ είνε προερχεται από το σωμα των, αλλά από την προσιρτοήν των πτερυγίων των.

Είς τα γλυκα νερά του Ρίο Πατάγια και του Γίο Μολινο υπάρχουν επίσης ψάρια τραγουδούντα, και τα οποία, διά τον λογόν αυτόν ονομαζονται από τους Ισπανούς «μουσικοί και από άλλους Σειρήνες». Ο περιηγητής Θάρσον κατάρθρωσε να εξακριβώση και μελετησά τα παρσους αυτά ψάρια κατά μίαν έξερευνησί του οτε μετέβη εις τόν κοίπον του Πόγγιον, προς βορράν της Δημοκρατίας του Ισημερινού.

Ίδου πως ένας περιηγητής, ο Λεμεόλ, περιγράφει τόν περιέρρον κονσέρτο, τόν όποιον και αυτός ηκουσε εις τόν Κάμποτζ.

«Καθένας από τούς πρωτοτύπους αυτούς μουσικούς έβγαζε μίαν μόνον νόταν, αλλά με διαφορετικόν τόνον. Τό σύνολον δέ αυτών των άτομικών ήχων άποτελεί μίαν παράδοξον ήκην κακοφωνίαν. Τό μουσικό αυτό ψάρι, όνομαζόμενον από τούς Ιθαγενείς Μαχοράν, έχει μήκος ενός και ήμισους μέτρον, είνε δέ προσινυπόδν και ή κοιλία του έχει χρώμα άσημένιο.»

Και εις την θόρειον Μεσόγειον υπάρχουν ένα είδος ψαριών, τα οποία μπορούν να ονομασθούν «ήχητικά». Είνε τα ψάρια, τα οποία επιστημονικώς λέγονται: Τρίγκλια κουκούλους. Είνε ένα είδος μπαρμουνιών. Όταν συλλαμβάνονται και εξαγονται από την θάλασσαν βγάδουν ένα περίεργον ήχον, ένα ψίστυρον μάλλον κατά τόν μάλλον και ήχον δυνατόν. Οι έπιστημονες θεωρούν, ότι ο παράδοξος αυτός ήχος προέρχεται από τήν αέρια τα οποία περιέχονται εις την κύστιν, διά της οποίας κολυμβά. Διά της πύσεως της κύστεως ταύτης προέρχεται ο ήχος.

Μάλιστα ένας φυσιοδίφης από την Μασσαλία εκέκθη να χρησιμοποιήση τα ψάρια αυτά διά τόν ψάρευμα, όπως γίνεται με τα πευλιά, που μεταχειρίζονται άλλα πουλιά διά να τα προσελκύουν. Αλλά τόν σύστημα του δέν εφάνη πρακτικόν, και δέν είχε οπαδούς. Καί άλλα ψάρια παράγουν ήχους μάλλον από την προστριβήν των πτερυγίων των. Ο τόννος τόν σύνθετος και εις τα Έλληνικά ύδατα ψάρι, σηκώνει από καιρού εις καιρόν τόν κεφάλι του έξω από τόν νερό και βγάζει μίαν φωνήν όμοιάζουσαν με τόν κλάμμα μικρού παιδιού.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΩ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Δύο λωποδύται «εργάζονται» εις την αυτήν πόλιν και έπειση ο ένας νομίζει ότι ο άλλος τον καμνει αντιπαικν και ο άλλος τα ίδια αναπτύσσεται μεγάλη έχουα μεταξύ των.

Απεφάσισε λοιπόν ο ένας να εξαφανίσση τόν άλλον αλλά και ο άλλος τόν ίδιο απεφάσισε. Ήν έπομένην ενόρ διεσταυρόντο εις την κομοδότην πλατειαν που έγενετο ο περίπατος και όλου ήτο κοινόν πεδίον λείας, ο ένας έβριξε στην τσέπη του άλλου το ρολόι του χωρίς, όμως να καταλάβη ότι και αυτός του έκαμε συγχρόνως τόν ίδιο—τού έβαλε δηλαδή στην τσέπη του τόν δικό του ρολόι.

Τό ρολόι μου εφώναζε άμέσως ο πρώτος και αρπασε τόν άλλον από τόν γιακά. —Νά μου δώσεις εσύ κλέφτη τόν ρολόι μου εφώναζε ο άλλος, τόν ρολόι μου, που άβριξε 8.000 δρ. φέρετο άλλωώς θα φωνάξω τόν αστυφύακα. Γραβώντας ο ένας τόν άλλον οι δύο συνάδελφοι εφθασαν έμπρός στον άστυφύλακα καταγορούντες ο ένας τόν άλλον για τόν ρολόι του.

Είς τόν τμημα οι δύο συνάδελφοι άντήλλασσαν και έγκωμιαστικά έπίθετα:

—Κλέφτη! έλεγε ο ένας.

—Δωποδότη, φώναζε ο άλλος.

—Σκαμνός φώναζε ο άστυνόμος και διέταξε τόν άστυφύλακα να τους ψάξη και τούς δυό.

—Μετά τόν ψάξιμο ο άστυφύλας λέγει στον άστυνόμο: «κανένας τους δέν έχει ρολόι»!

—Περίεργον. Συμπαιγνία είνε; Για κύταξε τόν πάνθεν των σεσημασμένων, μήν είνε μεταξύ των ύπόπτων.

—Δέν είνε κύριε άστυνόμ.

—Τότε στείλτους στο διάβολο!

Μόλις οι λωποδύται άποχωρούν ο άστυφύλας φωνάζει:

—Μά τί μου θαράνι έτοι την τσέπη; Και ο άστυνόμος έδλεπε κεχνητός τόν άστυφύλακα να βγάξη από την τσέπη του δυό χρυσά ρολόγια...

ΘΕΙΑ ΜΑΡΩ

Πέντε έξη μέρες... τόν κερί και τόν καντήλι σου άναφτό. Μά πιότερο ποιός θα μπορή; Πολύ κι' αυτό... Πολύ κι' αυτό!

Γιά την ψυχή σου, κι' οι φτωχοί μοιράστηκαν τα περισσά της προίκας σου, τόν καμουχι και τόν παλμό σου τόν μποζέ.

Και θα σχωράνε θεία Μαρώ —Νάνε τόν χόμα σου έλαφρό.

Κι' αν ντύθη τάχα μαυροφόρη κι' ή εξαγρονούλα σου ή Άννη, κρυφτοηρά άπ' τή γρίλλια τούρα της γειτονιάς τόν μορφονό.

Σέ λίγο θαδερή και στο δρόμο με την τριανταφυλλία ποδιά. Δέν έχει «πρέπει» κι' ούτε νόμο. Έτσι τόν θέλησε ή καρδιά!

Και θα γυρνά κυρά Μαρώ με την εσύχ σου... στο χορό.

Έτσι καληώρα, μία φορά με την πλεξούδα τή χρυσή —πώς έκανε ο καιρός φτερά;— τόν καρτερούσε δά και συ...

Τά ίδια γυρίζουν θεία Μαρώ στον κόσμο αυτόν τόν πανερό...

Και στην ξερή τριανταφυλλιά που στο μπαλκόνι σου άπομένει πέφτουν τά ρόδα τά παλιά. Μά τόν μπουμπούκι ξαναθαίνει.

Γιά λίγες μέρες, θεία Μαρώ θα μνημονεύη κι' ο παπας. Κι' όστερα πιά... με τόν καιρό θα ξεχαστής... εκεί που πάζ...

Και θα σβυστή, κυρά Μαρώ και τ' όνομά σου άπ' τόν Σταυρό

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ — ΛΑΥΡΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Άγγλος φιλόσοφος Βάκων ήτο πολύ μετριόφρων. Είχε ένα σπιτάκι μικρό εις έν προάστειον όπου κατώκει προτού ή βασιλίσσα «Ελισάβετ τόν κόμη καγγελάριον.

Και μετά τόν διορισμόν εις την ανώτατην αυτήν θέσιν έν τούτοις ο φιλόσοφος έζημολούθησε μένων εις τόν ίδιο σπίτι.

Μίαν ήμέραν ή αυτοκράτειρα έπήγε εις τόν σπίτι του και τού παρετήρησεν ότι ήτο πολύ μικρό.

—Μεγαλειότητα, τόν σπτι ήτο άρκετό για μέ και μεγάλο μάλιστα...πταίει ή Μεγαλειότης Σας πού με έκαμε πολύ μεγάλον για τόν σπτι αυτό.

(Συνέχεια από τόν προηγούμενο)

—Στό έσωτερικό της, συνέχισε ο άστρολόγος είνε φοδρασιμένη με δερμα της Κορδοίας, έχει δέ και μία πολύ εύχάριστη μυροδιά ήλεκτρον. Δέν διατρέχει κίνδυνον μολύντας αυτό τόν άρωμα. Μόνον πού αν άγγίξετε αυτό τόν δερμα, αν άφύρτε τόν χέρι σας μέσα στην κασετίνα επί άρκετό διάστημα τόν δηλητήριο πού είνε ποτισμένο μεταδίδεται στο αίμα σας άπ' τούς πόρους της επιδερμίδος και σέ καμιά είκοσαριά μέρες σας πιάνει πυρετός πού σας στέλνει στις Αιωνίους Μονάς μέσα σέ τρείς-τέσσερες μέρες.

—Πολύ καλά. Μά πως είνε δυνατό ν' άφύσω τόν χέρι μου μέσα στην κασετίνα επί άρκετό διάστημα; —Αφύρετε αυτή την κασετίνα σέ μία φίλη σας πού θα δάξη μέσα την σάρπα της, τή γάντια της λόγου χάρι. Ύστερα, όταν φορέση τή γάντια ή την σάρπα, άρχίζει ή ένεργεια.

—Είνε πραγματικό άριστούργημα, ψιθύρισε ή βασιλίσσα. —Σ' αυτή την κασετίνα έκλεισα τόν θάνατο, έπε ο Ρουτζιέρι. Πάρε την, σας την κάνω δώρο.

—Τήν παίρνω! έπε ή Αικατερίνη. —Πραγματικά, ξανάκλεισε προσεκτικά την κασετίνα. Ύστερα...Ψιθύρισε:

—Είνε θέλημα τού Θεού! —Η Αικατερίνη κι' ο Ρουτζιέρι, έγκατέλειαν τόν εργαστήριο. Η βασιλίσσα, τή νύχτα κοιμήθηκε στο μέγαρό της, κατευνασμένη, γαμογελαστή, εύχυσμένη.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΔΙΑΤΑΓΗ

Η έπομένη της μέρας πού ο Φραγκίσκος Μονμορανός ξαναβόηκε την κόρη του κι' έκείνην πού ήπηρεζε γυναίκα του, ήταν μία μέρα γαλήνης και ειρήνης για τούς κατοίκους τού σπιτιού της όδου Μονμάρτρες.

Ο στρατάρχης έννοιωσε στην καρδιά του ν' άλλοιολογούσανται τά διάφορα αισθήματα: στεκόταν έσκατικώς μπροστά στην κόρη του και δέν παραδεχόταν να ήπηρεζε σόλο τόν κόσμο πού χαριτωμένο πλάσμα. Τού είχε ριχθώ κι' ή πεποίθησις πως ήταν παροδική ή κρίσις της τρέλλας της Ιωάννας και πως γρήγορα θα έρχόταν στα λογικά της. Κι' ή Λουίζα είχε την ίδια έλπίδα. Η χαρά τού κοριτσιού γιατί είχε βρή τόν πατέρα της σκιαζόταν μονάχα από ένα σύννεφο: την τρέλλα της υπέρας της. Όταν όμως μαζί με τόν πατέρα της, ή Λουίζα κύταξε την Ιωάννα, έδλεπε πολλά εύχάριστα σημεία. Τά μάτια της άναρχίζαν να λάμπουν, τόν μάγουλό της γινόταν και πάλιν ροδοκόκκινα. Ποτέ ή Λουίζα δέν την είχε δει τόσο όμορφη και

Τό τέλος τού ιππότη Μπαρταλιάν

τόσο εύχυσμένη. Τό γέλιο ακόμα της τρέλλης δέν ήταν στριγγό και νευρικό, αλλά ήρεμο και γεμάτο άθωα εύτυχία.

Είχε ξαναγίνει ή Ιωάννα τού Μαξενού, ή μικρή νεράιδα τών λουλουδιών...

Έκείνη την ήμέρα, ο στρατάρχης έκανε πλήρη γνωριμία τού γέρο-Μπαρταλιάν. Έδωκαν μία γερή χειραψία κι' έτσι ξεχάστηκε ή λυπηρή ύπόθεσις της άπαγωγής της Λουίζας.

Ο νεαρός ιππότης έμενε πάντα ο ίδιος... επιφυλακτικός πολύ, λίγο όμιλητικός.

Κ' ή νύχτα πέρασε πολύ ήσυχα.

Κι' όμως συνέβη κάτι αυτή τή νύχτα, έξω από δρόμο. Ο στρατάρχης Ντανβίλ, έπεσκέφτηκε τόν φυλάκιο πού φρουρούσε έξω άπ' τόν σπτι. Συνοδεύονταν από σαραντά φυλάκους τής βασιλικής φρουράς που άντικατέστησαν τούς φυλάκους τού Άνζού. Ένας αξιοσημι-

Σανάκλεισε προσεκτικά την κασετίνα. Ύστερα ψιθύρισε: —Είνε θέλημα τού Θεού.

κός τού βασιλικού σκου τούς διοικούν: κι' ο λοχαγός πού είχε δεχθή την έγγνησι της Ιωάννας της Πιέννης άναγκάστηκε ν' άπομνησθή.

Ο Ντανβίλ πέρασε την νύχτα άγρυπνος στο δρόμο, και τόν πρωί έκαμε πολεμικές παρασκευές.

Είκοσι στρατιώτες γέμισαν τά όπλα τους, έτοιμοι να πυροβολήσουν. Άλλοι κοβάλησαν ένα πελώριο μαδέρνι δεμένο με σκονιά για να χρησιμεύση στη διάρρηξη της πότας.

Όσοι τήν έγγνισι της Ιωάννας της Πιέννης δέν την έλαμβάναν άπ' όψει τους:

—Δέν θα φύγω από δω χωρίς εσάς, άποκήθηκε ο στρατάρχης με σταθερή φωνή. Και σκεφτόσε, ιππότε, πως αν δέν παραδεχθήτε να με ακολουθήσετε, εκθέτετε στον σκληρότερο θάνατο τά δυό άθώα αυτά πλάσματα.

Ο ιππότης άναρτίχνασε.

—Θά φύγωμε λοιπόν, έπε.

—Δέν έχουμε παρά να περιμένουμε την κατάλληλη στιγμή, πρόσθεσε ο γέρο-Μπαρταλιάν.

Δέν περιμέναν και πολύ. Κατά τις πέντε τόν πρωί, ο γέρο-σπαθιστής, πού στεκόταν άγρυπνος στο παράθυρο, είδε έναν ιππέα να κάνει νόημα στον αξιοσημιτικό. Αυτός ο ιππότης, μολονότι έκανε ζήτη ήταν τυλιγμένος σένα μανδύα πού τόν σκέπαζε ολοσδιόλου. Κι' έ-

—Θά μάς έπιτεθούν, μήν έχετε καμιά άμβολία. Τί λές, ιππότε :

—Σκέπτομαι πως ο στρατάρχης πρέπει να φύγη άμέσως με τις δυό γυναίκες και πως πρέπει να μείνουμε έμεις για να τούς άντιμετωπίσουμε.

—Χαρά! Καινούργια σχέδια! μούμμορσε ο γέρο Μπαρταλιάν, πού κατάλαβε άμέσως τί σινέβαινε στην καρδιά τού υιού του.

—Παίρνοντάς τον ιδιαιτέρως:

—Θέλεις να πεθάνης, έ: τόν ρώτησε.

—Ναί, πατέρα.

—Ας πεθάνουμε λοιπόν μαζί. Έτσι είμασταν πού είμασταν παρέα. Θέλεις όμως να άκούσης και μία παρατήρηση τού γέρο πατέρα σου :

—Μάλιστα, κύριε.

—Ε, λοιπόν, ας πεθάνουμε, άφού δέν μπορείς να ζής χωρίς τή Λουίζα κι' εγώ δέν μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα. Πρέπει όμως να είσαι σίγουρος πως δέν μπορείς να πάρης τή Λουίζα!

—Τί θέλετε να πτήε; ρώτησε ο ιππότης πού έγινε χλωμός σαν κερί από μία καινούργια έλπίδα.

—Απλούτοτα, αυτό: Ζήτησε την κόρη άπ' τόν στρατάρχη :

—Τί τρέλλα! Κ' ή σκέψη μόνο μιάς τέτοιας άπαιτήσεως θα τόν έκανε να σπρώξη τούς όμους από όικο!

—Σύμφωνοι! Τή ζήτησε όμως :

—Όχι, τόν έφέρετε πολύ καλά!

—Ε, λοιπόν, να τή ζητήσης!

—Ποτέ! Ποτέ! Νά μου άρνθή και να ύποστώ την ταπεινώση! ...

—Καλά, θα μιλήσω λοιπόν εγώ για σένα!

—Εσείς, κύριε :

—Έγώ! Μά τόν Πιλάτο αυτό μήπως δέν είνε δικαίωμά μου; Θά τή ζητήσω, σου λέω! Κι' ένα άπ' τά δυό: ή γίνεσαι δεκτός.

Ο ιππότης έκανε κίνημα άσπικτικής διαμαρτυρίας.

—Η γίνεσαι δεκτός, και κάνεις στούς Μονμορανός την τιμή να πής στην οικογένειά τους. Σατανά των Σατανάδων! Τό σταθί σου άβίζει όσο και τόν δικό τους και τόν νου σου δέν έχει καμιά κηλίδα...Συνεχίζω: ή άρνούνται και τότε καιρός θα είνε να γυαλίσουμε τά παπούτσια μας για τόν μεγάλο ταξίδι πού δέν έχει γυρισμό. Έλα, άπαράσισε να ζήσης όπου να μου άπαντήση ο πατέρας της.

—Έξοχώτατε, έπε τότε ο γέρο-σπαθιστής άνταμώνοντας τάν στρατάρχη, ο ιππότης κι' εγώ κάναμε πολεμικό συμβόλαιο. Νά τί άποφασίσουμε: Θά φύγετε άμέσως. Θά μείνουμε έμεις όπου νάρχισή ή έπίθεσις. Και τότε φεύγουμε.

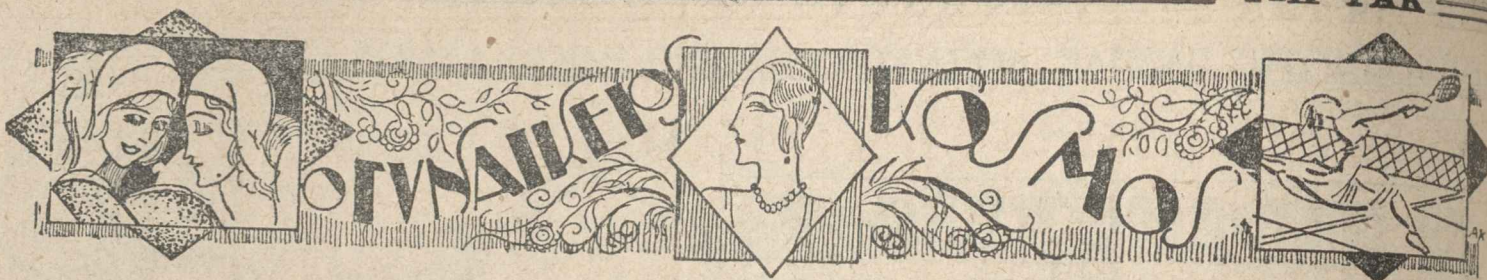
—Δέν θα φύγω από δω χωρίς εσάς, άποκήθηκε ο στρατάρχης με σταθερή φωνή. Και σκεφτόσε, ιππότε, πως αν δέν παραδεχθήτε να με ακολουθήσετε, εκθέτετε στον σκληρότερο θάνατο τά δυό άθώα αυτά πλάσματα.

Ο ιππότης άναρτίχνασε.

—Θά φύγωμε λοιπόν, έπε.

—Δέν έχουμε παρά να περιμένουμε την κατάλληλη στιγμή, πρόσθεσε ο γέρο-Μπαρταλιάν.

Δέν περιμέναν και πολύ. Κατά τις πέντε τόν πρωί, ο γέρο-σπαθιστής, πού στεκόταν άγρυπνος στο παράθυρο, είδε έναν ιππέα να κάνει νόημα στον αξιοσημιτικό. Αυτός ο ιππότης, μολονότι έκανε ζήτη ήταν τυλιγμένος σένα μανδύα πού τόν σκέπαζε ολοσδιόλου. Κι' έ-

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

ΠΩΣ ΣΤΟΛΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Η προετοιμασία ενός κάπως επίσημου δείπνου ή γεύματος είναι πάντα μια μεγάλη φροντίδα για την νοικοκυρά. Εκεί θα επιδείξει όλη της την ικανότητα το γούστο της και... την νοικοκυροσύνη της, κι' ένα από τα σπουδαιότερα ζητήματα είναι και το στρώσιμο του τραπεζιού. Μη λησμονείτε λοιπόν, ότι στην εποχή μας η τελευταία λέξη της μόδας είναι «απλότητα και κομψότητα». Αποφεύγετε τα παλαιά βαρετά σερβίς όπως και τα παραπονομημένα «μενού». Διαλέξτε λίγα και εκλεκτά φαγητά σεβριζομένα με γούστο και όχι σε μεγάλη ποσότητα. Έκλεκτα όρεκτικά, μια σουπα, ψάρι, και κατόπιν ένα κρέας ή πουλερικό συνοδευόμενη με χόρτα και μια δυνατά σαλάτα είναι αρκετά. Δεν θα λησμονήσετε βεβαίως τα τυριά τα οποία μπορεί να είναι δύο τριών ειδών, γλυκίσμα και οπωρικά.

Πριν στρώσετε το τραπεζομάντιλο θα φροντίσετε να βάλετε επάνω στο τραπέζι σας μια λεπτή φανέλλα ίσα-ίσα με το μέγεθος του τραπεζιού. 'Επάνω σ' αυτό θα στρώσετε το τραπεζομάντιλο, το οποίον θα είναι βεβαίως από καλό λινό και το χρώμα της εκλογής σας. Μπορεί να είναι λευκό, κρέμ, ή κανέναν άλλος λεπτός χρωματισμός που να συνδυάζεται καλά με την γύρω επίπλωσι και το σεβρίσιο του φαγητού σας. Κάτι πολύ νέο και όμορφο είναι να γυρνάτε τα τραπεζομάντιλα και τις πετσέτες με το ίδιο μοτίφ, του σεβρίσιου σας, δίδει ένα εύθυμο τόνο και αποτελει μια μεγάλην αρμονία. Όταν δίδετε γεύμα σε πολλή ομάδα μπορείτε να μεταχειριστείτε και μικρά δαντελένια ή κεντημένα τραπεζομάντιλα, που δεν σκεπάζουν όλο το τραπέζι, και να βάλετε κάτω από κάθε πιάτο ένα ομοιόμορφο πετσέτακι. 'Αποτελεί ένα ωραίο σύνολο δεν είναι όμως πρακτικό.

Να φροντίζετε πάντοτε να είναι καλοσυνδεμένο το τραπεζομάντιλό σας με τέσσερες τσέκες. 'Η άκρες να πέφτουν καλά και να μη είναι τσαλακωμένα στην επιφάνεια. 'Η πετσέτες διπλώνονται σε σχήμα τετράγωνο ή τρίγωνο με τις άκρες γυρισμένες προς τα μέσα, μέσα σε κάθε πιάτο.

Θα μεταχειρισθείτε βεβαίως άνθη για να στολίσετε το τραπέζι σας, προσέξτε μόνον τα βάζα σας. Δεν πρέπει να είναι πολύ υψηλά ώστε να εμποδίζουν την θέα μεταξύ των συνδαιτημένων σας. Πέντε ή έξι διαλεκτά τριαντάφυλλα μέσα σ' ένα κρυστάλλινο βάζο αρκούν για ένα μικρό τραπέζι. 'Εάν έχετε πολλούς καλεσμένους, βάλετε από μια χαμηλή «κοπή» στα δύο άκρα του τραπεζιού σας, με λεπτά λουλουδάκια. Μη παραλείπετε όμως ποτέ τα άνθη. Αυτά δίδουν χάρη εὐθυμία, ζωή. Και προς Θεού μη μεταχειρίζεστε παρά μόνον φυσικά άνθη.

Ένα άλλο ωραίο στόλισμα είναι τα φρούτα. Σ' ένα άραιο κρυστάλλινο πιάτο μερικά διάφορα φρούτα ανακατεμένα με φύλλα στολίζουν πολύ το τραπέζι. Θα προσέξτε να διαλέξετε ωραία φρούτα και με τόν συνδυασμό των θα έμπνευσθήτε από κανένα κανόρ που έχετε στην τραπεζαρία σας. Και η

υψηλές παλαιές φρουτιέρες καταλλήλως διασκευασμένες έχουν κι' εκείνες την χάριν των. Τα μαχαροπήρουνα τοποθετούνται κατά την εξέλιξη σειρών. Αρχίζοντας από το δεξιό μέρος. Βάζετε πρώτον ένα πηρούνι για τα όρεκτικά, μετά το κουτάλι της σουπας, το μαχαίρι για το ψάρι, και μαχαίρι του ψητού. Κατόπιν έρχεται το πιάτο, και η σειρά εξακολουθεί προς το άριστερόν μέρος, πηρούνι για την σαλάτα, πηρούνι για το ψητό και για το ψάρι. Το πηρούνι ή κουτάλι του γλυκού σεβρίσονται μέσα στο πιάτο στο τέλος; του γεύματος. Όλα αυτά τα μαχαροπήρουνα τοποθετούνται δύο τρία σαντιμέτρα, μακριά από την άκρη του τραπεζιού, με το κοτερό μέρος της λάμας γυρισμένο προς το πιάτο.

Προσέξτε να έχετε καλά φωτισμένη την τραπεζαρία σας. Ένας ωραίος φωτισμός είναι τα ηλεκτρικά γύρω γύρω στο νταβάνι, ή στην γωνιές του δωματίου. Τώρα αρχισαν να επανέρχονται στην μόδα και τα παλαιά κandelabra του παλαιού καιρού, τοποθετούνται επάνω στο τραπέζι με υψηλά κεριά τα οποία ανάβουν την ώρα του δείπνου. Έννοείτε, ότι αυτά είναι για πολύ επίσημους περιστάσεις και δεν συναρμολογούνται πάντα καλά με ένα μεντερό περιβάλλον. Γι' αυτό είναι πάντα καλλίτερο, να περιοριζόμεθα σε απλούστερα πράγματα, και να μην επιζητούμε αμερικανικά εκκεντρικότητας. Όπως είπαμε και στην αρχή: «Απλότης και κομψότης» είναι το σύνθημα της ημέρας.

ΑΧ ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ...

Αχ! Τών 'Ερώτων κίνησε, στίς μακρυσμένες χώρες να φύγ' το καράβι...
Κι' ο τιμονιέρης μήνυσε το μισμευ τις ώρες, και το γιαγκίνι ανάδει!

Καίνε φωτιές... Καίνε καύμοι...
Βογγάζει το κύμα... σκίζεται, θ'ε διαβεί και πάει.
Πνίγουν λυγμοί... Κυλάν κλαυμοί...
Πονεί το τί π' αποχωρίζεται, κι' ζει' μας, π' αγαπάει!

Κ' είν' το καράβι, σπαραγμός
Κι' 'Οκεανός πού πνίγει σε τρικυμιάς ώρες...
Είν' αναπόφευκτος πνιγμός και μόνο τάφους σμίγει στίς μακρυσμένες χώρες!

ΤΑΚΗΣ ΜΑΥΡΟΚΕΦΑΛΟΣ

Η ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΛΟΓΩ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΥΠΗΛΑΘΟΥ

—Και σάν περάση ο μήν του μέλιτος; θα μ' έρωτήσης, κόρη μου, πότε των πρώτων ημερών ή ευτυχία; Όχι, παιδί μου, δεν θέλω να κοιμηθώ τα όρατα αυτά νυνεία σου, ή πλώς έπειδή πηδών την ευτυχία σου, θα προσπαθώ να σε καταστήσω προσεκτική και να σου δώσω όσα εφόδια χρειάζονται για την παντοειή ευτυχία σου.

—Συνήθιστα, θυσιάζεις, συμβαίνει μετά τον μήνα του μέλιτος ν' αρχίσει να ψυχραίνεται ή οίξηγική αγάπη ώσπου να περικόσσει. Και έξω γι' αυτό, Χρηστίνα μου; Ρασι, απλούστατα, έπέρχεται ο κρύος. Είπε ανθρώπων, δεν ήμ πορεί να το αποφύγ' κανείς. Να λοιπόν το μεγάλο μυστικό.

Ίδου τί πρέπει ν' αποφύγης. 'Ο άνδρας διά το γίμνον, φυσικά, δεν εισάγεται πρωτόπαρς εις την ήδονήν, όπως εξ αντιθέτου συμβαίνει εις την γυναίκα. Την ήδονήν της σαρκός την έχει γνωρίσει ο άνδρας από τον χρόνον που ήσθάνθη την ζωήν, ενώ ή γυναίκα — κατά το πλείστον τουλάχιστον — την γνωρίζει διά το γίμνον και μοιάζει με το μικρό παιδί που όταν του δώσουν ένα κομμάτι μπουτίου δεν έχει την δύναμιν ν' αντιστή στον πειρασμό και τά τρώγει όλα. Αι, παιδί μου, ή διαρκής αυτή τάσις της γυναίκας καταστρέφει τους άνδρας σας, τους αέρνει πόωρα τον κόρο και σε λίγο της γίνεσθε εντελώς αδιάφορος.

—Ένα συχνό πράγμα δεν έχει άξία. 'Επί μετρημένες, εγκρατείς και προσεκτικές. 'Η ήδονή ή προσφερομένη όλίγον κατ' όλίγον είναι πάντοτε ωραϊότερα και γλυκύτερα. Μη τό ξεχνάτε αυτό. Μη σ'ε παρασύρη ή νεότης, φροντίσατε και διά το μέλλον.

—Ένα άλλο στοιχειώδες καθήκον της γυναίκας είναι ή φιλαρέσκεια. Θεωρείτε τον άνδρα σας ξένον και μ'ην έχετε την ιδέα του «δεν πειράζει». Σεύρετε πώς πρέπει να έμμε ληθίτε το ντύσιμό σας, το χτένισμά σας, την τουαλέττα του σώματός σας, την ώρα που θα πέσετε για να κοιμηθίτε; Σεύρετε πώς σ'ον άνδρα σας δεν πρέπει ποτέ να παρουσιάσθ'ις άχτένιστη, άτημέλητη; Σεύρετε πώς το όρσημα δεν πρέπει να σ'ε λείψη; Σεύρετε πώς με κάθε τρόπο πρέπει να φαίνεσθε διαρκώς ήρωα; Σεύρετε πώς απαιτείται ή έδυμωσία του σπιτιού σας, ή ρούμ ντα σάιμ και το πεινυόρ σας να είναι πάντα χτυπητό χρώμα, πολύ ντεκατέ και με ιδιαίτερη χάρι στο κομμάσι; Σεύρετε πώς για να κρατήτε σ'από τον άνδρα σας, για να του φέρετε τον πόθο, τη λαχτάρα και την αγάπη, πρέπει να είσθε κοκέττα, μια έξαιρετικά κοκέττα!

—Σεύρετε πώς το βράδι δεν πρέπει ποτέ να βαρύνετε το στομάχι σας, για να έχετε έναν γαλήνιον ύπνο, γλυκό και όχι ταρταρμένον, που σ'απ' και παραμορφώνει το πρόσωπο. Σεύρετε πώς όπλα στον άνδρα σας πρέπει να είσθε πάντοτε όρωα!

—Εφαρμόσατε όλα αυτά, ή άγαθή μου, σ'αίχ' και σ'ε έγγνώμα έκαστ' τοίς έκαστ' καταλληλότην επιτυχίας.

ΟΣΚΑΡ ΜΠΛΟΥΜΕΝΤΑΛ

(Γράφεται επί τη βάσει πολυτίμων απομνηνευμάτων πασιγνώστου αλλικού)

(Απαγορεύεται ή αντίποινα)

Η ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

14ον

Αον

Ένα δειλινό του φθινοπώρου του 1902, — ήτο ή έπομένη ή ή μεθεπομένη του 'Αγίου Δημητρίου—οι όλίγοι ρωμαντικοί περιπατηται της μεγάλης λεωφόρου της βορείας πλευράς του πύλ'όζαπειον κυρίου ήσθάνοντο σ'αγκίνον και περιέρχοντο εξ αιτίας ενός αποροδοήτου έπεισοδίου, το οποίον έδωσθη ειθύς μετ' όλίγον εις αίνιγματώδη και μυστηριώδη σιγήν.

Το δειλινό ήτανε συννεφιασμένο, όμοιαζε προς σπορτοίωμα. Τα βαρειά και πυκνά σύννεφα είχαν κρύψει από το μεσημέρι τον ήλιο, ενώ ή ήροχη έκέρμετο από πολλών ώρών δεν είχε πέσει ούτε σταγών νερού και ή συννεφία είχε χυθεί βαρειά και έκάλυπτε όλον τον 'Αθηναϊόν όρίζοντα.

Ο μεγάλος και πλατύς δρόμος με τους πεκνούς πάγκους και τα ψηλά και πυκνά φύλλα δένδρα που χωρίζει στη μεσημβρινή πλευρά τον παλαιό βασιλικό κήπο από το Ζάππειο, δεν φιλοξενούσε παρά άραιούς περιπατητάς και όλίγους κατοίκους του μικρού τότε συνοικισμού του Παγκρατίου, οι οποίοι ήσυχόν το ρωμαντικό δρόμο διευθυνόμενοι π'α σπίτια τους.

Τα φανάρια δεν είχαν ανάψει ακόμα, ο δε μελαγχολικός καιρός διά τους άραιούς ρωμαντικούς που έπλανώντο στον πλατύ έκκεينو δρόμο γινότανε ακόμη μελαγχολικώτερος από της βαρειάς άπ'ήσεις της μεγάλης καμπάνας της Ρωσικής εκκλησίας, που χτυπούσε άργά άργά και έχυνε βαρειά και ρυθμικά τα ήχοήν μεταλλικά κήματα του χαλκού που έσπλωνόντουσαν άπαλά και ήρεμα σ' όλη την έρημη, την δασώδη έκταση του κήπου.

Το κυκλίδωμα του βασιλικού κήπου ήτανε προς την πλευρά έκείνη του Ζαπείου όπως είνε σήμερα, με μόνη τη διαφορά ότι δεν ήπαρε προς την πλευράν έκείνη καμμία έξοδοσ και καμμία από τις πόρτες έκείνες που άνοίχτηκαν μετά την άνακήρυσιν της Δημοκρατίας, όταν ο κήπος παρεδόθη εις δημοσίαν άναμνησιν. 'Επίσης κανένας δρόμος από το έσωτερικόν του κήπου δεν ώδηγούσε προς τα έξλινα κάγκελα, πυκνά δε δένδρα και θάμνοι έφρασαν μαζί με τα κάγκελα όλην έκείνην την πλευράν.

Δύο φορές την εβδομάδα κατ' έντολήν του Γεωργίου Α' επέτρεπε εις το κοινόν έλευθέρη είσοδος εις τον κήπον, και το κοινόν απειθαίμαζε την ανθρωπότητα, την περιποίησαν και την καθαριότητα, ή όποια επεκράτει εις όλην την τερροστίαν έκτασιν του μεγάλου περιβολίου με τους έκτεταμένους ροδώνας του, τα θαυμάσια έσπεριδοειδή, τους άνθους, τα άνθοκήττα, τα θερμοκήττα, τας μικράς τεχνητάς λίμνας και τας δασώδεις περιοχάς των πείκων των όλίγων έλάτων και των σπανίων διαφνών, μερικά από τας όποιας είχαν φυτευθή προσοπικώς από τον πρώτον Βασιλέα 'Οθωνα.

Το δειλινό έκκεino αίφνηςώδης, κατά την μαρτυρίαν των δύο ή τριών άτόμων τα όποια ή τύχη ή ή σύμπτωσης έφερε προς την μεσημβρινήν πλευράν του κήπου, χωρίς να προηγηθή ούτε όρόδος, ούτε κραυγή, ούτε φωνή ανθρώπων, άντήχησεν αίφνηςώδης ένας θρονώδης πυροβολισμός.

Τον πυροβολισμόν ήκολούθησε άμέσως μία

όξεια και τρομάδης κραυγή και εὐθύς κατόπιν σιγή βαθεία.

Τρεις έν όλην άνθρωποι ήπ'εξαν κατά σύμπτωσιν μάρτυρες του άπροδοήτου έκείνου και όπως έδικαιοούντο να πιστεύσουν τραγικού γεγονότος, δύο ύπάλληλοι και ένας λοχίας του πυροβολικού.

Οι δύο ύπάλληλοι, γνωστότατοι κατά την εποχήν έκείνην, έκινούντο θραδέως εις περιπάτον άναμνησιν, ο δε λοχίας του πυροβολικού διήρχετο τυχαίως μεταβαίνων εις τους πτερόνας του.

Ο πυροβολισμός και ή κραυγή άντήχησαν προς το μέρος της πλευράς όπου ύπαρχει

Μία μέρα την έπρόσεξε χωρίς να το θέλη

σήμερον ή κεντρική πόρτα όπισθεν της όποιας ήσαν πυκνά συστάδες έσπεριδοειδών και όλίγον περαιτέρω ή μικρά δασώδης έκτασις των πείκων.

Οι δύο περιπατηταί έσταμάτησαν κατάπληκτοι, άλλα και ο λοχίας άνέκοψε το ταχύ του βήμα και έπλησίασε προς το έξλινο κυκλίδωμα έκκλητος και άναμνηστος.

Είχαν και οι τρεις άκούσει καλά και τον πυροβολισμόν και την κραυγήν και ήσαν πεπεισμένοι ότι ή όξεια και σπαρακτική κραυγή ήτο γυναικής, άλλα καίτοι εύρέθησαν πλησίστατα στο κυκλίδωμα και προσήλθαν την προσοχήν των, δεν κατάρωθισαν να άρπάσαν τίποτα. Ούτε φωνάί, ούτε κραυγαί, ούτε πατήματα ανθρώπων ή ανθρώπων φευγόντων ή κινουμένων μετά σπουδής δεν συνεπλήρωσαν το μυστήριο του πυροβολισμού και της γυναικείας κραυγής.

Οι δύο ύπάλληλοι συνεβούλευσαν τον ύπαξιωματικόν να πηδήξη μέσα στον κήπο, άλλα έκείνος έδίστασε. 'Επειτα όμως από λίγα λεπτά της ώρας ή ύπόνοια, ότι προς την πλευράν έκείνην του κήπου πιθανόν να έινε ή φωνή καμμία γυναίκα έπεισε τον ύπαξιωματικόν μαζί με τας προτοπάς των δύο άλλων πολιτών να υπερπηδήση —ά κάγκελα και να πηδήξη μέσα στο περιβόλι.

Ο ύπαξιωματικός ήτο ένα νέο και ήρό παιδί έως είκοσι δύο έτηων τριών έτών, με ρώμην και έλαστικότητα συνήθη εις την ηλικίαν του, έδρασκείσε τα έξλινα κάγκελα και έδούπησε με ένα άμα στο παχύ χώμα.

— Δε θα φύγετε από δω σ'ε παρακαλώ, είπε στους δύο πολίτας, γιατί δε ξέρω τί συμβαίνει και πρέπει να είσθε μάρτυρες.

Έκείνοι του ύπεσχέθησαν πως δεν θ'ά κινηθούν από τη θέσι τους και θα περιμένουν την επάνοδό του.

Επ'ηκολούθησε όμως καίτι άπροδοήκτον και έξαιρετικός άνήσυχον για τους δύο πολίτας.

Επερίμεναν ματαίως. 'Ενύχτωσε, έπέρασε όλόκληρος ώρα και ο ύπαξιωματικός δεν ένεφανίσθη.

Ανήσυχον και με την ψυχην γεμάτην από ύπονοιας οι δύο ύπάλληλοι ήναγκάστησαν να φύγουν επί τέλους με την άπόφασιν να καταγγείλουν άμέσως το ύποπτον γεγονός ή εις την ύπηρεσίαν των 'Ανατόρων ή εις τον Διευθυντήν της 'Αστυνομίας.

Ο ένας εκ των δύο ήτο ύπάλληλος του τηλεγραφείου 'Αθηνών, ο δε άλλος έφοριακός εργαζόμενος εις το ύπουργείον των Οικονομικών.

Ανήσυχον και χωρίς να έμπιστευθούν σε κανένα το τραγικόν άόρητον άπεφάνισαν να άποφύγουν την ύπηρεσίαν των 'Ανατόρων και έσπευσαν προς την Διεύθυνσιν της 'Αστυνομίας με την άπόφασιν να έμπιστευθούν το μυστηριώδες γεγονός προς τον Διευθυντήν της 'Αστυνομίας.

Η Διεύθυνσις της 'Αστυνομίας εύρίσκετο τότε εις την μεσημβρινήν γωνίαν του κήπου του Κλαυθμώνος διαγωνίας του ύπουργείου των Ναυτικών και ακριβώς εκεί όπου ύψούται σήμερα το οίκημα 'Αφρονίδης. Διευθυντής της 'Αστυνομίας ήτο τότε ένας παλαιός αξιωματικός της χωροφυλακής όνόματι Γεώργιος Λευκάδιος. Κατά σύμπτωσιν ο Λευκάδιος εύρίσκετο στο γραφείον του, ήρωσε δε μετ' έκπληξέως την άνακοίνωσιν των δύο ύπαλλήλων, οι όποιοι υπό την επίδρασιν της πεποιθήσεως ότι πράγματι είχε συντελεσθή μυστηριώδες όραμα έντός του Βασιλικού κήπου, απέδιδον την έκακοιούθησάν εξαφάνισιν του λοχίου εις δολοφόνον ένεδραν και έσχηματισε και αυτός την ύπόνοιαν ότι άσφαλώς θα έπρόκειτο περί έγκλήματος μυστηριώδους.

Η σοβαρότης εξ άλλου των δύο ύπαλλήλων και ή θέσις την όποιαν κατείχον και τα συγκεκριμένα γεγονότα τα όποια κατηγγέλον δεν επέτρεπον να μη λαμβάνουν σοβαρώς υπ' όψιν.

—Σας παρακαλώ τους είπε ο Λευκάδιος, να μείνετε εδώ έως ότου επανέλθω.

Τους άφ'ηκε στο γραφείον του, έθεσε από τας διαταγάς των ένα χωροφυλάκα, τους άρεκάλεσε να μην άπομακρυνθούν του γραφείου εάν δεν επανήρχετο, κατέβηκε εις την έξώστην επήδηξε μέσα στο άμειν του, το όποιον επερίμενε στη πόρτα και έφυγε προς τα 'Ανάτορα.

Θα ήτο περίπου όκτώ ή ώρα και ή άργυροπία της επάνοδου του Διευθυντού της 'Αστυνομίας, από το παλιόν παρελθόν και ένεβλιν εις άκονίας και έξήπτε την φύσιν των δύο ύπαλλήλων, οι όποιοι όπως είχαν περιπαλή εις την ύπόθεσιν, παρέμειναν εις το γραφείον του Διευθυντού μη όυνόμενοι να άπομακρυνθούν.

Ο Λευκάδιος ήτο από τους άρρωσμένους εις το Στέμμα αξιωματικούς της Χωροφυλα-

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ

Από του δεκάτου φύλου, ήρχισε νέα σειρά αινιγμάτων, ή οποία θα περιλαμβάνη 10 αινίγματα. Τας λύσεις δέον οι αναγνώσται μας ν' αποστείλουν ει: το τέλος 5 λ α ς μ α ξ ύ, έντος συστημένης έπιστολής. Θα διανεμηθούν δέ τα εξής δώρα :

- Εις τόν πρώτον, όστις θα λύση έπιτυχώς και τα 10 — ή τα περισσότερα—αινίγματα ένα γεομόφωνον αξίας 2.500 δρ.
Κατά σειράν δέ εις τούς άλλους:
1 ώρολόγιον αξίας 1000 δρ.
2 φωτογραφικά μηχαναί.
1 νεσεσαίρ μανικιοδρ αξίας 700 δρ.
5 συνολογράφου συνολικής αξίας 1000 δρ.
1 άνθοδοχείον αξίας 500 δρ.
5 πλάκες γραμμοφώνου αξίας 500 δρ.

Και 10 συνδρομαί εξάμηνοι, εάν οι λύται εινε τού έσωτερικού, ή τρίμηνοι, εάν εινε τού εξωτερικού.

Πρώτος έπιτυχόν, θα θεωρηθί όστις θα λύση όλα τα αινίγματα.

Έν ή περιπτώσει υπάρχουν περισσότεροι τού ένός λύται, τότε θα γίνη κλήρωση εις τα γραφεία μας, εις την όποιαν θα κληθούν να παραστούν όσοι τών αναγνωστών μας έπιθυμούν. Έάν δέν λυθούν όλα τα αινίγματα, πρώτος θα θεωρηθί όστις θα λύση τα περισσότερα και ούτω καθ' εξής :

ΑΝΙΓΜΑ 9ον

Κάποιος ήρώτησεν ένα ποιμένα πόσα πρόβατα έχει. Και εκείνος απήντησε :
— Έχω τό τρίτον τού τετάρτου τών τριών τετάρτων τών όσων έχω.
Πόσα πρόβατα είχε ;

ΟΙ ΚΕΡΑΙΣΑΝΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Παρακαλούνται όπως μιά αποστείλουν διά σκευήν και άποστέλν τών όδων των οι κ. κ. Κεχλιδάκης (Χανιά), Φωστήρης (Σάρος) και Σαρανής (Πάτρας) ανά δρχ. 30, ο κ. Γαζής (Θήβα) δρ. 20, ή δις Παλιούτσου (Σάρος) και ο κ. Ψωμάς (Βόλβια) ανά δρ. 15.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΚΟΜΜΩΣΕΩΝ
ΚΥΡΙΩΝ Η «ΑΤΙΣ»

26 Χαλκοκονδύλη 26

ΜΙΜΗ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Προτιμάτε, κυρία και δεσποινί, δες, τό Κομμωτήριο Κυριών «Η Ατίς», τό όποιον έβραδέυθη εις τας επιδείξεις κομμώσεων τού «Ακροπόλ Παλλάς» και εις την Έκθεσιν Νικαίας της Γαλλίας. Μια έπισκεψίς άρκεί διά νά σάς κάμη τακτικήν πελάτισσιν. Παραδίδονται μαθήματα κομμώσεων.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ, ότηρετής επί μακρόν ως οργανιστής και διευθυντής φιλαρμονικών έπαρχιακών πόλεων, γνώστης τών πνευστών και έγχορδων όργάνων, καθηγητής τού διολιού και της άρμονίας, ζητεί θέσιν εις έπαρχιακήν Φιλαρμονικήν. Γράψατε: «Αρχιμουσικόν» Γραφεία «Τικ—Τακ».

Ο ΟΙΚΟΣ ΣΩΤΗΡΗ

Ο γνωστός άθηναϊός οικος καλλονής Σωτήρη, γνωστοποιεί εις την αξιοτίμον πολυπληθή πελατείαν του, ότι προκειμένου κατ'αυτάς νά μεταφερθί εις την όδον Αμερικανικής Πολιτικόν Γραφείον, μετέφερε προσωρινώς τό κομψό του άτελί εις την πρόσην ούθενσί του, όδω Βουκουρεστίου 18.

ΤΟ ΜΑΓΓΑΝΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ—ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΩΗ ΧΩΡΙΣ ΜΑΓΓΑΝΙΟΝ

ΔΝΑΙΜΙΑ ΠΡΟΦΥΜΑΤΙΩΣΙΣ

Το ΝΟΥΚΛΕΜΟΣ προϊόν πολυτιμών έπιστημονικών μελετών, είναι τό μόνον αίματογόνον τονωτικόν. Αναγεννά τόν οργανισμόν, έπαυαφέρει την όρεξιν, αυξάνει τά έρυθρα αίματοςφαίρια και τό βάρος. Τό ΝΟΥΚΛΕΜΟΣ λόγω τών θετικωτάτων του αποτελεσμάτων και της ιδιότητος του συνθέσει, έλαβε τρία βραβεία :
1) Διπλώμα τιμής τού 5^{ου} Διεθνούς Ιατροσυεδρίου
2) Χρυσούν μετάλλιον της Αποικιακής εκθέσεως Στρασεβούργου
3) Αργυρούν μετάλλιον της εκατονεταετηρίδος τού ΠΑΙΣΤΕΡ 1923
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Ε. ΕΛΛΑΔΟΣ ΝΙΚΟΣ Μ. ΤΖΙΤΖΟΠΗΣ ΑΘΗΝΑΙ ΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ 15

ΘΕΡΜΑΙΝΕΙ ΤΟΥΣ ΜΥΣ ΟΠΩΣ Ο ΗΛΙΟΣ

—άνακουφίζει τέν πόνον

Πόνος της ράχης! Πόσον είναι τυραννικός! Πονείτε παντού—ή εξάντλησις δέν σάς έπιτρέπει νά κινησθε... Καταστήσατε τούς πονεμένους και σκληρούς μυώνας εύκάμπτους. Ζητήσατε νά επαλειφούν την ράχιν σας με Σλόανς.

Τό Σλόανς θερμαίνει τό σώμα όπως ο ήλιος. Η θερμότης του απομακρύνει τόν πόνον. Έπαναλάβετε κάθε ώραν την επαλειφίν μέχρις ότου ο πόνος παρέλθη... 13 εκατομμύρια οικογενειών τό μεταχειρίζονται εις όλον τόν κόσμον. Αγοράσατε σημερον μίαν φιάλην.

SLOAN'S LINIMENT

ΠΩΣ ΘΑ ΕΚΔΟΘΗ Η «ΠΡΩΤΗ»

Τά θέματα για μιά έρουνά σήμερα, για μιά «Κιμπάνια» όπως εινε ο δημοσιογραφικός όρος, έχουν υποστή τόση μεγάλη λεηλοσία άπ' τί άπειρόριθμες πένες που έπιμένουν νά συναγωνίζονται σήν κατάνάλωσι της τυπογραφικής μελάνης, ώστε κατήντησαν νά σπανίζουν περισσότερο κι' άπ' τά μαργαριτάρια, ...γλασκιά και μή!

Έτσι ένα καλό και πρωτότυπο θέμα ειναι όσφαλώς εύρημα, τύχη ανέλπιστα κι' έξαιρετική.

Τό μόνο θέμα λοιπόν που ως τώρα άφισαν περιφρονημένο οι «άδηφάγοι» δημοσιογραφικοί κάλαμοι είναι ή... δημοσιογραφία. Έως άπό εύλαβειαν εις τό... «τά εν οίκω μη έν δήμω»!

Όσοδηποτε και για νά τλειώσω τούς προλόγους, σάς έξομολογούμαι τί μου έδωσε όμορμή για νά γράψω αύτή τη σελίδα θα τό πιστέψετε λοιπόν; Μιά ρεζιλάμα! Μιά τυχαία ρεζιλάμα, κολλημένη σε κάποιο τοίχο. Έγραφε :

«ΤΗΝ 3ην ΜΑΪΟΥ

«Η ΠΡΩΤΗ»

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Γενικός Διευθυντής

Ι. ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗΣ»

Μόνημιν άνεξήγητα στη μνήμη μου τό μεγάλη κατόναρρα στοιχία που φάνταζαν πάν νά προσπαθούσαν νά φωνάξουν καθώς ήταν κατωμένα έπάνω στο μούβ χάρτινο φόντο τους. Και ποχωρόντας τό ξανάθα πάλι δυό, τρείς, δέκα, είκοσι φορές, όσπου πιά κατάντησε νά μου φάιεται πώς τό βλέπω παντού, στο δρόμο, στους τοίχους, στα έπιπλα, στα μαγαζιά, στα δένδρα, και στον ουρανό άκόμη

«Η Πρώτη»! Μιά καινούρια έφημερίδα, σκέπηκα. Ποιός ξέρει ποιές ιδέες, ποιό σκοπό, ποιές άφορμές και ποιές αιτίες κι' άκμή τί άγώνες τί κόποι και τί προσπάθειες, προλόγησαν αύτό τό κλασσικό τοιχοκόλλημα που είναι πάντα ο τυπικός, ο άποραίτητος πρόδρομος κάθε καινούριας έκδόσεως.

Άζει τόν κόπο ν' άσχοληθί κανείς με τό αύτά. Και παίρνοντας για δείγμα την «Πρωτή» που σάν καινούρια, βγαίνει με νέες βάσεις, ξελιγμένες αντίληψεις και άρτια μέσα, νά ή ή τό πώς δημιουργείται σήμερα στην Ελλάδα ένας μέγας δημοσιογραφικός όργανισμός.

«Η Πρώτη», στέκει βέβαια πολύ τυχερή, γιατί κοντό στην έξυπηρέτησι που ή έκδοσή της προσέφερε στην έρευνά μας, της κάνουμε κι' έμετις χωρίς νά θέλουμε μιά πρώτης τάξεως ρεζιλάμα. Άλλά χροιάσταν—δικαιούται άλλωστε—κι' ένα άντάλλαγμα από μέρους μας.

Κάνω μιά «ινκόγνιτο» έπίσκεψι στα γραφεία της νέας εφημερίδος όπλιμένος με τό συναδελφικό θάρρος, που φροντίζω μάλιστα νά τό προάγω σε θάσος όταν και άπου ύπόκει λόγος.

Στό Νο 10 της όδου Σταδίου, ένα άπαρτιμάν πολυτελέστατα διασκευασμένο κι' έπιπλωμένο με σοβαρό γούστο, στεγά-

ζει τό «ήριγέννητο» βρέφος της Έλληνικής Δημοσιογραφίας που ως τί: 3 Μαΐου θάγει πιά... ένηλικιωθή για νά κατεβή στον άγώνα νά πωλεμήη με τίς γηροτικές συναδέλφισσες που άλλες... άρτηροσκληρωτινές—βλέπετε και στον τύπο παίζει ρόλο ή ήλικία!—άλλες ραυολίζουσες, κι' άλλες έλαφρές κι' επιπόλαιες—νεαρές ή τελευταίες—, έχουν ποιά λίγο—ποιά πολύ τά κενά και τά τρωτά τους.

Έτας μακρόστενος διάδρομος με «έφυρος» Α'. θάσος ύπερφάντας χωρίζει τό Λογιστήριο άπ' τη Διεύθυνσι και τη Σύναξι.

Είσχωρδ κι' άνακατεύομαι με τό πλήθος που πλημμυρίζει τά δωμάτια. Άνθρωποι λογής—λογής, κινούνται φωνάζουν, γεροντομοί— καθέας για τό ζήτημα που τόν ενδιαφέρει και που τόν συνδέει με την εφημερίδα. Είναι διαφημιστά που συζητούν για «πανώ» για «λωρίδες» και για μονόφυλλα, τοιχοκολλητά που περιμένουν διαταγή, συντάσσεται προσληφθέντες και... ύποψήφιοι, λογιστά, δακτυλογράφοι, κλητήρες παρακλητήρες—«κόσους και ντουινιάς»!

—Μου δίνετε σάς παρακαλώ ένα «φείν βολάν»;

Από ύπερβολική ευγένεια—προφανώς—ό τοιχοκολλητής μου δίνει δέκα! Πετώ τά έννη και διαβάζω τό ένα :

«Η Πρώτη—γράφει—εφημερίς προγραμματισμένης Συντηρητικόν Άρχον—Είρηνηκός. Έπανοστατική—Ο όρωπός και ισχυρότερος Δημοσιογραφικός Όργανισμός».

Πόσα και πόσα δέν λέγει ή διμλητική τάτη αύτή ρεζιλάμα, που ως τόσο δέν είχε καθόλου φλέαση!

Έπανοστατικό πνεύμα όταν συνδυάζεται με τόν ειρηνικό χαρακτήρα τών Συντηρητικόν άρχων, αποτελεί ένα άρμονικό σύνολο προσποθείας που άρερίζει σ' ένα καινούριο καθαρόν δοξόντα, γεμάτο από τό φώς της άναδημιουργίας. Νά μιά καινούρια νημική που χαράζει άνάμεσα στον άγώνα τών κοινωνικών τάσεων, τό νέο φύλλο, προσθέτοντάς μας μάλιστα—στο ίδιο εκείνο «φείν βολάν»—πώς ή «Πρώτη» δέν είναι έπιχείρησι!

—Συνεπώς, δέν επιδιώκει κυλιαφορή; Ρωτώ με κάποια έκκλησι έναν άπ' τούς πρωτοστατοί ντας.

—Επιδιώκει. Χωρίς μέγало «πορτί» ένας δημοσιογραφικός άγώνας δύσκολα επιβάλλεται όσο κι' άν έχη ή ήλικία βάσεις κι' υγιεινές δομής. Την κυκλοφορία όμως αύτή δέν θα την επιδιώξη άσφαλώς δημοσιεύοντας κακάς άπομνημύσεις τών έργων τού Μαογκαρίτ και τού Ζολά, ούτε θ' άναζητήση την κυκλοφορία της στούς άνθρώπους εκείνους που εύχάριτος δύνουν

ΚΟΥΠΟΝΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΧΑΛΚΙΟΥ
ΤΟΥ «ΤΙΚ—ΤΑΚ»
Έξ 100.000 δρχαμών
Αριθμός 11
Όνοματεπώνυμον
Διεύθυνσις
.....

τή δοραμή τους για νά έντριφήςουν στις «σελίδες τών όργίων» που συνήθως «συναρπάξουν, γοητεύουν, συγκινούν» κ.τ.λ.!

—Όστε ή «Πρώτη» δέ θάχη καθόλου «φιλολογία»;
Ο συννομήτης μου προσπαθεί νά ψυχολογήσ ηπως μεταχειρίζομαι τη λέξη. —Φιλολογία; Υπό την καλήν της σημασία, θάχη και πολλή. Η φιλολογία έχει κάποιο σκοπό, κι' ή στήλη της: σήμερα μάλιστα που τό διβλίο διάφορεται κοίσι, είναι άσφαλώς ή στήλη της εφημερίδος. Ένα έκλεκτό λογοτεχνικό άνώνυμα, ή «Πρώτη» θα τό θεωρή πάντα εύνυχία νά τό προσφέρει στούς αναγνώστας της, όπως και κάθε άλλη ύψη καίτη για τό γούμα, την τέχνη, την έπιστήμη. Ειδική σελίδα θ' άφρωσθή για τόν Άθλητισμό που θά τόν παρακολουθήσουμε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον, όπως και για την Κίνησι της Έπαρχίας. Θά ύπόρουν άκόμα στής σελίδες της «Πρώτης» έρευνης κοινωνικές, σβισές κι' έλαφρές, χιουμοριστικές στήλες, Μόδα, και γενικά όποιαδήποτε έπικαιρότης που μπορεί νά ενδιαφέρει, κι' όλ' αύτά θα συνοδεύονται από μιά πλούσια και έπιμελημένη εικονογράφησι. Τό «κλιό» είναι άπαραίτητο για την αίσθητική εμφάνισι τού φύλλου.

—Θά βγαίνει σε δικιά σελίδες;

—Μάλλον περισσότερες. Μή ξεχνάτε ότι θάχουμε επί πλέον και δόκλσηρη Οικονομική σελίδα, όπως και στήλη ειδική για την παρακολούθησι τού έμπορίου, της Βιομηχανίας, της Ναυιλίας και γενικά τού Ιδιωτικού Πλούτου. Δέ θα παραλείψουμε νά ενδιαφερομένη άκόμη για ότι άφορά τούς Άγροτικούς Πληθισμούς, και θάχουμε πολύ προηγμένο και λεπτομερέςτατο τό Πρόσφυγικό Ρεπορτάζ.

—Πού θα τυπώνεται τό φύλλο;

—Στά ιδιόκτητα Τυπογραφεία και Πιεστήρια της «Πρώτης», που βρίσκονται στην όδον Βοσρέου 10.

Στην όδον Βοσρέου 10 λοιπόν. Μεταφερόμτε μαζί μου, κι' άναπνεύστε λιγάκι τόν καρπτόν άέρα τού τυπογραφείου που τόν άρωματίζει άπαυτικώς τό άντιμόνιο.

Μπροστά σ' ένα μακρό ομαλό τοπίο, δ άρχιεργάτης—ό περιώνυμος Άθηνάτος, φημισμένος για τό καλλιτεχνικό γούστο του—τοποθετεί τίτλους, στοιχεία, κομμάτια, έργαλεία, άνοήτες κάσους άγανίζεται, φυσάει και έφωσάει. Δίπλα του οί τοιχογράφοι τού φρονούν τά έτοιμα «κλιό». Εισομαίνεται τό δοκιμαστικό φύλλο. Διευδονται και συνεργάται θά κατέβουν σε λίγο στα Τυπογραφεία, θά τό δούν, θά τό διαρρέσουν έξυχνώντας άνάμεσα στις λιποτακτικές μηχανές που θ' άκομπανίσουν με τό μονότονο θόρυβό τους τόν άνθρώπινο άγώνα, κι' όστερα θάβρη ή σειρά τού Πιεστήριου!

Καθάρδ, φρεσκαλωμένο, έτοιμο, τό μέγαλο Ταχυπαιτήριο της «Πρώτης» ξεκουράζεται στα βάθος τού τυπογραφείου, περιμένοντας τη νύχτα της 2ας Μαΐου, την πρώτη νύχτα που μέσ άπ' τά κούραστα σπάλλα του θα ξεπεταγή τό πρώτο φύλλο.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

АВИАТА

